

BURMESE
CLASSIC

မြေကပ်ချွန်

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ချစ်အနမ်းတွေချိုပါစေ

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး နှိုအရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး နှိုအရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နှိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား -

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်မက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ငံရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်ငံအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ဖိမ့်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မှီစိုက်ပျိုးမှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မြပုလဲသွယ်
ချစ်အနမ်းတွေ ချိုပါစေ

အပုံးဒီဇိုင်း

ထုတ်ဝေသူ

ပုံနှိပ်သူ

အတွင်းစာလင်

စာအုပ်အုပ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်စု

တုန်းစီး

- L လင်း

- ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)

(မြ-၀၃၈၅၁)

အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

- ဒေါ်ရွှေ (မြ-၀၄၇၀၂)

စံပယ်အောင်ဆက်

၆၈ စကားဝါလမ်း

အုပ်စုအုပ်၊ ရန်ကုန်

- ဦးထွန်းသိုင်

- ကိုသန်းဌာ

- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

- ၅၀၀

- ၁၅၀ ကျပ်

BURMESE CLASSIC

မြပုလဲသွယ်

ချစ်အနမ်းတွေ ချိုပါစေ / မြပုလဲသွယ် ။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃

၃၀၀ - စာ ၁၂ x ၁၈. စင်တီ

(၁) ချစ်အနမ်းတွေ ချိုပါစေ

အခန်း (၁)

ဘန်ကောက်မှ ပျံသန်းလာသော လေယာဉ်က ခရီးဆုံးဖြစ်သော ရန်ကုန်လေဆိပ်မှာ ဆင်းသက်ရန် စတင် ပျံဝဲလိုက်၏။ ဆွတ်ပျံ ကြည်နူးက ပြတင်းပေါက်မှန်နှင့် နဖူးကို ကပ်ထားရင်း အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

နေရောင်တောက်နေသည့် ရေပြင်ကျယ်၊ စိမ်းစိုသော လယ်မြေ၊ ရွှေရောင်တောက်ပနေသော ရွှေတိဂုံဘုရားအပါအဝင် မိုးမြင့် အဆောက်အအုံအချို့ကို မြင်နေရပေမယ့် ခါတိုင်းလို မပျော်။ အရင်က ခရီးတစ်ခု သွားပြီးတိုင်း ကိုယ့်ရေမြေ၊ ကိုယ့်ဇာတိ၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာ တိုင်း ဆွတ် ပျော်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။

အခုတော့ လိုသို့ မဟုတ်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီလေယာဉ်ကြီးပေါ်က မဆင်းဘဲ နောက်ခရီးတစ်ခု ကို ဆက်သွားချင်နေသည်။ ဘယ်နေရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးနဲ့ အဝေးဆုံး ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးသည့်နေရာတစ်ခုခုမှာ ဆွတ်ကို ဘယ်သူမှ ဂျာလို့မတွေ့အောင် ပုန်းနေလိုက်ချင်ပေမယ့် ဆွတ်ဆန္ဒက မပြည့်။

မိုးမိုးစာပေ

“မြင်ကွင်းက လှတယ်နော်”

ဆွတ်ဘေးခုံမှ ခရီးသွားဖော် အမျိုးသမီးကြီး၏ အသံကို ကြားရ၏။ ခရီးစဉ်အစမှာတော့ ဆွတ်ဘေးခုံမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ပါလာ၍ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။ အခုချိန်မှာ ဆွတ် ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားမပြောချင်။ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်နေချင်သည်။

စပ်စပ်စုစု ခရီးသွားဖော်မျိုးကို ဆွတ် မုန်းသည်။ ကံကောင်းသည်က ဆွတ်ဘေးခုံက အန်တီကြီးကိုယ်တိုင် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အခု လေယာဉ်ကြီး မြေပြင်သို့ ဆင်းတော့မည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ စကားပြောခြင်းက ဆွတ်အတွက် အကြောင်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးကို စကားပြန်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အင်မတန်လှတဲ့ မြင်ကွင်းပါ”

“မြန်မာပြည်ကိုရောက်တာ ဒါ ပထမဆုံးအခေါက်လေ၊ တခြားအာရှနိုင်ငံတော်တော်များများ ရောက်ဖူးပေမယ့် မြန်မာပြည်ကို မရောက်ဘူးတာနဲ့ ရောက်အောင် လာတာ”

“မင်းရော အလည်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီခရီးက ကျွန်မရဲ့ အိမ်ပြန်ခရီးပါ”

“ဝိုး... ဒါဆို မင်း သိပ်ပျော်နေမယ်ထင်တယ်”

အမျိုးသမီးကြီး အမေးစကားကို ပြန်မဖြေရသေးခင်မှာ လေယာဉ်က တစ်ဖက်သို့ စောင်းပြီး နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ခါတိုင်းဆို ဒီအချိန်ဟာ ဆွတ်အတွက် အပျော်ဆုံးအချိန်တစ်ချိန် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခု ဆွတ်ခံစားနေရတာက ဆန့်ကျင်ဘက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေနှင့် ပြည့်

သိပ်နေသော နာကျင်နှင့်စို့နေသည့် နှလုံးသားကို ရင်မှာပိုက်ထားရသည့် အချိန်။

ပြေးလမ်းနှင့် လေယာဉ်ဘီး ထိလိုက်သည့် ဒုတ်ခနဲအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် စပ်စုမေးမြန်းလာမည့် မေးခွန်းတွေကို မဖြေချင်သဖြင့် လက်ပွေ့အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး တမင် အလုပ်ရှုပ်ချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်ချိန်မှာပဲ ဆွတ် ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ကွဲကြေသွား၏။

မမထွဋ်သာ အခုချိန် ဆွတ်အားမှာရှိရင် လေယာဉ်ကို ရိုးရိုးတန်းက စီးရပါမည်လားဟု အဖြစ်တင်မှာ သေချာသည်။ မမထွဋ်က အမြဲတမ်း ပထမတန်း (First Class)မှ စီးသူ။

အခု မမထွဋ် မရှိတော့ ဆွတ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်ထဲမှာရော၊ ဆွတ်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော ဆွတ်အပေါ် အနိုင်ကျင့်သူတွေ၊ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ကြီးစားချင်သူတွေထဲ ဆွတ် အလူးလူးအလဲလဲ အံ့ခဲပြီး နေတတ် ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားနေရသည့်ဘဝ။

လပေါင်းများစွာကြာပြီးမှ မမထွဋ် ဆွတ်ဘဝထဲက အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတာကို ဆွတ်နှလုံးသားက အခံရခက်ခက်နှင့် လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရတာ ဆွတ်ပဲ သိသည်။

အောက်တိုဘာ တစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်နေ့ အမှုစစ်မည်။

ဘဏ်သူဌေးကြီး ဦးမင်းရင်စစ်၏ လူသတ်မှုကိုစစ်ရန် မရွှေ့ဆိုင်းတော့။

သတင်းမျက်နှာဖုံးမှာ ဦးမင်းရင်စစ်ဓာတ်ပုံက အထင်းသား။ ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည်ခန့်သား ချောမောသော သူမျက်လုံးတွေ

က ခါတိုင်းလို မစူးရှ မတောက်ပဘဲ နာကြည်းသည့် အရိပ်ကသာ သူ့မျက်နှာချောချောမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်နေတာကို မြင်ရ၏။

သူနှင့် လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ထားသည့် သတို့သမီးလောင်း ထွဋ်မြတ်တာရာကို သတ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ခံထားရသည့် မင်းရင်စစ်၏ ဓာတ်ပုံက ဆိုးရွားရက်စက်သော သတင်းစကားများကြားမှပင် ပျံ့မေ တိုင်းအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်နေလိုက်သေး သည်။

ဦးမင်းရင်စစ်။

သတင်းမျက်နှာဖုံးပါလာသည့် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး 'ဆွတ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒါမှမဟုတ် မကြာခင် ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်တော့မည့် သတို့သမီးလောင်းကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်သော သတို့သားလောင်းဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဆွတ် ဘယ်တုန်း ကမှ မထင်ခဲ့။

အခုတော့ ဆွတ် မထင်တာတွေ ဖြစ်လာပုံက ကြောက်စရာ။ နာကြည်းကြေကွဲစရာ။ ဦးမင်းရင်စစ်ကြောင့် ဆွတ် အမြတ်နိုးဆုံး၊ ဆွတ် အချစ်ဆုံး၊ ဆွတ် အားအထားရဆုံး မမထွဋ်ကို ဆွတ် ဆုံးရှုံး ခဲ့ရသည်။ အတွင်းစာမျက်နှာမှာ မမထွဋ်ဓာတ်ပုံကို အလှပဆုံး အပြုံးဖြင့် ခမ်းခမ်းနားနား ဖော်ပြထားသည်။

ကမ်းခြေအလှနှင့် ထွဋ်မြတ်တာရာ။

နာမည်ကြီး ရတနာပစ္စည်းတွေနှင့် ဝင့်ထည်တောက်ပစွာ အလှကြီးလှနေသည့် ထွဋ်။

နောက် သူဌေးကြီး ဦးမင်းရင်စစ်နှင့် နိုင်ငံတော်တော်များများမှာ

အတူ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေပုံ အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေမယ့် ထိုဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ဆွတ် သတိထားမိတာက မမထွဋ်ရဲ့ မထိတရီအပြုံးဖြစ်သည်။ ထိုအပြုံးက မမထွဋ်ရဲ့ မူပိုင်အပြုံးအဖြစ် နာမည်ကြီးသည်။

“အစ်မပြောတဲ့လိပ်စာ ရောက်ပြီ အစ်မ”

ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော ဒရိုင်ဘာအသံကြောင့် ဆွတ် ပတ် ဝန်းကျင်ကို ပျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်တော့ ယန်းညီလာခံအိမ်ကြီးရှေ့မှာ ဆွတ် ငှားလာသည့်ကား ရပ်ထားတာတွေ့လိုက်ရ၍ ဆွတ် လက်ထဲမှ ဂျာနယ်က အံ့သြထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် လွတ်ကျသွား၏။

ဘုရား... ဘုရား...။

ဒီအိမ် ဒီနေရာကို ဆွတ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ နင့်စို့သောရင်ဖြင့် ဆွတ် မျက်ဝန်းအစုံ ချက်ချင်း မှန်ရီရှိုင်းငေးလျက် တွေဝေသွား၏။

မမထွဋ်လိပ်စာကို အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိတာ ဆွတ်ကိုယ် ဆွတ်ပင် 'မသိ။ ဒီနေရာ၊ ဒီအဆောင်မှာပဲ ဦးမင်းရင်စစ်က ထွဋ်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဆွတ် မျက်ဝန်းထဲမှာ အရက်မူးပြီး ဒေါသဖြင့် ပေါက်ကွဲနေ သော ဦးမင်းရင်စစ်နှင့် ထွဋ်တို့ ရန်ဖြစ်စကားများနေကြပုံ၊ နောက် အိမ်နန်းလသာဆောင်ပေါ်မှာ မမထွဋ်ကို ဦးမင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် တွန်းချ လိုက်သည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု။

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး”

ဆွတ်နှုတ်ဖျားမှ အလန့်တကြား ထွက်လာသည့် အသံကို အချိန်မီ တားဆီးမျှသိပ်ရင်း ပျက်သွားသည့် မျက်နှာကို အတုလိုက်ခံဆုံး

တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်၏။

“ဆောရီး၊ ရှင့်ကို အိမ်လိပ်စာ မှားပြောလိုက်မိတာ ထင်တယ်။ ကျွန်မ သွားရမယ့်လမ်းက ဒီသံလွင်လမ်း မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ အင်းလျားလမ်း၊ ခြံအမှတ် x x x ပါ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ အစ်မက ဒီလမ်းနဲ့ ဒီနံပါတ်ပြောသလားလို့ ကျွန်တော် မောင်းလာတာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်ကွေ့လိုက်မယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

အငှားကားသမားက သူ့ကားကို ယန်းညီလာရှေ့က ပြန်အကွေ့မှာ ဆွတ်တို့ကားနားကို တံခါးစောင့် ကပ်လာတာ မြင်လိုက်ရ၍ မျက်နှာကို ငုံ့ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်နေလိုက်၏။

ဆွတ်ကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိစေချင်။ ကားက လမ်းအတိုင်း ခေါ်ခနဲ ပြန်ပြေးသွားမှ အိတ်ကိုဖိတ်ပြီး ဆွတ် မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲ ဖိတ်ချလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းမှာ မမထွဋ်ပုံရိပ် ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ်က မမထွဋ်ကို အဝတ်ဖြူစဖြင့် ရစ်ပတ်ထား၏။ ပေလေးဆယ်အမြင့်မှ တွန်းချခံရသည်။ လေထဲကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ကျသွားမလဲ။ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစိတ်တွေနှင့် သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေခဲ့လား။ သူ သတိမေ့သွားလား။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ ဒီအခြေအနေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ဆွတ် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။

မမထွဋ်ရယ်...

အဲဒီအချိန်ကသာ မမနားမှာ ဆွတ် အတူရှိနေခဲ့ရင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုနဲ့

မမ ကြုံရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုတော့...

ဆွတ် ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားကာ အသက်ရှူမရအောင် မွန်းကြပ်သွား၏။ ဒီလို ခံစားချက်က ဆွတ်ဘဝထဲက ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်မသွားတော့မည့် ဆိုးရွားခါးသီးသောဝေဒနာ ဖြစ်သည်။

လူမနေဘဲ သုံးလေးလကြာအောင် ပစ်ထားသည့်အိမ်က ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် မနည်း ပြန်ရှင်းရဦးမည်။ ပြတင်းတံခါးပေါက်တွေကို ဖွင့်ချလိုက်တော့ ပြင်ပလေ့နအေးက ဆွတ်၏ သောကအပူမီးတို့ ပြည့်လွှမ်းနေသည့် ကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့သွား၏။

ကြည်စင်ပြာလှနေသော မိုးကောင်းကင်မှာ ဖြူဖွေးသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့ကို ချစ်စရာကောင်းအောင် လှမ်းမြင်နေရ၏။ စိမ်းသော သစ်ပင်သစ်တောနှင့် အလှဆင်ထားသည့် ခြံဝန်းကျယ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီဆိုသောအသိ ဝင်လာ၏။ ဘန်ကောက်မှာ နေခဲ့တုန်းက ဒီအကြောင်းအရာတွေကို အလုပ်ထဲမှာ မှေ့ထားနိုင်ခဲ့၍ စိတ်သက်သာရာရပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတော့ ရုံးတော်ကိုသွားပြီး ထွဋ် သတ်သူမှာ ဦးမင်းရင်စစ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံရဦးမည်ဆိုသော အသိက ဆွတ်နှလုံးသားကို ဆုတ်ခြေနေ၏။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလိုကိစ္စတွေ ဆွတ် ရင်မဆိုင်ချင်။ ကြောက်နေသည်။ နာကျင်ကြေကွဲနေသည်။ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေသည်။ ဦးမင်းရင်စစ်မျက်နှာကို မြင်ရတိုင်း ဆွတ် နှလုံးသားတွေ အတိုင်းအဆမရှိအောင် နာကျင်နေရတာကို ဆွတ် အမုန်းဆုံး ဖြစ်သည်။

မြတ်သော

၁၂

ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကို ဆွတ် မတွေ့ချင်။

ဘာအတွက်နှင့်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုစိတ် မရှိ။ သို့သော် အခြေအနေက ရှောင်ပြေး၍မရအောင် နက်ရှိုင်းရှုပ်ထွေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

“တူ... တူ... တူ...”

အဝတ်သေတ္တာကိုဖွင့်ရန် ပြင်နေခိုက်မှာ ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ဆွတ်လား မမငြိမ်းပါ”

“မမငြိမ်း”

ဒီအသံကို မကြားရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ မမထွဋ်မရှိတော့ကတည်းက မမထွဋ် အသံမိတ်ဆွေအားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြစ်တောက်ပစ်ခဲ့တာ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိပါ။

“ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦးနော် ဆွတ်လေး”

မမငြိမ်းက ဆွတ်စိတ်ကို လှမ်းမြင်နေသလို လှမ်းတားလိုက်သံကို ကြားရသည်။ မမထွဋ်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မငြိမ်းဝေ။ မမထွဋ်ရှိစဉ်က မမထွဋ်နဲ့အတူ ကမ်းရိပ်သာပိုင်ရှင် မငြိမ်းဝေထံ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မကြာခဏ အလည်ရောက်ကြသည်။

စားအတူ၊ သွားအတူ၊ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံးက အသိအမှတ်ပြု လက်ခံထားရအောင် မငြိမ်းဝေနှင့် မမထွဋ်က ရင်းနှီးချစ်ခင်ခဲ့ကြ၍ မငြိမ်းဝေကို မမထွဋ်လိုပင် ဆွတ်လည်း ချစ်ခဲ့သည်။

“ဆွတ်”

ဦးစိုးစာပေ

“ပြောပါ မမငြိမ်း”

“ကမ်းရိပ်သာကို ခဏဖြစ်ဖြစ် လာဖြစ်အောင် လာလည်ပါဦးလား ဆွတ်ရယ်၊ ဆွတ်ကို တစ်ချိန်လုံး မမငြိမ်း ဆက်သွယ်နေတာ။ အခုမှပဲ ဆွတ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရတယ်”

“ဆွတ် ဒီကိုပြန်လာမယ်ဆိုကတည်းက မမငြိမ်းဆီ ဆွတ်လာအောင် အားလုံး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသား၊ ဆွတ်ကိုခေါ်ဖို့ မမငြိမ်းကားကို ကြိုလွှတ်ပေးပြီးသား”

“ဆွတ် သဘောတူရင် မမငြိမ်းကားကို ဆွတ်အိမ် အခုပဲ လွှတ်လိုက်မယ်နော် ဆွတ်လေး၊ မမငြိမ်းတို့ညီအစ်မတွေပြီး စကားလေး ဘာလေး ပြောကြရအောင်လား ဆွတ်ရယ်”

မမငြိမ်း ပြောနေသည့် စကားတွေက အများကြီး။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို စီမံအုပ်ချုပ်လာခဲ့သူအဖြစ် လူတစ်ယောက်ကိုယ့်ဘက်ကိုပါလာအောင် ဆွဲဆောင်စည်းရုံးနိုင်သည့် အရည်အချင်းတွေ မငြိမ်းဝေမှာ အပြည့်ရှိသည်။

နောက်ဆုံး ဆွတ် ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထဲမှ ဆွတ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာထက် တခြားသူတွေနှင့် ရောရောနှောနှောနေတာ အခုချိန်မှာ ပိုအဆင်ပြေမည်ထင်သည်။

အမှုစစ်မည့်ရက်ချိန်းက တစ်လလောက် လိုသေးသည်။ ဆွတ်ရှေ့နေကြီးက ဆွတ်ကို စောပြန်လာဖို့ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းတာနှင့် အပြန်ချင်ဘဲ ပြန်လာရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဆွတ်မှာ တခြားအလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေတာနှင့် မငြင်းဖြစ်။

ဦးစိုးစာပေ

နောက်တစ်နာရီမှာ မမငြိမ်း လွှတ်လိုက်သော ကားပေါ် ဆွတ်
ရောက်နေသည်။ ဒရိုင်ဘာ ဦးမဲကိုယ်တိုင် လာကြိုခြင်းဖြစ်သည်။
ဆွတ်တို့ညီအစ်မနှင့် ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့သော ဦးမဲက
မမထွဋ်အဖြစ်ဆိုးကို အစအဆုံး သိထား၍ ဆွတ်ကို အပိုစကားမပြော
ဘဲ ခရီးကို ချောမွေ့စွာ ဦးဆောင်သွား၏။

“မမငြိမ်း နေကောင်းရဲ့လား ဦးမဲ”

“ဒီလိုပါပဲ ဆွတ်ရယ်၊ မငြိမ်းဝေ ဝေဒနာက ဖြစ်ချင်တဲ့အချိန်
ကောက်ဖြစ်တာဆိုတော့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲစိုးရိမ်နေတာပဲ”

မမငြိမ်းက နှလုံးရောဂါသည် လူမမာဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ
လူမမာလို မနေ။ နှလုံးမှာ စက်တပ်ထားသော်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျ။
သူ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သည်။ မငြိမ်းဝေ၏ ပထမ ခင်ပွန်းသည်၏
အမွေအနှစ်ဖြစ်သော ကမ်းရိပ်သာဟိုတယ်ကို အခုချိန်ထိ ကိုယ်တိုင်
စီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်နေဆဲ။ ရောဂါပြင်းထန်လာချိန် တစ်ခုပဲ အိပ်ရာထဲ
လှဲနေသည်။ ဒီကြားထဲ တခြားရောဂါတွေကလည်း စုံသည်။

“ကောင်းကျော်ဇောရော”

“သူ့ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့။ မငြိမ်းဝေရှာဖွေလို့ရသမျှ ပိုက်ဆံတွေ
မကုန် ကုန်အောင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ သုံးနေဖြုန်းနေတာကို
က သူ့အလုပ်ပဲလေ”

မငြိမ်းဝေ အချစ်ဆုံး၊ မငြိမ်းဝေ၏ ခင်ပွန်း ကောင်းကျော်ဇောက
မငြိမ်းဝေထက် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ငယ်သဖြင့် ခင်ပွန်းသည် မျက်နှာ
မညှိုးအောင် အမြဲ ဂရုစိုက် အလိုလိုက်နေရသည့် မမငြိမ်း။

ဘယ်တုန်းကမှ ခင်ပွန်းသည်ကို မပြစ်မတင်တတ်သည့်

မငြိမ်းဝေ။ ကောင်းကျော်ဇော လုပ်သမျှ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း
အပြုံးမပျက် ခင်ပွန်းသည်ဘက်ကပဲ အမြဲရပ်တည်ပေးခဲ့သော အချစ်
ကြီးလွန်းသည့် မိန်းမသား။

ကောင်းကျော်ဇောကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့ မမငြိမ်းအပေါ်
ဘယ်လိုခံယူနားလည်ထားသည် မသိ။ ရောဂါသည်ဇနီးသည်ကို
လိုအပ်တာထက် ပိုချစ်ပြု၊ ပိုယုယပြုနေတာကိုက သူ့တာဝန်ဟု မှတ်ယူ
ထားပုံရသည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် မမငြိမ်းကိုယ်တိုင်က
ဘာလုပ်ချင်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်ချင်လိုက်တာလို့ နှုတ်က ထုတ်ဖော်
ပြောစရာမလိုအောင် မမငြိမ်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘယ်အချိန် ဘာလို
နေမည်ဆိုတာ ကြိုသိနေသူ ဖြစ်သည်။

“အခုလည်း နောက်ထပ် အဆောက်အဦအသစ်တွေ ထပ်တိုးချဲ့
နေပြန်ပြီ”

“ဘာအဆောက်အဦတွေလဲ ဦးမဲ”

“ဟိုတယ်အသစ် ထပ်ဆောက်နေတာလေ။ မငြိမ်းဝေ ကုန်လိုက်
တဲ့ငွေဆိုတာ သောက်သောက်လဲပဲ။ သူမို့ ဒီလောက် သည်းခံနေနိုင်တာ။
တခြားတစ်ယောက်ဆို ဒီဒဏ်တွေ ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ”

“ဟိုတယ်အသစ်က ပြီးပြီလား”

“မငြိမ်းဝေအမိနဲ့ နားထားတာလေ၊ နောက်ထပ် စိုက်စရာငွေ
မရှိတော့ဘူး ပြောတာပဲ”

ဦးမဲအပါအဝင် မမငြိမ်းခင်ပွန်း ကောင်းကျော်ဇောကို ကြည့်မရသူ
တွေ မမငြိမ်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီး ဖြစ်သည်။ ကောင်းကျော်ဇော
က လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ဖက်သား ကျလောက်

အောင်လည်း စကားပြောကောင်းသည်။ မမငြိမ်းကိုယ်တိုင် ကောင်းကျော်
ဇော၏ အယုအယ အကြင်ရာတွေထဲမှာ မျောပါနေတာ ဒီနေ့အထိ
ရုန်းမထွက်ခဲ့။ အပြင်မှာ ကောင်းကျော်ဇောသတင်းတွေ အမျိုးမျိုး
ပျံ့နေပေမယ့် မမငြိမ်းရင်ခွင်ထဲ တစ်ချက်လောက် ပစ်ချလိုက်တာနှင့်
ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားနိုင်တာကိုက ကောင်းကျော်ဇော၏ အစွမ်းအစ
ဖြစ်သည်။

“အေးလေ၊ အစကတည်းက မငြိမ်းဝေလို ကိုယ့်ထက် အသက်
ကြီးတဲ့ ရောဂါသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူထားကတည်းက ငွေ
မက်လို့ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ။”

ကားက တောင်ကုန်းမြင့်သို့ ဝေါခနဲ ပြေးတက်သွား၏။ လောက
မှာ ဒီလိုအဖြစ်တွေ အများကြီးပါ။ ရုပ်ရည်ချောချော၊ အခြေအနေမဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ငွေကြေးချမ်းသာသည့် မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို သိုက်တူးပြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ကြိုက်သုံးဖြန်းသွား
သည့် ယောက်ျားပိုင်းလုံးဇာတ်လမ်းတွေက အများကြီး။

အယုံလွယ်သည့် မိန်းမတွေက ယောက်ျားမာယာထဲ ပစ်ကျသွား
လို့ ကျသွားမှန်းပင် မသိ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မမငြိမ်းအချစ်ကို
ချီးကျူးရမည်။ ပြစ်တင်ရှုံ့ချရမည်လားမသိ။ ကိုယ့်ငွေကို အမျိုးမျိုး
လှည့်ပတ်ဖြတ်တီးနေသော ရှိသည့်စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပုံပေးပြီး ချစ်နိုင်တာ
အံ့သြနေမိသည်။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် မိန်းမတွေမှာ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိဘူး၊
ဦးနှောက်မရှိဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား မသိ။ သူ့ယောက်ျား
ကောင်းကျော်ဇောအချစ်ကို အခုချိန်ထိ ရူးမိုက်စွာ ယုံကြည်နေဆဲ။

အမြတ်တနိုး အားထားကိုးကွယ်နေခြင်းဖြစ်သော မမငြိမ်း။

မမထွဋ်ကတော့ သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မမငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး
မထိတရီ ရယ်သည်။

“ရုပ်ချောချော၊ စတိုင်ကျကျ ဘာအလုပ်မှ ကောင်းကောင်း
မလုပ်ချင်ဘဲ နိမ့်ကျဆင်းရဲတဲ့ ယောက်ျားတွေအတွက် ငြိမ်းတို့လို
မိန်းမတွေက မရှိမဖြစ်ပဲလေ”

ယောက်ျားပိုင်းလုံးမှန်း သိသိနှင့် ချစ်နေနိုင်သည့် မမငြိမ်းအချစ်က
ရော ဘယ်လိုအချစ်များလဲ။

“ငြိမ်းတို့လို မိန်းမတွေကြောင့် ချမ်းသာသွားတဲ့ ယောက်ျားတွေ
အများကြီးပဲ ဆွတ်ရေ၊ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတဲ့၊ အဟတ်... သူတို့
ယောက်ျားမာယာကမှ သဲကိုးဖြာ၊ မိန်းမတွေကို ကိုယ့်အိတ်ထဲထည့်ပြီး
စိတ်ကြိုက်ကို ရိုက်စားပစ်လိုက်ကြတာ”

“ဒဏ်ရာမပေါ်တဲ့နည်းတွေကို သုံးပြီးတော့လေ။”

လောကကြီးကိုက နိုင်ရာစားတတ်ကြတာ သဘာဝပဲလို့ ထိုစဉ်
ကတည်းက ဆွတ် မတွေးတတ် တွေးတတ်နှင့် တွေးဖြစ်ခဲ့သော
အကြောင်းအရာတစ်ခုပါ။ အသစ်ဖြစ်လာသော ဇာတ်လမ်းတော့
မဟုတ်။ ဟိုးရှေးအစဉ်အဆက်တွေထဲက ရှိခဲ့ပြီးသား ဖြစ်ခဲ့ပြီးသား
အကြောင်းအရာတွေဆိုပေမယ့် ဆွတ် မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေကြားနေရ
တာက တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

“တူ... တူ...”

ကမ်းရိပ်သာအဝင်မှာပဲ ဆွတ် ဖုန်းက အသံမြည်လာ၍ ကြည့်
လိုက်တော့ မမထွဋ်ရှေ့နေ ဦးမြတ်ထွန်းဖုန်း။

“ဟဲ့လို”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆွတ်၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်ပြီးမှ အိမ်ကို လာရှာတော့ လူက မရှိတော့ဘူး။ အခု အန်ကယ် ဆွတ်ကို ဘယ်မှာ လာတွေ့ရမလဲ၊ ပြောစရာစကားတွေက အများကြီး”

“အေးအေးဆေးဆေးမှ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောကြရအောင်လား အန်ကယ်၊ ဆွတ်တို့ ရုံးချိန်းက လိုသေးတယ်မလား”

“မှန်တယ်၊ ရုံးချိန်းလိုသေးတယ်ဆိုတာ အန်ကယ် မငြင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် တိကျခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေ ရှိနေတာ ကိုယ့် အတွက် ပိုကောင်းတယ် ဆွတ်”

“ဆွတ် အခု ကမ်းရိပ်သာကို သွားနေပြီ အန်ကယ်၊ အပြန်မှပဲ ဆွတ်တို့ တွေ့ကြတာပေါ့နော်”

တစ်ဖက်က ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေ၍ ဆွတ်ကပဲ နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

သက်သေခံချက်များကို ပြန်လည်စစ်ဆေးနိုင်ရန် ရက်ချိန်းယူရဦး မှာကို သိပေမယ့် လောလောဆယ် ဒါကို မေ့ထားချင်သည်။ သတင်း မှာပါလာသည့် မမထွဋ်ဇာတ်ပုံများ၊ သတင်းများကို ပြန်ဖတ်ရသော ကြောင့် အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လာ၏။

နှုတ်ခမ်းတွေခြောက်ပြီး လက်တွေ ချက်ချင်း အေးစက်လာသည် ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်၍မရသည့်အဆုံးမှ ဆွတ် ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကြပ်သွား၏။

အခန်း (၂)

“ကျွန်တော့်ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဆွတ်ကို ခေါ် ခေါ်ရတာလဲ မမငြိမ်း”

“ညော်ကွယ်... ဆွတ်ဆိုတာ တခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မမငြိမ်း ဆွတ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမလေး၊ မမငြိမ်းရဲ့ညီမလေးပဲလေ၊ ကောင်း ပဲ။ ဆွတ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေချိန်မှာ မမငြိမ်းက ထွဋ်ကိုယ်စား ဆွတ်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ကွယ်”

မငြိမ်းဝေက ကောင်းကျော်စောမျက်နှာကို ကြင်ကြင်နာနာကြည့် ကြည့် အေးဆေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်ပေမယ့် ကောင်းကျော်စော မျက်နှာ ၏ အလိုမကျခြင်းတို့က ပျောက်ပြယ်မသွား။

“ကျွန်တော် ဒီလောက် သတိပေးထားတာတောင် မမငြိမ်းက မှုန်စိုက်ဘူး၊ အခုချိန်မှာ အားလုံးက သူ့ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ။ အကြာ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ခေါ်တာ ဝေဒနာဖြစ်နေဦးမယ်”

“ထားလိုက်ပါကွယ်၊ မမငြိမ်းအတွက် အဲဒီလောက် စိတ်ပူပေး ကိုပဲ ကောင်းကို ကျေးဇူးတင်နေပါပြီ”

“ရေချိုးတော့လေ ကောင်း၊ ခဏနေရင် မမငြိမ်းတို့ စည်ခံပွဲကို မလွတ်။ သွားရဦးမှာ မဟုတ်လား”

မငြိမ်းဝေစကားကြောင့် ကောင်းကျော်ဇော ဘာမှ ထပ်ပြောခွင့် မရဘဲ ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို အပိတ်မှာ မငြိမ်းဝေ ဖုန်းပြောနေသံကို မသံမကျွဲကြားလိုက်ရသော်လည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ရေခွေးကန်ထဲမှာ အကြောအခြင်ပြေအောင် အကြာကြာ စိမ့်ပစ်သည်။

မျက်ဝန်းအုံ့ကို မှိတ်ထားရင်း မွေးရန်ပါသောလေကို ရှူရှိုက် နေရသည့်ကြားမှ သူ့စိတ်တွေက အဝေးကို လွင့်ပြေးသွားသည်။ ကောင်းကျော်ဇော ဖြစ်မလာခင် သူ့အမည်က နီတွတ်။ သူ့အတိတ် ခရီးက ခါးသီးနာကျင်မှုတွေ ပြည့်နေ၏။

အမေ မုဆိုးမက ဘာပညာမှ မတတ်။

တတ်သည့်ပညာနှင့် ဈေးဝန်းခေါင်းရွက်ပြီး သားအိမ်နှစ်ယောက်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်အသက်မွေးခဲ့ကြရသည့် နေ့ရက်တွေထဲမှာ အမေမျက်ရည်တွေ အများကြီးပါသလို နီတွတ်ဆိုသည့် သူ့အမည်ကြမ်းကြမ်းပေါ်မှာ ကျခဲ့သည့် မျက်ရည်တွေကလည်း ချောင်းတစ်ချောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

နေရာအိမ်မရှိ၍ သူများအိမ်မှာ ကုတ်ကပ်နေရသည်။ စားစရာမရှိ၍ သူများ မသထားရော ပေးစာကမ်းစာနှင့် အသက်ဆက်ရသည့် ဝတ်စရာမရှိ။ ပျော်စရာ မရှိ။ နေ့တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်ဘဝထဲမှာ အမေကြွေးရှင်တွေ နေ့ညမပြတ် ဆူပူကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုသံက ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာ

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် အမေ ဆုံးသွားတော့ ငိုမည့်သူက နီတွတ်ဆိုသည့် သူတစ်ယောက်တည်း။ အားလုံးက ဝဋ်ကျွတ်သွားတာ ဟု တစ်ပြိုင်တည်း ပြောကြတာ အခုချိန်ထိ သူ မမေ့။

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ လူ့လောကကြီးထဲ လူလာဖြစ်ပြီးမှ ဒီလောက် ဆင်းရဲတွင်းနက်နေတာ၊ ငွေမရှိဘဲ အသက်ရှင်နေရမယ့်အတူတူ သေ ဝန်လိုက်တာကမှ ဂုဏ်ရှိဦးမယ်”

ငွေ...

ထိုအချိန်ကတည်းက ငွေဟာ လောကကြီးမှာ ဘယ်လောက် အရေးပါသလဲဆိုတာ သူ သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့သည်။ လောက ကြီးမှာ သူ အမုန်းဆုံးက ဆင်းရဲခြင်းဆိုသည့်စကားဖြစ်ပြီး ငွေကို ရသည့်နည်းဖြင့် ရှာဖွေမည်ဟု သစ္စာပြု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ငွေရမည်ဆိုလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မည်။ ငွေမရှိသည့်ဘဝကို သူ ရွံမုန်းသည်။ ပိုက်ဆံမရှိ၍ လူ့အထင်သေးခံရယုံမက ပိုက်ဆံမရှိ၍ လူရာမသွင်း။ လူ့အောက်ကျခြင်းအဖြစ်တွေ၊ လူကို လူလိုမဆက်ဆံ ခံရစွာနံတစ်ကောင်လို ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံခံရတာတွေကို အားမာန် အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်သည်။

ဆင်းရဲသားလေး နီတွတ်ဘဝမှ ကောင်းကျော်ဇောနာမည်ပြောင်း ဦး ဘဝသစ်ကို စသည်။ အသက်ငယ်ငယ်မှာ ဘဝအတွေ့အကြုံက ငယ်တော့။ အတတ်ပေါင်းစုံ တတ်လာသည်။ သူတစ်ပါးလက်ထဲက ကိုယ့်ငွေဖြစ်အောင် ဘယ်လို အသုံးချရမလဲဆိုတာ သိလာသည်။

ကောင်းကျော်ဇော ကံကောင်းတာက သူ့မှာ မိန်းမတွေ

ကျလောက်သော ရုပ်ရည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အရပ်အမောင်းရှိသူဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မရှိ ရှိတာလေးနှင့် သားနားသပ်ရပ်အောင် နေတာထိုင်တာတတ်ယုံမက လူအများ အထင်ကြီးအောင် ပြောတတ်ဆိုတာ နေတတ် ထိုင်တတ်သူ ဖြစ်လာတော့ ကောင်းကျော်စော ပြောသအောင်မြင်သည်။

လုပ်သမျှ ပေါက်မြောက်သည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံအောင် မိန်းမပေါင်းများစွာ သူ့ပစ်မှတ် ဖြစ်လာ၏။ အသက်ကြီးကြီး၊ အသက်ငယ်ငယ်၊ သက်တူရွယ်တူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှောင်။ နောက်ဆုံး အဘွားအရွယ်အထိ အလွတ်မပေး။

ငွေအရချောင့်သည့် အလုပ်ထဲမှာ သူ ပျော်သလို သူ့ အညှအဆ အတိအတာ ပလီပလာထဲမှာလည်း ပျော်သူတွေက အများကြီး။ ဒီနည်းနဲ့ လက်ထဲမှာ ခြူးတစ်ပြားမှမရှိသည့် ကောင်လေးက ကိုယ်တိုက်ခန်း၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်စိန်ရတနာ၊ နာမည်ကြီး ဘဝပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်သူအဖြစ် နေချင်းညချင်း ကြီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်လာ၏။

ကောင်းကျော်စောကို ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကြီးပွားချမ်းသာ ရသည့် အကြောင်းအရင်းအတွက် သူ ရွေးချယ်လိုက်သည့် ပစ်မှတ်တိုင်း မလွဲအောင် ပစ်နိုင်သော သူ့အရည်အချင်း ထိပ်ဆုံးမှပါသော

မုဆိုးမ မိန်းမတွေ၊ အပျိုကြီးမမတွေ၊ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတွေက သူ့ဆီက နုပျိုမှုနှင့် သူတို့ဆီက ငွေကြေးကို ပျော်ပျော်လဲလှယ်ကြသည့်ပွဲမှာ ဘယ်သူမှ သာသည်၊ နာသည် မရှိ။ ကောင်းကျော်စောက ထိုပညာပိုင်းမှာ ဘယ်သူမှ မနိုင်အောင် ကျွမ်းကျင်သူ

အချစ်လိုချင်သည့်သူကို အချစ်ပေးမည်။ အကြင်နာ အယုယ လိုချင်သူအတွက် ရော အိုကေ၊ ကောင်းကျော်စော မျက်မှာကို တစ်နေ့ မတွေ့ရ မနေနိုင်သူတွေနှင့် ကောင်းကျော်စောမှ ကောင်းကျော်စော ဆိုသူတွေကျတော့ တန်ရာတန်ကြေး ပေးမှဆိုတာမျိုး။

ထိုအတွက် ဘယ်သူကမှ ကောင်းကျော်စောကို အပြစ်မတင်။ ထစ်ယောက်လိုချင်တာ တစ်ယောက်ပေးရသော လဲလှယ်ပွဲကြီးမှ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် အပျော်ကြီး ပျော်ကြသည်။ ဒီလိုတွေကြားထဲကမှ မငြိမ်းဝေနှင့် တွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မငြိမ်းဝေက ကောင်းကျော်စောအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိပေမယ့် ကောင်းကျော်စောက သူ့ကို စပွန်ဆာပေးထားသည့် မကြီးတစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် မငြိမ်းဝေ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအစုစုကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ငွေပုံကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် မုဆိုးမ မကြီးကို အပိုင်သိမ်းနိုင်လျှင် သူ့တစ်သက် စားမကုန်နိုင်အောင် ချမ်းသာပြည့်စုံပြီဆိုတာ သိသည်နှင့် သူ့ဘက်က စနစ်တကျ ပြင်ဆင်သည်။

မငြိမ်းဝေအကြောင်း အသေးစိတ် စုံစမ်းသည်။ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊ မငြိမ်းဝေ၏ စိတ်နေစိတ်ထား၊ မငြိမ်းဝေ ဝါသနာ၊ ကျန်းမာရေးကအစ မငြိမ်းဝေ နှလုံးသားအရေးအခင်းအထိ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်စေရ။ အားလုံး သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ပြီးဆိုမှ မငြိမ်းဝေအနားကို လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် စတင် ချဉ်းကပ်သည်။ အလွန်ရိုးသားအေးဆေးသော ဘဝထဲကို မငြိမ်းဝေနှင့် ဘဝတူ ကျန်းမာရေးချ၊ ချာသည့် ကောင်လေးအဖြစ် စတင် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည့်

ကောင်းကျော်ဇော။

သူ လိုချင်တာထက်ပိုပြီး ရဲလိုက်သည့် မငြိမ်းဝေ၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာအောက်မှာ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်စရာမရှိ။ သုံးရပြန်ရလွန်း၍ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငြီးငွေ့စရာပင် ဖြစ်လာရသည့် ဘဝအနေအထားမှာ မငြိမ်းဝေ အိပ်ရာထဲ ခဏလဲသွားခိုက်မှာ မငြိမ်းဝေအလုပ်ကို ဦးစီးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရာမှ စိတ်ကူးသစ် အကြံသစ်ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ကောင်းရေ၊ အချိန်နီးနေပြီလေ၊ ရေချိုးကန်ထဲ အကြာကြီး စိမ်မနေနဲ့၊ ထွက်ခဲ့တော့”

အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့် မငြိမ်းဝေသံကြောင့် ကောင်းကျော်ဇော အတွေးတို့ ပြယ်လွင့်သွားကာ လက်ရှိဘဝကို ပြန်ရောက်လာပြီး ဘဝ တွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မညီမျှ။ စားရမယ့် သောက်ရမယ့် ဘဝမှာ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ကောင်းကျော်ဇောတို့ သားအမိ ဆင်းရဲနေချိန်မှာ မငြိမ်းဝေ၏ဘဝက ချမ်းသာပြည့်စုံကြွယ်ဝမှုတွေ ဆယ် သက်စားမကုန်နိုင်အောင် ပြည့်စုံနေသူ။

“ကောင်းရေ”

“လာပြီ မငြိမ်း”

ရေချိုးစလုတ်က မထွက်ချင်ဘဲ ထွက်လိုက်ရသည်။ ကိုယ့် သဘောနှင့်ကိုယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် ထပ်နေမိဦးမည် ထင်သည်။ မွေးဖွ မျက်နှာသုတ်ပေါကြီးကို သူ့ကိုယ်ပေါ် ဖြစ်သလို ဆွဲပတ်ပြီး ထွက်လာချိန်မှာ အခန်းအပေါက်ဝမှာ ကြုံစောင့်နေသည့် မငြိမ်းက သူ့လည်ပင်းကို ဖွဖွလှမ်းဖက်ပြီး အေးစက်နေသည့် သူ့

နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွနမ်းသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေတာပဲကွယ်”

“နွေးသွားအောင် မမငြိမ်း ရှိနေတာပဲ”

“ဟေး မလုပ်နဲ့နော်၊ ဒီမှာ အလှတွေ ပြင်ထားတာ မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ပြီးမှ အသစ်ပြန်ပြင်”

“ကောင်းနော်၊ ကြည့်စမ်းကွယ်၊ ရေတွေ မမငြိမ်းကိုပါ စိုကုန် တော့မယ်”

“စိုပါစေဗျာ”

“ကောင်းနော်”

“အိုကွယ်”

ချိုသာကြည်မြသော မငြိမ်းဝေ၏ ရယ်သံက လှပခမ်းနားသော အိမ်ခန်းမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မငြိမ်းဝေ နှလုံးသား၊ မငြိမ်းဝေဘဝကို ကောင်းကျော်ဇောထံမှာသာ အဆုံးစွန်ထိ မြှုပ်နှံထားသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမှ မသိပါ။

ကောင်းကို မငြိမ်းဝေ ချစ်သည်။ ချစ်၍လည်း ကောင်းကို ချက်နှာတစ်ချက် အညိုမခံရအောင် ထားသည်။ အထီးကျန်မှုတွေနှင့် သွေ့ခြောက်နေသည့် မငြိမ်းဝေ ဘဝက ကောင်းကျော်ဇောဆိုသည့် လူငယ်လေးကြောင့် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန် မွေးဖွားခွင့် ရခဲ့တာကိုလည်း ကျေနပ်သည်။

တစ်ချိန်က ကောင်း ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ မငြိမ်းဝေ ဂရုမစိုက်။ မငြိမ်းဝေရှေ့မှာ မငြိမ်းဝေချစ်သော ကောင်းရှိသည်။ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊

မပါသည်ဖြစ်စေ၊ မငြိမ်းဝေ ဖျော်အောင် ကောင်းထားသည်။ အလိုက် သိသည်။ တာဝန်ကျေသည်။ မငြိမ်းဝေကို ဂရုစိုက်သည်။

ဒီလို ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်လေးကို မငြိမ်းဝေ ချစ်မိ သည်မှာ ဘာမှမဆန်း။ မငြိမ်းဝေဆိုတာကလည်း သာမန်လူတွေထဲက လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ချစ်တတ်သည်။ မုန်းတတ်သည်။ မငြိမ်းဝေလို ရောဂါ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲဖြစ်နေသည့် အသက် ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်နားမှာ ကောင်းက သူငယ်ရွယ်နုပျိုမျှ ချောမောလှပမှုတွေ စတေးပြီး နေနိုင်သေးလျှင် မငြိမ်းဝေကလည်း ကောင်းအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည်။

အပေးအယူသဘောက နေရာတိုင်းမှာ ရှိတတ်တာ မငြိမ်းဝေ နားလည်သည့်အတွက် ကောင်းကို အပြစ်မမြင်။ အပြစ်မတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမငြိမ်း”

“ပြောလေ ကောင်း”

“ဟိုတယ်အတွက် ကောင်းမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရောက်အ ပြီလို့ ပြောတယ်”

“သွားယူလိုက်လေ၊ ကောင်းဘဏ်စာရင်းထဲကို မမငြိမ်း ငွေလွှဲပေးထားလိုက်မယ်”

“သင့်ခံယူ”

“ကောင်း ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“ဆွတ်လေးကို တွေ့ပြီးမှ သွားပါလား ကောင်းရယ်၊ အခုချိန် မှာ ဆွတ်ခမျာ သိပ်အားငယ်နေရှာတာ ကောင်းလည်း သိရက်နဲ့”

“အပြန်တွေရမှာပဲလေ၊ ပစ္စည်းစစ်ဆေးပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန် လာမှာဆိုတော့ မကြာပါဘူး၊ ကောင်းတို့ပြန်ဆုံမှပဲ စကားတွေ ပြော တော့မယ်”

“ကောင်း သဘောပါကွယ်”

“အဲဒါကြောင့် မမငြိမ်းကိုချစ်ရတာ”

“တော်ပါ၊ သူ့ကြောင့် ဧည့်ခံပွဲသွားမယ့် အစီအစဉ် ပျက်သွားပြီ၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်မှ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ”

မမငြိမ်း နှုတ်ခမ်းက ညည်းညူနေပေမယ့် မျက်နှာလှလှလေးမှာ တော့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သောအပြုံးဖြင့် ခင်ပွန်းသည် ကောင်းကို မျက် စောင်းလှမ်းရွယ်ဖြစ်အောင် ရွယ်လိုက်သည့်အတွက် ကောင်းကျော်စော သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“အံ့မယ် မင်းက မမကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

“ဟွန်း ဒီလိုအပြောတွေနဲ့ပဲ မမငြိမ်းမှာ ကောင်းကို မပြောရက် မဆိုရက် ချစ်နေရတာ”

“ကောင်းကလည်း ချစ်စရာကောင်းတာ ထည့်ပြောဦးလေ”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ ရှင်၊ မှန်ပါသတဲ့၊ ကောင်း မရှိရင် မမငြိမ်း ဘဝတစ်ခုလုံး ခန်းခြောက်ပျက်စီးသွားရမှာပါ။ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“နိုး မကျေနပ်သေးဘူး”

“ဒီမှာ ဒါနဲ့မှ ကျေနပ်မှာ”

ကောင်းကျော်စောက သူ့ပါးကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့ မငြိမ်းဝေ အကြည့်တွေက ကောင်း မျက်နှာချောချောကို ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွား

သည်။

မငြိမ်းဝေကို ပြုံးကြည့်နေသည့် ကောင်းမျက်နှာက အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည်ခန့်သားချောမွေ့လွန်းနေတာကို တွေ့စကတည်းက မငြိမ်းဝေ သတိထားခဲ့မိသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ချစ်စရာကောင်းသည့် လူချောကလေး တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်ပါ။ တစ်နေ့ မငြိမ်းဝေရဲ့ ခင်ပွန်းသည် လင် ယောက်ျား ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ ကျောင်းကျော်စောဆိုသည့် လူချောကလေးကို မငြိမ်းဝေ ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့၍ အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ရသည်။ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

ကောင်းကျော်စောဆိုသည့် ကောင်းကလည်း မငြိမ်းဝေ သူ့ကို ချစ်အောင် စွဲလမ်းအောင် နည်းလမ်းပေါင်းစုံသုံးပြီး ကောင်းမှကောင်း၊ ကောင်းမရှိရင် မငြိမ်းဝေ ဘဝမရှိဟု ထင်ရအောင် အစည်းရုံးကောင်းခဲ့ သည်။ အချစ်ကြီး ချစ်ပြခဲ့သည်မှ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိဆိုတော့ မငြိမ်းဝေ နှလုံးသားတွေ ကောင်းအချစ်ထဲမှာ အရည်ပျော်ပြီးရင်း ပျော်နေခဲ့သည်။

“ဟိတ် လူကို ဘာလို့ ဒီလောက် စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“အဟွန်း၊ ဟွန်း၊ ဟွန်း”

“ချောယုံပဲလား မမရဲ့၊ ချစ်စရာရော မကောင်းဘူးလား”

မငြိမ်းဝေစကားကို ကောင်းက သဘောကျစွာ ရယ်၍ မငြိမ်းဝေ ပါ သူနှင့်အတူ ရောရယ်လိုက်သည်။

“ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူချောကလေးပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ပြန်ချီးကျူးတဲ့

မိန်းမတွေက ကောင်းကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ပြုမယ်”

“ကောင်း ဟဲ့ အိုး”

ဂုန်းခနဲ အိပ်ရာပေါ် လုံးထွေးပြုလဲသွားပေမယ့် မနာကျင်ပါ။ တင်းကျပ်စွာ နောင်ဖွဲ့ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုက်သင့် ကျေနပ်စွာ စီးမျောရင်း ကောင်းကျော်စောကိုယ်ကို တင်းကျပ်စွာ တုံ့ပြန်ဖက်ထား ရင်းက မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ကောင်းကို မငြိမ်းဝေ ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။

ဘယ်လောက်အထိ ကောင်းကျော်စောဆိုသည့် လူသားအပေါ် မှာ ချစ်မိသည်၊ မြတ်နိုးမိသည်ဆိုခြင်းကိုက မငြိမ်းဝေကိုယ်တိုင် မငြိမ်းဝေလည်း မသိတော့။

မငြိမ်းဝေ သိတာက ကောင်းနှင့် မခွဲလိုခြင်း၊ ကောင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ပဲ သူမဘဝ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ နေလိုခြင်းမှတစ်ပါး တခြား ဘာ ဆို ဘာမှမသိ။

“မမငြိမ်းကို ကောင်း ချစ်တယ်”

“မမငြိမ်းလည်း ကောင်းကို သိပ်သိပ်ချစ်ရပါတယ် ကောင်း ရယ်”

အခန်း (၃)

နေခြည်နုက အခန်းထဲ ဖြာကျလာမှ အိပ်ရာက ဆွတ် နိုးလာ၏။ ညက တစ်ညလုံး ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်။ မမငြိမ်းကိုယ်တိုင် ဆွတ်အခန်းထဲလာပြီး ညစာ အတူစားပေးပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်တိ ပုတ်တိ စားမဝင်၍ မမငြိမ်းကပဲ ဆွတ်ကို တစ်ချိန်လုံး စိတ်မချ ဖြစ်နေခဲ့ရတာတွေ ပြန်သတိရတော့ ဆွတ်စိတ်ထဲမှာ အိပ်မက်လိုလို ဖြစ်နေ၏။

ဆွတ် ခန္ဓာကိုယ် အတော်လေး သွယ်ကျသွားတာ ဆွတ် သိသည်။ မမထွဋ်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ဆွတ်ကိုယ်မှာ နောင်တ တရားတို့ ပြည့်နှက်နေတတ်တာကို ဘယ်သူမှ ဖွင့်ဟဝန်မခံဖြစ်။ အဲဒီအချိန်ကသာ မမထွဋ်နားမှာ ဆွတ် ရှိနေခဲ့ရင်ဆိုသည့် အတွေး ဝင်လာတိုင်း ဆွတ်ကိုယ်မှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်၏။

အခုလည်း ညအိပ်မက်ထဲမှာ မမထွဋ်ကို တွေ့သည်။ အရင်ပုံစံ အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ။ မမထွဋ်ကိုယ်မှာ ဝတ်ထားသည့် ကြွက်သွေးရင့်ရောင် ဝတ်စုံက မမထွဋ်အလှကို ပို၍ ဝင့်ကြွားတောက်ပ

ဆေးဖြင့် မမထွဋ်အလှကို ဆွတ် ငေးနေခဲ့တာ ပြန်အမှတ်ရသည်။

မမငြိမ်းက ဆွတ်အတွက် သီးသန့် ဘန်ဂလို စီစဉ်ပေးထားပြီး အသုံးအဆောင်၊ အိပ်ရာအခန်းအနား၊ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းကအစ အလှပဆုံး၊ ခေတ်အမီဆုံး၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ပေးထား၍ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မမထွဋ်ပြီးရင် ဆွတ်ကို မမထွဋ်လို ဂရုစိုက်မည့် သူမှာ မမငြိမ်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲမှာ ကိုယ့်လှုပ်ရှားသံ ကိုယ်ပြန်ကြား နေရသည်။ ဟိုးအဝေးမှာ လှိုင်းပုတ်သံသဲ့သဲ့က ဆွတ်ထံ ပျံလွင့်လာ ၏။ ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး စည်ခန်းမှာ ထိုင်မိတော့မှ ဗိုက်ထဲ ဆာ သလိုလို ဖြစ်လာတော့မှ မျက်လုံးအကြည့်က စားပွဲရှိရာ ရောက်သွား သည်။

အသင့်စားနိုင်ရန် မုန့်နှင့် အသီးအနှံတွေကို လှပသော ရွှေလှေ လေးထဲမှာ ထည့်ထားပုံက ချစ်စရာ အတွေးစိတ်ကူး ဖြစ်သည်။ ဆာသီးနှံပဲပြီးသားကို ပလပ်တပ်လို့ နှိပ်ဖြင့် စက်က သူ့ဘာသာ အလုပ် ထုပ်သွားသည်။

ရေစိုနေသော ဆံပင်ကို ထိကိုင်ရင်း မမထွဋ်၏ အလှပြင်ဆရာမ နှင်းရိပ်ကို သတိရသွား၏။ ကမ်းရိပ်သာမှာ နှင်းရိပ် အလုပ်လုပ်နေ သည်ဟု ကြားပေမယ့် အဆက်အသွယ်မလုပ်ဖြစ်။ အခုတော့ နှင်းရိပ်ကို နှုတ်ဆက်ချင်စိတ်ဖြစ်လာ၏။ ဒီမှာ အလှပြင်ခန်းမက သီးသန့် အဆောက်အအုံထဲမှာ ဖွင့်ထားပြီး အားကစားခန်းမနှင့် တွဲထားတာ ပြန်အမှတ်ရသည်။

ထိုစိတ်ကူးက ကောင်းကျော်စော စိတ်ကူးဖြစ်ပြီး ရေကူးကန်

လည်းပါသည်။ ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းမကူးချင်သူတွေက သန့်ရှင်းလှပသည့် ရေကူးကန်ပြာပြာထဲမှာ စိတ်ကြိုက် ရေကူးဆောက်စားနိုင်သလို အေးဆေးစွာ အနားယူနိုင်သည့် ရောင်စုံ ခုံတန်းရှည်၊ သစ်ပင်အရိပ်၊ ထီးအလှတွေလည်း ရှိသည်။

“ကောင်းကတော့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ရန်ကုန်ချက်ချင်း ဆင်းသွားတယ်။ သူ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဆွတ်ဆီကို လာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့အစီအစဉ်တွေကို ဆွတ် နားညည်းအောင် ပြောဦးမှာ သေချာတယ်”

မမငြိမ်းစကား ဆွတ် နားထဲ ပျံ့လွင့်လာ၏။ သူချစ်သော ခင်ပွန်းသည်အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မမြင်ရက်သော မငြိမ်းစေက ကောင်းကျော်ဇောအကြောင်း ဘယ်အချိန်ပြောပြော ချစ်စရာ ကောင်းအောင် အမြဲပြောတတ်သူ။

တကယ်တော့ ကောင်းကျော်ဇောမှာ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရမရှိ။ မငြိမ်းစေ၏ စီမံအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ သူက အပေါ်ယံ နှမ်းဖြူးယုံဖြစ်သော်လည်း အမြဲ အလုပ်ရှုပ်နေသူ တွေထဲမှာ ကောင်းကျော်ဇောလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ပြီး အလုပ်ပြင်ခန်းမဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ နေရောင်က ဖျော့တော့စွာ ပူနွေးနေဆဲဖြစ်၍ သွားရလာရ သိပ်တော့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါ။ သစ်ပင်ကြီးတွေ စိမ်းစိမ်းစိုစို ဖြစ်အောင် တမင် ငွေကုန်ကြေးကျခံ စိုက်ပျိုးထား၍ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ သွားလာရတာ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေတာလည်း ပါသည်။

“ဟိတ်... ဟိုမှာ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူး မဟုတ်လား၊ ထွဋ်မြတ်တာရာရဲ့ ညီမဆိုတာလေ”

“သူ့အစ်မက အသတ်ခံရတာနော်”

“သူ့ချစ်သူက ပြန်သတ်တာလေ၊ ဟိုတစ်နေ့က စာစောင်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေ အများကြီးပါလာတဲ့အထဲမှာ သူ့ဓာတ်ပုံတောင် ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ချောတယ်နော်”

တီးတိုးစကားသံတွေက ဆွတ်နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ နေကာ မျက်မှန်ကို ထုတ်တပ်ပြီး ဆွတ်ကိုယ်ဆွတ် ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်။ အားလုံးက ဆွတ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်နေ၍ အလှပြင်ခန်းမထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

“နှင်းရိပ်”

“ဟယ် ဆွတ်၊ မတွေ့ရတာကြာလို့လားမသိဘူး အသားတွေ ဖွေးပြီး ပိုလှလာလိုက်တာ ဟယ်၊ မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး”

ဆွတ်ကိုမြင်တော့ နှင်းရိပ်မျက်နှာပေါ်က အံ့သြဝမ်းသာမှုနှင့်အတူ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း မြင်ရသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် နှင်းရိပ်”

“ဗိုက်ခွဲထားရတာဆိုတော့ အရင်လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆွတ်ရယ်၊ ဒီမှာ နောက်ထပ် တစ်လနှစ်လလောက်လုပ်ပြီးရင် ကိုယ့် ဘာသာ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်မလားလို့ စိတ်ကူးထားတာတော့ ရှိတယ်၊ လုပ်ဖြစ် မဖြစ်တော့ မသိသေးဘူး၊ ကိုယ်က ပြန်မယ်ပြောတိုင်း မငြိမ်းက တားတားနေတာနဲ့ အားနာပြီး မပြန်ဖြစ်ဘူး၊ အခုတော့

ပြန်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

နှင်းရိပ်ပုံစံက ခါတိုင်းလို တက်ကြွနေပေမယ့် သိပ်တော့ လန်းဆန်းမှုမရှိ။ မမထွဋ်နှင့် အတူနေရတုန်းက နှင်းရိပ်ပုံစံနှင့် တခြားမဖြစ်သွားသည်။

“ဆွတ်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ နှင်းရိပ်”

နှင်းရိပ်က ဆွတ်အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ငှေ့ကြည့်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး ဆွတ်၊ ဆွတ်အခန်းကို နှင်းရိပ် လာခဲ့မယ်။ ဆွတ် စောင့်နေပါ”

“ဘယ်အချိန်လဲ နှင်းရိပ်”

“အချိန်အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူး ဆွတ်၊ ဒီနေ့ ဂျူတီထံ နှင်းရိပ် ဂျူတီလေ၊ ဂျူတီပြီးချိန်မှ ဖြစ်မှာ”

“ဘာကိစ္စလဲ နှင်းရိပ်ရယ်”

“ထွဋ်ကိစ္စ”

“ဟင်...”

နှင်းရိပ်မျက်နှာကို ဆွတ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှင်းရိပ်က ဆွတ်ကို သနားကြင်နာစွာ ပြန်ကြည့်သည်။

“ထွဋ် မဆုံးခင်က ထွဋ်ဆီလာတဲ့စာတွေ နှင်းရိပ်ဆီမှာ ရှိတယ် အဲဒီတုန်းက ဆွတ်ကို ပေးမလို့ပဲ၊ ရုတ်တရက် ဆွတ် ခရီးထွက်သွားတော့ စာတွေက နှင်းရိပ်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့ရာက အမှတ်မထင် ဖောက်ဖျက်ကြည့်လိုက်တော့ စာက ကြောက်စရာကောင်းအောင် အောက်တင်

ကျကျ ယုတ်မာတာ တွေရတယ်၊ ထွဋ်အကြောင်းသိထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ရေးထားတဲ့စာပဲ ဆွတ်၊ ဒီလိုမျိုးစာကို ထွဋ်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ခဲ့ရလို့လား မသိဘူး ထွဋ်မဆုံးခင်က ထွဋ် စိတ်တွေ အရမ်း လှုပ်ရှားနေတာ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတာ နှင်းရိပ် သတိထားမိတယ်”

“အဲဒီစာတွေ ဘယ်မှာလဲ နှင်းရိပ်”

“နှင်းရိပ်ဆီမှာ ရှိတယ် ဆွတ်၊ မနက်ဖြန် နှင်းရိပ်ကိုယ်တိုင် ဆွတ်ကို လာပေးမယ်”

“အဲဒီလူ ဘယ်သူလို့ထင်လဲ နှင်းရိပ်”

“အဲဒါတော့ နှင်းရိပ်လည်း မသိဘူး ဆွတ်၊ စာက လက်ရေးနဲ့ ရေးတဲ့စာ မဟုတ်ဘူး၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ စီထားတာ”

“ဪ...”

“ဟော... ဟိုမှာ ဆွတ်ဆိုတာ သူပဲ”

လူတစ်စု ဆွတ်တို့ရှိရာ ရောက်လာ၍ ဆွတ်ကို နှင်းရိပ်က အလိုက်တသိ တခြားအခန်းဘက် ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဆွတ် ဒီမှာရောက်နေတာ အားလုံးသိသွားကြပြီ ထင်တယ်။ ဘယ်ကိုမှ သိပ်မထွက်ဘဲ ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်နေတာပဲ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“လာ... ဆွတ်ကို နောက်လမ်းက နှင်းရိပ်လိုက်ပို့မယ်”

လူရှင်း၍ တိတ်ဆိတ်သော လမ်းအတိုင်း ဆွတ်နှင့် နှင်းရိပ် ဆွဲသွားခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဘယ်သူမှ မကားမပြောမိ။ ဘယ်လိုလူကများ မမထွဋ်အကြောင်း ဖော်ကောင်လုပ်

ပြီး ရက်စက်စွာ ခြိမ်းခြောက်ရသနည်း။

မမထွဋ်ကို ရက်စက်စွာ သတ်သည့် လူသတ်ကောင်က ဦးမင်းရင်စစ်ဆိုရင် မမထွဋ်ဆီ စာရေးတဲ့သူက ဘယ်သူပါလိမ့်။ မမထွဋ်ကို သတ်လိုက်တဲ့လူများလား။

အို... မဟုတ်ဘူး။

မမထွဋ်ကိုသတ်တာ ဦးမင်းရင်စစ်ပဲ။

ဒါကို ဆွတ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရတာ။ ဆွတ်ကိုယ်တိုင် သိခဲ့မြင်ခဲ့ရတာ။

မမထွဋ်ကို သတ်တဲ့လူက ဦးမင်းရင်စစ်ပဲ။

တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။

“မမထွဋ်ကို သတ်တဲ့သူဟာ ဦးမင်းရင်စစ်ပါ။ သူကလွဲပြီး မမထွဋ်ကို တခြားသူသတ်တာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့က မမထွဋ်နဲ့ အတူရှိနေတာ ဦးမင်းရင်စစ် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားများ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်”

“ဘာအကြောင်းအရာနဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း သေချာမသိဘူး။ ကျွန်မသိတာက မမထွဋ် ငိုနေတယ်။ အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းနေတယ်။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေတယ်”

“ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ချစ်သူသတို့သမီးလောင်း ကို သတို့သားလောင်းကိုယ်တိုင်က တိုက်ပေါ်က ရက်ရက်စက်စက် တွန်းချပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဒေါ်ဆွတ်”

ကြည့်နိုး”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မ သိတာက မမထွဋ်ကို သူသတ်တယ် ဆိုတာပဲ”

ဆွတ်၏ ထွက်ဆိုချက်ဖြင့် ဦးမင်းရင်စစ်ကို စွဲချက်တင်လိုက် သည်။ သူမသည် ဤအမှုတွင် အရေးအကြီးဆုံး သက်သေဖြစ်ကြောင်း ဆွတ်ကို သူမရှေ့နေ ဦးမြတ်ထွန်းက ပြောခဲ့တာကို ဆွတ် မမေ့သလို ထိုနေ့က ဦးမင်းရင်စစ်က ဆွတ်ကိုကြည့်လိုက်သော အကြည့်ကိုလည်း ဆွတ်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။

“မင်းရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ဟာ စီးပွားရေးလောကမှာ အချမ်းသာ ဆုံး၊ ဩဇာအကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်ကို ထောင်ထဲ အနှစ် နှစ်ဆယ် လောက် ထည့်ထားနိုင်တယ် ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နိုး။ မင်းလို အရေးကြီးတဲ့ သက်သေမျိုးသာ တခြားနိုင်ငံမှာဆို အင်မတန် စိတ်ချလုံခြုံတဲ့နေရာမှာ အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ ပွက်ထားပြီး အမှုမပြီးမချင်း ဘယ်ကိုမှ သွားလာ ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အခု မင်း လုပ်နေပုံတွေက မင်း အသက်အန္တရာယ်ကို မင်းဘာသာ လက်ယပ်ခေါ်နေတာ မင်း သိရဲ့လား။ ကမ်းရိပ်သာဟာ ခင်းအစ်မရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာ မှန်တယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပဲ သူဟာ ဦးစစ်ရဲ့ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဦးစစ်ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းကြောင်း သက်သေခံကြမယ့်သူတွေကလည်း သူတို့ပဲ။ ဒီလိုလူ တွေနဲ့ ဒါလောက် အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ အတူသွားနေတာ အန်ကယ် နားမလည်ဘူး”

“မမငြိမ်း ဦးမင်းရင်စစ်အတွက် ရုံးတော်မှာ အစစ်ခံမှာ ဆွတ်

သိပါတယ်။ သူတို့က ဦးမင်းရင်စစ်ကို လူသတ်သမားလို့ မထင်ဘူးလေ။ ဆွတ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို လူသတ်သမားလို့ မထင်ချင်ပါဘူး။ မမထွဋ်ကို သူပြောနေတဲ့အသံကိုသာ ဖုန်းထဲက ဆွတ်ကိုယ်တိုင် မကြားခဲ့ရရင် သူဟာ မမထွဋ်ကို သတ်တဲ့လူပါလို့ ဘယ်ယုံနိုင်မှာလဲ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်သဘောကတော့ အခုကိစ္စကို ရိုးသားတယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့နဲ့ ဝေးဝေးနေပါ။ မင်းအစ်မကိုသတ်တဲ့ လူသတ်တရားခံကို ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ကျခံစေချင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ”

“သူတို့လည်း သူတို့ယုံကြည်ချက်ကို သူတို့ဘာသာ သက်သေခံကြလိမ့်မယ်။ ဆွတ်လည်း ဆွတ်ကြားတာကို အစစ်ခံမှာပဲ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြမှာပါ အန်ကယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံပါနဲ့ ဆွတ်ယုံကြည်နဲ့။ ဒါကိုတော့ သတိထားပါ”

ဦးမြတ်ထွန်းကိုယ်တိုင် ကမ်းရိပ်သာကို ကိုယ်တိုင်လိုက်လာပြီး ဆွတ်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှု လုပ်သွားတာကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်။ ပြန်ခါနီးမှာ ဦးမြတ်ထွန်းက ဆွတ်မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သက်ပြင်းချသည်။

“မင်း သိထားရမှာ ဦးမင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက်ကို မင်းလို သက်သေမျိုးမရှိဘဲနဲ့ အလွယ်တကူ ထောင်ချချင်တိုင်း ချလို့မရဘူးဆိုတာပဲ”

ဒါကို ဆွတ် သိပါသည်။

သိ၍လည်း ဆွတ်နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေရသည်။ ပြောမပြ

နိုင်သော ခံစားချက်တွေနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရတာတွေဟာ ဘယ်လောက် ဆိုးရွားခါးသည်းလဲဆိုတာ ဆွတ်ကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲကွယ်။ ဆွတ်၏ စိတ်တို့က အတိတ်အရပ်ရှိရာသို့ အပြေးပြန်လည် ရောက်ရှိသွား၏။

အခန်း (၄)

“အလကား၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမထင်တိုင်း ခိုစားဖို့လောက်ပဲ တတ်တယ်”

“မင်းကရော ဘာအသုံးကျလို့ ငါ့ကို ခံပြောနေတာလဲ၊ အသား မနာချင်ရင် ပါးစပ်ပိတ်ထားနော်”

“မပိတ်ဘူး၊ မပိတ်ဘူး”

“ကိုင်း... ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ”

“ကဲကွာ”

“ဝုန်း”

“နင်ကများ ငါ့အသားကို ထိရဲတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကဲဟာ... ကဲ... ကဲ”

သေးကျဉ်းသော အိမ်ကလေးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွား သည်အထိ လင်မယားနှစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေပေးမည့်သူ မရှိ။ ဒီလိုအဖြစ်က ရိုးနေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားကြရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ

အထူး အဆန်း လုပ်မနေနိုင်ကြတာလည်း ပါသည်။

ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေနေချိန်မှာ ဒေါ်ချယ်ရီတို့ လင်မယား ထဲမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ ရှာဖွေရသမျှ သုံးဖြုန်း၍ ကုန်ပြီဆိုတာနှင့် ရန်ဖြစ်ကြ၊ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြသည်မှာ ဒေါ်ချယ်ရီတို့ လင်မယား ထုံးစံဖြစ်သည်။ အမေလုပ်သူကလည်း သမီးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မထောက်။ အဖေဆုံးပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ အလုပ်မယ့်မယ့် ရရ မရှိသည့် ပထွေးက ပုံမှန်ဝင်ငွေရအောင် မရှာနိုင်ပေမယ့် အရက် ကိုတော့ နေ့စဉ်သောက်ရမှ ကျေနပ်သူ။ လင်တော်မောင်အတွက် အရက်ဖိုးကို နေ့စဉ် တာဝန်ယူရသူက ဒေါ်ချယ်ရီ ဖြစ်သည်။ မိသားစု အတွက် ရှာရဖွေရတာက တစ်မျိုး၊ အရက်ဖိုး နေ့တိုင်းပေးနေရတာ တစ်မျိုးဆိုတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်သည့်နေ့ မရှိ။

အစကတည်းက အဖြစ်ရှိသည့် ယောက်ျားမဟုတ်တော့ မိန်းမ ထင်တိုင်းခိုစားပြီး မိန်းမနှင့် ရန်ဖြစ်ရတာကပဲ သူ့အလုပ် ဖြစ်နေသည်။ ဒီကြားထဲ အရွယ်ရောက်စပြုနေပြီဖြစ်သော ဗျိုင်းနှင့် ဥဩအပေါ်မှာ လည်း အပြောအဆို အပြုအမူတွေက ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စရာ လုပ်လာ၍ ဗျိုင်းက အမေ့ကို ပထွေးရှေ့မှာ ဖြောင်ဖွင့်ပြောပြီး ဥဩလက်ကိုဆွဲ၍ သုမအမေပိုင် အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးပေါ်က ကျောခိုင်းဆင်းခဲ့သည်။

“နင့်ကို အမေက မစောင့်ရှောက်နိုင်ပေမယ့် ငါက စောင့်ရှောက် ပေးနိုင်တယ် ဥဩ၊ ငါတို့ ဒီမြို့လေးမှာ မနေတော့ဘူး။ ရန်ကုန်ကို သွားကြမယ်”

“ဗျိုင်းမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လား”

“လာစမ်းပါ၊ ငါ့မှာ အကြံရှိပါတယ်၊ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ

လုပ်၊ နေဦး... ဟိုကိုမရောက်ခင် နင့်နာမည်နဲ့ ငါနာမည်ကို ပြောင်းရမယ်”

“ဘယ်လို ပြောင်းမှာလဲ ဗျိုင်းရဲ့၊ အမေ ပေးထားတဲ့ နာမည်လေးတွေက လှသားပဲ”

ရိုးအသော အတွေးနှင့် ကလေးပီပီ သူမ နားလည်သလို ပြောလိုက်သည့် ဥဩစကားကို ဥဩထက် ပိုပြီး အသက်လည်းကြီး၊ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတလည်း ရှိသည့် ဗျိုင်းက လှပသော မျက်နှာလေးကို ချစ်စရာကောင်းအောင် မှဲသည်။

“သွားစမ်းပါ၊ နာမည်တွေကိုက ဗျိုင်းနဲ့ ဥဩတဲ့။ အားလုံး တိရစ္ဆာန်နာမည်တွေချည်းပဲ။ ငါတို့က လူဆိုတာ လူနာမည်လှလှပပလေးတွေနဲ့မှ လိုက်တာ။ ဒီတော့ ငါ့နာမည်ကို ထွဋ်မြတ်တာရာ၊ တာရာဆိုတာ ကြယ်လေး၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကြယ်လေးပေါ့။ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး အမြဲလင်းလက်တောက်ပနေရမယ်”

“နင်က ငါနဲ့မတူဘူး၊ ဖျော်စရာ ကြည့်နူးစရာတွေပဲ တွေးနေချင်တဲ့သူဆိုတော့ နင့်နာမည်ကို ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နူးလို့ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ငါပေးတဲ့နာမည်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“ကျပါတယ်”

“ဒါဆို ငါ့နာမည် ဘယ်သူလဲ ပြော”

“ထွဋ်မြတ်တာရာပါ”

“ဒီလိုမှပေါ့ ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နူးလေးရဲ့”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

သူ့ဘဝအစကို ကျေကျေနပ်နပ် ရယ်မောခြင်းနှင့် အစပြုခဲ့သော

မမထွဋ်က သူ လျှောက်ရမည့်ဘဝခရီးလမ်းကိုလည်း သတ္တိရှိရှိ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွဋ်မှာ ထိုအကြံအစည်တွေ ရှိနေခဲ့သလဲ... မသိ။ ရန်ကုန်က ဖေဖေညီမ အန်တီတိုးအိမ်ကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် လာမည့်အကြောင်း ကြိုတင် စာရေးအကြောင်းကြားထားသည့်အတိုင်း ရောက်အောင်သွားခဲ့သည်။

“ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အချောအလှလေးတွေချည်းပါလား ဘူမလေးတို့ရယ်၊ နာမည်တွေ ပြောပါဦး”

“ထွဋ်က ထွဋ်မြတ်တာရာ၊ ညီမလေးက ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နူး”

“နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်လည်း လိုက်ပါကွယ်၊ ကဲ... ကဲ... အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြ၊ နောက်မှ စီစဉ်စရာရှိတာ တိုင်ပင်စီစဉ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီတိုး”

ပထွေးလက်က ထွဋ်မြော်လာသည့် ချစ်စရာတူမအချောအလှ နှစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း ဒေါ်တိုးတိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်က အပျိုကြီးဘဝနှင့် ဘာအပူမှမရှာဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေလာခဲ့သည့်နှစ်တွေ မနည်းတော့ပါ။ တစ်သက်လုံး ယောက်မဖြစ်သူနှင့် ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အသွယ်မရခဲ့။ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာ ကြားပေမယ့် သူက အမေဆိုတော့ ကိုယ့်ထက် သူကပိုပြီး မယားပါ၊ သမီးနှင့် ပထွေးဇာတ်လမ်းတွေကို ပိုသိမှာ သေချာသည်။ အစကတည်းက အပူမရှာချင်လို့ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူဆိုတော့ တို့ယ့်အစ်ကို မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ယောက်မနှင့် ကလေးတွေ

ကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်သည်။

နှစ်တွေကြာမှ ဒေါ်တိုးတိုး မေ့ထားသည့်အကြောင်းအရာက ဘာ့ခနဲ သူ့ရှေ့ရောက်လာသည်။ ထိုအရာက တခြားအရာမဟုတ်ပေ။ သူ့နှာမည်ရေးထားသည့် စာလေးတစ်စောင် ရောက်လာခြင်းမှ အစပြုပါသည်။ စာရေးလိုက်သူက သူ့အစ်ကိုသမီး၊ သူ့တူမ ထွဋ်မြတ်တာရာ၏စာ။ သူပထွေးကြောင့် အိမ်မှာနေ၍မဖြစ်၊ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးရတော့မည့် အနေအထားမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်တိုးတိုး၏ အိမ်လိပ်စာလေးကို သူ့အဖေ ဒိုင်ယာရီဟောင်းလေးထဲမှ ရခဲ့သည်။

ထိုလိပ်စာဖြင့် ထွဋ်က ဒေါ်တိုးတိုးထံ စာရေးခဲ့သည်။ ထွဋ်က ကံကောင်းချင်တော့ ဒေါ်တိုးတိုးက မိဘအမွေအနှစ် ထိုတိုက်အိမ်လေးက ဘယ်ကိုမှ မပြောင်း။ နောက်တော့ ထွဋ်ကို စာပြန်ပြီး သူ့ဆီလာခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်သည်။ အခု ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရောက်လာပါပြီ။ ဒေါ်တိုးတိုး မျှော်မှန်းထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ချောမောလှပသည့် တူမနှစ်ယောက်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သိပ်တော့ မအံ့သြ။ အဖေချော၊ အမေချောမှ မွေးလာသည့် သမီးနှစ်ယောက်က မိဘနှစ်ပါးထံမှ အချောအလှတွေကို စုဝေး အမွေရထားခြင်းကိုက သူတို့လေးတွေ ဘဝရှေ့ရေး ကံကောင်းဖို့ ဖြစ်လာခြင်းဟု တွေးသည်။ မိန်းမတို့အချင်းက အဆင်းဖြစ်သည်။ အဆင်းလှပသော မိန်းကလေးက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်။ ထိုလှပသော အဆင်းထဲသို့ ကိုယ်လိုချင်သည့် ပညာအရည်အချင်းတို့ကို ထည့်လိုက်မည်ဆိုပါက အဆင်းနှင့် အချင်း ပြည့်စုံသော ဤမိန်းကလေး၏ ဘဝခရီးက ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာအတိပြီးသော အနာဂတ်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းယုံသာရှိသည်။

တူမအချောအလှနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ဒေါ်တိုးတိုးက သူ့တူမနှစ်ယောက်၏ အနာဂတ်အရေးကိုတွေး၍ သူနှင့်အတူ ရှေ့ဆက်ရမည့် အနာဂတ်အရေးကိုတွေး၍ အကွက်ကျကျ စီစဉ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ လူသိများလှသော်လည်း ဒေါ်တိုးတိုးမှာ တစ်ခေတ်တစ်ခါက အလှမယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ယုံမက၊ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံအဖြစ် ရုပ်ရှင်ကားတော်တော်များများ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့တူမအချောအလှကိုကြည့်၍ တစ်နေ့ အောင်မြင်ကျော်ကြား လူသိများသော မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

စတွေကတည်းက ထူးခြားသည့် ထွဋ်၏အလှကို ဒေါ်တိုးတိုး သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အငယ်မလေးအလှက ထွဋ်နှင့်မတူ။ ထွဋ်အလှက ခွန်အားအပြည့်နှင့် ထွန်းလင်းတောက်ပသော နေမင်း၏အလှမျိုးဖြစ်၍ ဆွတ်၏အလှက အေးမြသော အဆင်းရှိသည့် လမင်း၏အလှဖြစ်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးလှလှ၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ အံသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လိုက်ဖက်သော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဆွတ်မျက်နှာလေးက ပိုလှပြီး ပို၍အေးချမ်းတည်ငြိမ်သည်။ ဝိုးသားလို ရှည်လျားသော ဆံပင်ရှည်ကြီးက ဆွတ် လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း သူမကိုယ်မှာ တလွင့်လွင့်ဖြစ်နေပုံက ကြည့်မဝ။ ဒေါ်တိုးတိုး၏ အစီအစဉ်နှင့် ထွဋ်တို့ ညီအစ်မ အနုပညာလောကထဲ ဝထမဆုံး ခြေချခွင့်ရသည့်အချိန်က သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် အံ့သြစရာတွေချည်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုလူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အထင်ကြီးတတ်ကြသလို သူမတို့
တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်လျက် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်
ငေးခဲ့ကြရ၏။ မာယာလောကနှင့် အသားမကျ၍ ထွဋ်တိုညီအစ်မ
ရိုးအပုံ အားလုံးက ရယ်မောခဲ့ကြသည်။ ထွဋ်က ဆွတ်လောက်
လူအရယ်မခံရ။ ဆွတ်က ဟိုမရောက် ဒီမရောက် စကောစကအရွယ်
လည်းဖြစ်၊ စာဖတ်အားလည်းနည်း၊ ထွဋ်လို ပြင်ပဗဟုသုတလည်း
မရှိတော့ ပိုဆိုးသည်။

ထွဋ်က ဆွတ်လိုမဟုတ်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အသက်နှစ်နှစ်ကွာပေမယ့် ထွဋ်က ဆွတ်
ထက် အများကြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည်။ ဗဟုသုတများသည်။
ထွဋ်လောက် စာဖတ်သူမရှိ။ ဆွတ်က ထွဋ် ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းမှ
စာဖတ်တတ်သူ။ နောက်တော့ ထွဋ်ကြောင့်ပဲ ဆွတ် စာဖတ်ရတာကို
နှစ်ခြိုက်မြတ်နိုးခဲ့ရ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဉာဏ်ထက်ကြတာ
ခြင်းအတူတူ ထွဋ်က သင်ယူချင်စိတ် ထက်သန်ပြင်းပြယုံသာမက
သူများတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ပြုမူပြောဆိုပုံ၊ ဝတ်တာစားတာ၊ ရယ်မော
တာ၊ လမ်းလျှောက်တာကအစ အားလုံး အသုံးပြု ချက်ချင်း သင်ယူ
တတ်သူဖြစ်၍ ထွဋ်အသွင်က နေချင်းညချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

လူမှုဆက်ဆံရေးအပိုင်းမှာလည်း ထွဋ်ကို ဆွတ်က လိုက်မမီရ
မက လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သူ။

“ကနေ့ခေတ်ကြီးမှာ နင့်လောက် တုံးအတဲ့သူရှိမှာ မဟုတ်ဘူး
ဆွတ်၊ ငါ့ညီမဖြစ်ပြီး ငါ့ခြေရာမနင်းနိုင်တဲ့နင့်ကို ငါ အံ့ဩတယ်
သိလား၊ အခု ကြည့်စမ်း၊ ငါဟာ အရင်က ထွဋ်နဲ့ တူသေးရဲ့လား”

ထွဋ်က ဆွတ် ညံ့ဖျင်းရိုးအပုံကိုပြောရင်း သူ့ကိုယ်လေးကို
ဆွတ်ရှေ့မှာ လှပစွာ တစ်ပတ်လှည့်ပြသည်။ ထွဋ်က အရင်တုန်းက
ထွဋ်မဟုတ်တော့။ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီသောအလှနှင့် နောက်ဆုံးပေါ်
ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းဆန်းများ ကိုယ်မှာ မထပ်အောင် ဝတ်နေရသော သရုပ်
ဆောင် မော်ဒယ်အဖြစ် ထွဋ်နာမည်က တစ်နေ့တခြား ပို၍ လူသိများ
ကျော်ကြားလာ၏။ ထွဋ်အခုလိုဖြစ်လာအောင် ထွဋ်ကို ကူညီပံ့ပိုးပေး
နေသူတွေကလည်း ထွဋ်နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် ထွဋ်က
ထိုမျှနှင့် မကျေနပ်။

အခု ထွဋ်မှာ နောက်ဆုံးပေါ်နံပါတ်နှင့် မော်ဒယ်မြင့်တား၊
ကိုယ်ပိုင်ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းပိုင်နှင့် ဖြစ်နေပေမယ့် ထွဋ်က လုံးချင်းတိုက်
ကြီးကြီး၊ ခြံခန်းကျယ်ကျယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ရေကူးကန်၊ ကိုယ်ပိုင်ပန်းဥယျာဉ်
နှင့်နေချင်သူ။ ကားတစ်စီးမဟုတ် ကားဆယ်စီးလောက် ပိုင်ဆိုင်ရမှ
ဆိုတာမျိုး။

“ဒါတွေ နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ထွဋ်ရယ်၊ သိပ်လည်း
ဆန္ဒမစောပါနဲ့”

အန်တီတိုးက ထွဋ်သဘောထားကို နားလည်သူပီပီ သူ့တူမကို
ချောမောနှစ်သိမ့်သည်။ ထွဋ်တစ်ယောက်တည်း သူမပိုင် ကွန်ဒိုခန်းကို
ပြောင်းသွားပေမယ့် ဆွတ်နှင့် အန်တီတိုးက အရင်အတိုင်း အန်တီတိုး
ပိုင် အိမ်လေးမှာပဲ နေကြသည်။ ထွဋ်ခေါ်ပေမယ့် ဘယ်သူမှ မလိုက်။

“ထွဋ်သာ ပျော်အောင်နေပါ၊ ဆွတ်က အန်တီတိုးနဲ့နေရာ
အသားကျနေပါပြီ၊ ပြီးတော့ ဆွတ်က ထွဋ်လို လူတွေအများကြီးနဲ့လည်း
နေတတ်ဘူး။ စိတ်ထဲက မပါဘဲနဲ့လည်း ဘယ်လိုလူနဲ့မှ စကား

မပြောချင်ဘူး”

“အန်တီတိုးလည်း ဆွတ်နဲ့ သဘောထားချင်းအတူတူပဲ ထွန်းကိုယ်အိမ်လေးကလွဲပြီး တခြားဘယ်အိမ်မှာမှ မပျော်ဘူး။ လူအများကြီးနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးလည်း အနေတတ်ဘူး”

ဆွတ်နှင့် အန်တီတိုးက စိတ်ချင်း သဘောချင်း တူယုံမက ဝါသနာချင်း တူကြသဖြင့် နေရတာ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ထွန်းက ဆွတ်တို့နှင့်မတူ။ ထွန်းပင်ကိုယ်သဘာဝကို လုပ်ခတ်ချင်နေသူဆိုတော့ အိမ်ထဲနေရတာ သူမပျော်သလို တစ်ယောက်တည်းနေရတာကိုလည်း မကြိုက်။ လူစုလူဝေးနှင့်မှ နေတတ်သော ထွန်းအတွက် သူ့အရပ်နှင့်သူ့ဇာတိက လိုက်ဖက်နေ၏။

ထွန်းအိမ်မှာ ဘယ်တော့မှ ခဉ့်မပြတ်။

နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်ဒယ်သရုပ်ဆောင်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။ ထွန်းနားမှာ နှင်းရိပ်ဆိုသည့် အလှူဖန်တီးရှင်က အတွင်းရေးမှူးလုပ်ပြီး သူကပဲ ထွန်းအတွက် တခြားတပည့်တွေမွေးပြီး ထွန်းလိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကအစ ဘာတစ်ခုမှ ထွန်းက ပြန်လှည့်ကြည့်နေစရာမလိုအောင် နှင်းရိပ်ကလည်း ထောင့်စေ့ အကွက်စေ့လုပ်နိုင်သည်။

ဆရာတပည့် လက်တွဲညီနေတော့ ထွန်း ပိုအောင်မြင်လာသည်။ ပိုပြီး ဖြစ်ချင်တာတွေ လိုချင်တာတွေ များလာသည်။ ဆွတ်အပေါ်မှာလည်း အားမရ၊ ထွန်းက ဆွတ်ကို သူ့လို ဖြစ်စေချင်သည်။ ဆွတ်တို့ဇွတ်အတင်း တွဲခေါ်ပွဲထုတ်သည်။ ထွန်းကြောင့် ဆွတ်လည်း ကောင်းကောင်းမနေရ။ ထွန်းသားရာနောက် ဟိုနေရာ ဒီနေရာ အမြဲတန်းလှန်

ပါနေရပေမယ့် ဆွတ်က ထွန်းလို ဘာတစ်ခုမှ ကြိုမမြင်။

ထွန်းလို အောင်မြင်မှုလမ်းစရအောင် ဘယ်လိုရှာဖွေယူရမှန်းသိ။ ထွန်း ချမ်းသာသလို ချမ်းသာချင်စိတ်လည်း မဖြစ်။ ထွန်းအောင်မြင်နေတာကိုပဲ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လျက် ဆွတ် ဘာကိုတွေးတွေး၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ထွန်းအတွက်ဆိုတာချည်းဖြစ်ကာ ကိုယ့်ဖို့ကိုယ် မေ့နေတတ်သည်အထိ ဆွတ်က ထွန်းကို အမြဲချစ်ခင်အားကိုးနေခဲ့ရတာပါ။

အချုပ်အလုပ်ပိုင်းမှာ ဆွတ်က တော်သည်။ ဆွတ်ရဲ့ ဖက်ရှင်အိမ်က လှပဆန်းကြယ်မှုအပြည့်ရှိသလို ထွန်းကိုယ်ပေါ်မှာ ဆွတ်ရဲ့ ခက်ရာကို ဝတ်ဆင်လိုက်တာနှင့် ထွန်းအလှက ပို၍ လင်းလက် ဆာကပ်ပသွားတာ မြင်ရတိုင်း ဆွတ် ပျော်သည်။ ထွန်းက ဒါကို သိသည်။

“ဒီအဝတ်တွေသာ နင်ဝတ်လိုက်ရင် နင်က ငါ့ထက် အများကြီး ပိုထူးသွားမှာ ဆွတ်၊ ငါ့အတွက်ချည်း လုပ်မနေနဲ့။ နင့်အတွက် နင်လုပ်စမ်းပါ။ ငါ အောင်မြင်သလို နင်လည်း အောင်မြင်ရမယ်”

“ဆွတ်မှ ဝါသနာမပါဘဲ”

“ဝါသနာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူကရော ဝါသနာပါနေလို့လဲ၊ လိုပဲ အလုပ်က ဆွတ်ကို သင်သွားမှာပေါ့၊ ဆွတ်သာ ကြိုးစားရင် ဘာမဆို ဖြစ်လာမှာပဲ၊ ငါပြောသလိုသာလုပ်”

“ဆွတ်မသိဘဲနဲ့ ဘာမှ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော် ထွန်း”

“စိတ်ချ၊ ထွန်းက အားလုံးကို အသိပေးပြီးမှ ထွန်းလုပ်ချင်တာ ဆွတ်မှာ”

“လာမယ့် ဆန်းဒေးမှာ ထွန်းအိမ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲ

၅၁

ရှိတယ်။ ထွဋ်အတွက် အလှဆုံး၊ အဆန်းဆုံး ပွဲတက်ဝတ်စုံကို ဆွတ်ချုပ်ပေး၊ အဲဒီပွဲမှာဝတ်ဖို့ ဆွတ်ကိုယ်တိုင်လည်း အလှဆုံးဝတ်စုံဝတ်လာခဲ့၊ ဆွတ်ကို အဲဒီအချိန်မှာ ပွဲထုတ်မိတ်ဆက်ပေးစရာလူတွေရှိတာ ဆွတ် သေချာမှတ်ထားနော်”

“ဆွတ် ဘယ်သူနဲ့မှ မသိချင်ဘူး ထွဋ်”

“ကနေ့ခေတ်ကြီးမှာ နင့်လောက် တုံးတဲ့ အတွဲလူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ဆွတ်”

ဆွတ်ကတော့ ထွဋ် ဘာပြောပြော မနာကျင်ပါ။ သူ့အပေါ်ထဲသည့် ထွဋ်စေတနာ၊ ထွဋ်မေတ္တာကို ဆွတ်သိ၍ ဆွတ်ကို သူ့ဖြစ်စေချင်နေသည့် ထွဋ်ကိုပင် အသနားပိုနေမိသည်။ ညီအစ်မဆိုမယ့် ပင်ကိုယ်အကျင့်စရိုက်ချင်းမတူ။ မိုးနှင့်မြေလို ဆန့်ကျင် အဆာတွေနှင့်ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက အလွဲကို ဘာမှ ညှိမရ။

ထွဋ်က အပူသမား။

နေရာတကာ ထွဋ်ကြောင့် ပွဲဆုတာကို ထွဋ်က သဘောကျမယ့် ဆွတ်က သူမကို လူအများက ရောရောနှောနှော လာလုပ်ပင် မနေတတ် မတိုင်တတ်သူ။ ဒါကြောင့် ထွဋ်နှင့်ပတ်သက်သူ ဆွတ် မသိ။ ထွဋ်နှင့် အင်မတန် ရင်းနှီးသည့် လူတချို့မှတစ်တခြားသူတွေကို သိအောင်လည်း ဆွတ် မကြိုးစားပါ။ သူမဘာခပ်အေးအေးနေပြီး ထွဋ်အတွက် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပေးသ

ထွဋ် ချိန်းထားသည့် ဆန်းဒေးမှာ ဆွတ် ဖျားနာသလို အတိုးကိုယ်တိုင်လည်း သူ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများ ဖိတ်ကြားမှု

ဘုရားဖူးပါသွားရာ ထွဋ်ပွဲသို့ ဆွတ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။ လူက ဖျားနေတော့ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ချင်စိတ် မရှိ။ ထွဋ်အတွက် ဝတ်ရမည့် ပွဲတက်ဝတ်စုံ လက်စသတ်ပြီးတာနှင့် အချိန်လုပြီး ထွဋ်အိမ်တို့ ဆွတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထွဋ် လူယုံ နှင်းရိပ်က ဆွတ်ကို ကြိုမည့်ကား လွှတ်ပေးလိုက်ပြီဟု ဖုန်းဆက်ချိန်မှာ ဆွတ်က အငှားကားနှင့် လမ်းပေါ် ရောက်နေချိန် ဖြစ်သည်။ အားလုံး အလွဲလွဲအချော်ချော်ဆိုတော့ ဆွတ်အလာကို မျှော်နေမည့် ထွဋ်မျက်နှာကို မြင်ယောင်လျက် ဆွတ်ကိုယ်ဆွတ် အပြစ်တင်နေမိ၏။

အကောင်းဆုံး ဖက်ရှင်လည်းဖြစ်၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာလည်းရှိ၊ အထက်တန်းကျကျ ခမ်းနားလှပသော ပွဲတက်ဝတ်စုံတစ်စုံဖြစ်အောင် သုံးရမည့် အင်္ကျီစုံ၊ ပွဲနှင့်လိုက်ဖက်မည့် အရောင်အသွေး အဆင်ဒီဇိုင်း၊ သူမ လိုချင်တာ မရမချင်း စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ် ဖန်တီးနေရ၍ ပွဲချိန်နီးမှ ဆွတ်ကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ခဲ့သောဝတ်စုံကို ထွဋ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အချိန်မီ ဆင်ခြန်းပေးချင်ပေမယ့် လမ်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကားတန်းကြီးက ချက်စိတစ်ဆုံး ပိတ်ကျပ်နေတော့ အချိန်လုနေရသူ ဆွတ်အတွက် ထားပေါ်ဆက်ထိုင်နေ၍ အကြောင်းမထူး။ ရှေ့တစ်လမ်းကျော်ကျော်မှာ နီနေသည့် ထွဋ်အိမ်ကို ကားပေါ်ကဆင်းပြေး လမ်းလျှောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကားဆရာကို ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီး အဝတ်အိတ်တို့ ဆွဲပြီး လမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လေးအလျှောက်မှာ ထွဋ် လူယုံနှင်းရိပ်ဖုန်းက ဝင်လာ၏။

“ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ဆွတ်”

၁၂

မြတ်ဗုဒ္ဓ

“ဆွတ်လာနေပြီ နှင်းရိပ်၊ ကားတွေကျပ်နေလို့ ဆွတ် လမ်း
လျှောက်လာတာ၊ နှင်းရိပ်တို့နား ရောက်တော့မယ်”

“ဆွတ်ကိုကြိုဖို့ နှင်းရိပ်တပည့်တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်၊
အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်ထားတယ်၊ ရင်ဘတ်မှာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ရှိနေမယ်နော်၊
သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ဆွတ်လက်ထဲက ဝတ်စုံကို သူ့ကို ပေးလိုက်”

“ဪ... နေဦး၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေပြီ
ဆိုတော့ ဆွတ် ဝင်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပေါက်တံခါး ဖွင့်ထား
မယ်၊ အဲဒီက တတ်ခဲ”

နှင်းရိပ်အမိန့်တွေက ဆွတ်ဖုန်းထဲ တရစပ်ဝင်လာနေ၍ ခြေလှမ်း
သွက်သွက် လျှောက်ရင်း ဆွတ်မှာ သူပြောသမျှ လိုက်မှတ်နေရတော့
သည်။

“ဟော... ဟိုရှေ့ဆို ရောက်ပြီ”

လက်ထဲမှဖုန်းကို ဆွတ် ဝိတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်ရင်း
မျက်လုံးအကြည့်တွေကလည်း နှင်းရိပ် လွှတ်လိုက်မည့် အင်္ကျီဖြူနဲ့
လူကို အပြေးအလွှား ရှာနေမိ၏။ အမှောင်လွှမ်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ဘယ်အရာမှ မသိကွဲ။ ထွဋ်နေသည့် ကွန်ဒိုအခန်းနားအရောက်မှာ
ဘွားခနဲ ဆွတ်ရှေ့ပေါ်လာသည့် အင်္ကျီဖြူနှင့်လူရိပ်ကိုတွေ့တော့ ဆွတ်
ဖျတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားကာ ထိုသူထံ အပြေးရောက်သွား၏။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ ရော... ရော...”

“ဟိတ်... ဒါက ဘာလဲ”

“အင်္ကျီရှင်... အင်္ကျီ၊ ထွဋ်က ဒီအင်္ကျီဝတ်ပြီး ဧည့်သည်တွေ
ဧည့်ခံမှာဆိုတော့ ထွဋ်ဝတ်မယ့်အင်္ကျီကို ရှင်သေချာယူခဲ့၊ ပြီးတော့

ဝိုးဝိုးတပေ

ဆွတ်ကို

ရှင်ပဲ နောက်ပေါက်က ခေါ်သွားပါ”

“ဘယ်လို... ဘယ်ကို ခေါ်ရမယ်”

“ဪ... ရှင်နဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ၊ ဆွတ်က အိမ်ရှေ့မှာရှိနေတဲ့
ဧည့်သည်တွေကြားက မဖြတ်ချင်လို့ နောက်ပေါက်တံခါးက သွားမယ့်
လို့ ပြောနေတာ၊ သိပြီလား”

“ဟုတ်ပြီ သိပြီ”

“သိရင် သွားတော့လေ”

ဆွတ်အသံက စိတ်မရှည်သံ၊ လမ်းလျှောက်လာရလို့ မောနေတာ
ထတစ်မျိုး၊ ဆွတ် မျက်စိရှေ့မှာရပ်ပြီး ဆွတ်ပေးထားသည့် ထွဋ်အင်္ကျီ
အိတ်ကို ကိုင်ထားသည့် ရှည်လျားမြင့်မားသည် လူပုံထွားထွား၊ အူ
ကြောင်ကြားစကားတွေပြောနေသည့် နှင်းရိပ်တပည့်ကို ကြာတော့
စိတ်ဆိုးဒေါသနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး အော်ငေါက်ပစ်တော့မှ ထိုသူက
ဆွတ်မျက်နှာကို မျက်ခုံးထူတွေ တစ်ချက် တွန့်ကြည့်ကာ ဆွတ်ရှေ့မှ
ဦးဆောင်သွားသည်။ လူကတော့ လူချောတစ်ယောက်ဟု ဆွတ် အသိ
စိတ်မှာ ဖျတ်ခနဲ မှတ်သားလိုက်မိပေမယ့် ထိုအသိက ခဏအတွင်း
ပြန်လည်ပျောက်ဆုံးသွားကာ ဆွတ်စိတ်က သူ့အလာကို မျှော်နေမည့်
ထွဋ်ထံ ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

“ဒီမှာ”

“ဒါက ဘယ်သွားနေတာလဲရှင်”

“မင်းပဲ သွားဆို၊ ဓာတ်လှေကားနဲ့ ဘာလို့ မတက်တာလဲ”

“ဆွတ် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက မသွားဘူးလို့ ရှင်ကို ပြောတာ
ကြားဘူးလား”

ဝိုးဝိုးတပေ

“မင်းပြောတဲ့နောက်လမ်းကို ကိုယ်မှ မသိဘဲ”

“အံ့ပါရဲ့ရှင်၊ နှင်းရိပ်တပည့်လုပ်နေပြီး ဒီလောက် ညှပ်ရသလား”

“ဘယ်သူ့တပည့်”

“ရှင်ဆရာ နှင်းရိပ်ကို ပြောတာရှင်၊ ကိုယ့်ဆရာမှာမည်တော့ ကိုယ်မသိတဲ့လူနဲ့ လာတွေ့နေပြန်ပြီ၊ ကံ... ရှင် လမ်းမသိရင်လည်း ဆွတ်နောက်က လိုက်ခဲ့၊ ရော... တစ်လက်စတည်း ဒီအိတ်လေးကိုပဲ ဆွဲခဲ့”

“ဗျာ...”

“ရော ယူစမ်းပါဆို”

“အွန်”

“ဒီအချိန်ဆို ထွဋ်မျှော်ရလွန်းလို့ စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

ဆွတ်က သူမထုံးစံအတိုင်း ထွဋ်အတွက် စိတ်ပူနေရတာမှ တခြားသူမျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလွဲ အမူအယာကို စိတ်မဝင်နိုင်။ သူမလက်ထဲက ထွဋ်အတွက် ယူလာသော တခြားဝတ်စုံအထည်ထားသည့်အိတ်ကိုပါ ထိုလူကိုပေးပြီး သူမ အရင်တစ်ခါ ဝင်ဖူးသော နောက်ပေးအပေါက်သို့ ဦးဆောင်ရင်း အလင်းမှန်မှန်အောက်ကြိုးစားလျှောက်သွားသည်။

“ဟိတ်... လှောက်ကားတွေကို သတိထားနော်၊ တချို့ ထရိုက်တွေက အဖြစ်ပါတယ်ဆိုရုံလေး ဆောက်ထားတာ”

“လာစမ်းပါ၊ ဒီလှောက်ကားက ခိုင်ပါတယ်၊ တော်ရုံနဲ့ ပြုတ်မသေနိုင်ပါဘူး”

နောက်က အော်ဟစ်သတိပေးနေသူကို ဆွတ်က လှည့်မကြည့်။ အချိုးအကွေ့တွေနှင့် လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသည့် နောက်ပေးလှောက်ကားလေးအတိုင်း တက်ခဲ့သည်။ ဆွတ် ပထမထပ်ရောက်သည့် အချိန်အထိ နောက်က ကိုယ်တော်ချောက် ဆွတ်နောက်က လိုက်မလာ။ အထုပ်နှစ်ထုပ်ဆွဲပြီး အလင်းမှန်မှန်ကြားက ဆွတ် တက်သွားတာကို မော့ကြည့်နေ၍ ဆွတ် ဒေါသဖြစ်သွားကာ အောက်ကို ပုံကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“တက်ခဲ့တော့လေ၊ ပွဲချိန်နီးနေပြီရှင်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာ...”

“ကိုယ် တကယ် တက်ခဲ့ရမလားလို့ မေးနေတာ”

“ဪ... အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတွေ့နေ ခုန်းမသိဘူး၊ ဒီမှာ ရှင် တက်မလာရင် ဆွတ် ပြန်ဆင်းလာခဲ့မယ်”

“လာပြီ... လာပြီ၊ ကိုယ် တက်လာခဲ့မယ်၊ မင်း ဆင်းမလာနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဆွတ် ပြန်ဆင်းလာမယ်ဆိုမှ အောက်မှာ ရပ်နေသည့်လူက သူ့အရပ်မြင့်ကြီးတမားမားနှင့် ဆွတ် တက်လာသည့် လှောက်ကားအတိုင်း အထုပ်နှစ်ထုပ်ဆွဲပြီး တက်လာ၏။ သူတက်လာတာမြင်တာနှင့် ဆွတ်လည်း နောက်ကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ကို ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယထပ်အရောက်မှာ ဆွတ်ဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“လာပြီ နှင်းရိပ်ရေ၊ လာနေပြီ၊ တံခါးသာ အသင့်ဖွင့်ထားလိုက်တော့”

နှင်းရိပ်ကို ဘာစကားမှ အပြောမခံဘဲ ဆွတ်က အရင်ဦးအောင် ပြောပြီး လက်ထဲကဖုန်းကို ပိတ်အချလိုက်မှာ ဆွတ်နားကို နှင်းရိပ် တပည့်က မားခနဲ ရောက်လာ၏။

“မင်းနာမည် ဆွတ်နော်၊ ထွဋ်နဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ဘာမှ မတော်ဘူး၊ ထွဋ်အလုပ်သမား၊ ရှင် စပ်စုလို့ပြီးရင် ရှင်လက်ထဲက အဝတ်ထုပ်တွေထားခဲ့၊ ရှင် သွားလို့ရပြီ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခရီးဆုံးအထိ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ပြောမရလဲ ရှင်သဘော၊ အို... ဆံပင်တွယ်ထားတဲ့ကလေး ပြုတ်သွားပြီ”

“ဟာ...”

အဖြစ်က လျင်မြန်လွန်းသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖြစ်သလို ထုံးပြီး ကလစ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ဖိညှပ်ထားခဲ့ပေမယ့် ကလစ်က မောင် ပြုတ်ကျသွားတော့ အတားအဆီးမရှိသော ဆွတ်ဆံပင်ရှည်တစ်ထွေးကြီး က ဆွတ်ဦးခေါင်းမှ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းကာ လေနှင့်အတူ တလွင့်လွင့် မျောနေတာကို အံ့သြသလိုကြည့်နေသူက နှင်းရိပ်ဝ.ပည့် အင်္ကျီဖြူဖြူ လူ။

“မင်းဆံပင်တွေက အရှည်ကြီးပဲနော်၊ ခေါင်းမလေးဘူးလား ဟင်”

“ဘာကိစ္စ ဆံပင်ရှည်တာနဲ့ ခေါင်းလေးရမှာလဲရှင်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ် ဆိုလိုတာက အခုလို ချထားတဲ့အင်္ကျီ ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းထုံးဖွဲ့ထားရတဲ့အချိန်ကိုပြောတာ”

သူက ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် လှပနေထွေးသော ဆွတ်မျက်နှာလေးကို တအံ့တဩကြည့်လျက် မေးနေပုံက တကယ်သိချင်၍ မေးနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တည်ကြည်လေးနက်သော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဆွတ် သလိုက်၏။

“မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံးဆိုတာ ရှင် မကြားဖူးဘူးလား”

“အဲဒါက ရှေးခေတ်က မဟုတ်လား၊ အခုခေတ်ကြီးမှာ မင်းလို ဆံပင်တစ်ရပ် လူတစ်ရပ်ဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားသွားပြီလေ”

“မရှားလို့ ရှင်ရှေ့မှာ ရှိနေတာပေါ့”

“မင်းက တစ်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ မင်းကိုတော့ ကိုယ်သဘောကျတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဆွတ်ရေ”

“ဟော... ဟိုမှာ မင်းကို ခေါ်နေပြီ”

“နောက်ကို စကားပြောတာ ရှင် ဆင်ခြင်ပြောပါ၊ ဆွတ် ဆံပင် ရှည်ထားတာ ရှင် သဘောကျဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောလို့ တတော့ ရှင်လက်ရှိအလုပ်က ထုပ်ပစ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်၊ နားလည် လား”

“ပေး... ရှင်လက်ထဲက အဝတ်အိတ်”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျာ၊ ဒီလောက်လည်း ဒေါသ မကြီးပါနဲ့”

ဆွတ်က စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသနှင့် လူ့လက်ထဲက အဝတ်အိတ်ကို ဆောင့်ဆွဲယူတော့ တစ်ဖက်လူက ဆွတ်ဒေါသဖြစ်နေပုံကို သဘောကျ သလိုကြည့်ရင်း ပြုံးနေတာ မြင်လိုက်ရ၍ ဆွတ် မျက်စောင်းကလည်း

၅၁

ဒိုင်းခနဲ ထိုလူထဲ ရောက်သွား၏။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၅)

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာသော ကားကို စစ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး သူပိုင် ခြံဝန်းကျယ်ကြီးနှင့် နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးရှေ့အရောက်မှာ အသာအယာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

နေပြည်တော်ခရီးမှ အိမ်အပြန်လမ်းကို သူကိုယ်တိုင် မည်သည့် အဖော်မှမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီး တစ်လျှောက်လုံး ရာသီဥတုကောင်းမွန်နေ၍ ဖြူဖွေးသော တိမ်ဆိုင် တိမ်လိမ်များကို အပြာရောင်မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် မကြာခဏ တွေ့ရ၏။

ထိုတိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ်များကို မြင်တိုင်း စစ် စိတ်ချမ်းသာသည်။ သဘောကုသသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ထိုမိုးတိမ်တောင် တွေ့ကြားမှာ စိတ်ရှိလက်ရှိ စီးမျောလိုက်ပါနေလိုသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်ရှိဘဝမှာ စစ်သည် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် စစ်ဘုရားသားစံလုပ်ငန်းများပိုင်ရှင် သူဌေး ဦးမင်းရင်စပ် ဖြစ်နေ၍ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့အလုပ် သူ့တာဝန်တွေက မနည်းချေ။

စိုးမိုးစာပေ

သွားရလာရသည့် ခရီးတွေကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ ဒီကြားထဲ မင်းရင်စစ်ဆိုသည့်သူက သူ့ကိုယ်တိုင် ကားဝင်မောင်းဖြစ်အောင် မောင်းလိုက်သေးသည်။ ဤသည်မှာ သူ့ဝါသနာတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

မင်းရင်စစ်အကြောင်း သိထားသည့် သူ့သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ သူ့အတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်သည့် ညီသုတက သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမမောင်းပါနှင့် မကြာခဏ ပြောဆိုသတိပေးနေတတ်ပေမယ့် မင်းရင်စစ်က နားမထောင်။ သူ့စိတ် သူ့သဘောကျ လုပ်ချင်တာလုပ်နေကျ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤခရီးကိုလည်း ညီသုတ တားနေသည့်ကြားမှ ဇွတ်မောင်းလာခဲ့သည်။

သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ညီသုတ ဖုန်းက ချက်ချင်း ဝင်လာ၏။ ဤခရီးလမ်းပေါ်မှာ ညီသုတ သူ့ကို စိတ်မချ။ သက်ပြင်းချရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သူ သိသည်။

“အေး... ငါ အခုပဲ ရောက်တယ် သုတ”

“သင့်ခယူး စစ်၊ ဒီလမ်းခရီးက မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး၊ နောက်ကို ဒီလိုမျိုး ထပ်မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာလောက်ပဲ အကြံပေးချင်တယ်”

“မင်းအကြံကို ငါ လက်ခံပါတယ်။ တခြား ပြောစရာရှိရင် နောက်မှ”

“နေဦး... စစ်၊ ဒီည မင်း မဖြစ်နေ တက်ရမယ့် ပွဲတစ်ပွဲ ရှိတယ်။ ည ရှစ်နာရီလောက် အသင့်ပြင်ထားပေးပါ”

“ငါ ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး သုတ”

“မင်း မသွားလို့ မရဘူး စစ်၊ ပွဲက တခြားသူပွဲ မဟုတ်ဘူး”

ဦးမြတ်ဆိုင်ရဲ့ပွဲ၊ ဒီလောက်ဆို မင်း သိမှာပါ”

သုတစကားကို သူ ဆက်ငြင်း၍မရတော့။ ဦးမြတ်ဆိုင်ဆိုတာ သူတို့လုပ်ငန်းစုထဲက ရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက်။ ပြီးတော့ မင်းရင်စစ် အပေ၏ သူငယ်ချင်းဆိုတာနှင့် သူ မသွားချင်သည့်ပွဲကို သွားကို သွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီရှိတုန်းက ဦးမြတ်ဆိုင်သမီးနှင့် မင်းရင်စစ်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မင်းရင်စစ် လက်မခံခဲ့။

ရတနာဆိုက တခြားသူတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားသလို မင်းရင်စစ် ဒယ်ဒီကလည်း သူနှင့် ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံနိုင်သည့် ဘဝတစ်ပါးသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားသည်။ ထွက်ခွာသွားသည့် ဦးမြတ်ဆိုင်ဆိုရဲ့ပွဲမှာ မင်းရင်စစ် စတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထွက်ခွာသူကို မင်းရင်စစ် စိတ်မဝင်စားခဲ့။

မင်းရင်စစ်လို လူနားမှာ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးရှိနေသည့် မိန်းမလူများစွာထဲက တစ်ယောက်အဖြစ်မျှသာ မြင်ခဲ့သည်။ ရှေ့ဆက်တက်သက်ဖို့လည်း မစဉ်းစားခဲ့။ သို့သော် ထွက်ခွာ မင်းရင်စစ်လို ဟုတ်။ သူရှိနေသည့် ဝန်းကျင်မှာ ထွက်ခွာ သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်အောင် အလှတရား အမျိုးမျိုးနှင့်အတူ မျက်စိရေမှာ ရှိနေခဲ့သည်။

“မင်း ထွက်ခွာ သဘောမကျဘူးလား စစ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ သုတ”

“ထွက်ခွာပုံစံကြည့်ရတာ မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ထင်တာပဲ။ မင်းသာ ထွက်ခွာ သဘောကျတယ်ဆိုရင်...”

“အခုချိန်မှာ ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ် သုတ”

“မင်းသဘောပါ”

ညီသူတက ဇွတ်အတင်း မတိုက်တွန်း။ မင်းရင်စစ်သဘောကို သိထားသူပီပီ တခြားအကြောင်းအရာတွေဘက် ဦးလှည့်ပြီး ထွန် အကြောင်းကို ပျောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ထွန်က သူ့မျက်စိရှေ့ က ပျောက်မသွား။ ပို၍ပင် နီးကပ်လာ၏။ ထွန်ကို ရှောင်၍ မရနိုင် အောင် ဖြစ်နေချိန်မှာ ထွန်အိမ်မှ စည်ခံပွဲသို့ မဖြစ်မနေ တက်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစု ကြော်ငြာမင်းသမီး ထွန်ကိုယ်တိုင် သူ၏ သီးသန့်ပါတီပွဲလေးကို တက်ဖြစ်အောင် တက်ပေးပါဆိုတော့ သူ မငြင်းနိုင်။ တခြားလုပ်ငန်းအကြောင်းပြစရာလည်း သူ့မှာ မရှိ။ သူ ရှိနေသည့်အချိန်မှာ တမင်ရွေးပြီး စီစဉ်ထားသည့်ပွဲဆိုတာ မင်းရင်စစ် ကြိုသိထားခဲ့ပြီးသားဖြစ်သည့်အတိုင်း ထွန်ပွဲကို သူ ရောက်သွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဒရိုင်ဘာမပါသောကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်း သည်။ သူ့ကို မင်းရင်စစ်ဟု မသိသူတွေကြားမှာ အသာရောပြီ ငြိမ်နေချိန်မှာ ဆွတ်ကို သူ စတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထွန်စီစဉ်သည့်ပွဲက သူ ထင်ထားတာထက် လူပိုများသလို လူလည်း စုံသည်။ ထွန်ထံ နှုတ်ဆက်ပြီး သိပ်ကြာကြာမနေဘဲ စည်ခံပွဲမှအပြန် ဆွတ်က သူ့နား ကမန်းကတန်းရောက်လာပြီး မင်းရင်စစ်လက်ထဲ ထွန်ဝတ်ဆင်မည့် အဝတ်ထုပ်တစ်ထုပ် လာထည့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အစတုန်းက မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်၍ ဖြစ်မှန်းမသိ။ နောက် ဆွတ်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို လူမှားနေမှန်း သိလိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို မသိသေး လူတစ်ယောက်ရှိနေတာကို စိတ်ထဲက သဘောကျလာသည်။ လူတို့

က ဒီလူဟာ မင်းရင်စစ်ပါ။ သိပ်ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးပါလို့ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ။ အားလုံး ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် စားဝတ် နေရေးအတွက် မပြတ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။

မင်းရင်စစ်ကို သိကြသူတိုင်းကလည်း သူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တူ၊ အသိုင်းအဝိုင်းတူသူတွေ၊ သူ့လက်အောင်မှာ အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေ လောက်သာ သူဟာ ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစုရဲ့ သူဌေးဆိုတာ သိကြသည်။ တခြားသူတွေက မင်းရင်စစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူမှန်းမသိ။ လူပုံစံကြည့်ပြီး ဒီလူဟာ လူချမ်းသာ သူဌေးကြီးလား၊ ရိုးရိုးသာမန် လူတစ်ယောက် လား မခွဲခြားနိုင်ကြသူတွေထဲမှာ အခု သူ့နားရောက်နေသည့် မိန်းမလှ လေးလည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

အစတုန်းကတော့ သူ့ကို လူမှားနေသည့် မိန်းမလှလေးကို တစ်ခုခုပြောဖို့ သူ ကြိုးစားသေးသည်။ နောက်တော့ သူမ ဘာဆက် လုပ်မှာလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်နှင့် သူ ဘာမှမပြောဖြစ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဆွတ်ဟု သူမနာမည်လေး ထည့်ထည့်ပြောသူလေးနောက်က ယောင် တောင်တောင်လိုက်ခဲ့ရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျစိတ်ဖြင့် မကြာခဏ ပြုံးဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်မှာ ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစု သူဌေးကို အလုပ်သမား တစ်ယောက်နှင့် မှားနိုင်တာပဲဆိုသည့် အတွေးကို တွေးရင်း ပခုံးတွန့် မိ၏။ တကယ်တော့ သူဌေးလည်း လူပဲ။ ဆင်းရဲသားလည်း လူပဲ။ ဘာဆို ဘာမှ မထူး။ ထူးခြားသည့် ဂုဏ်ရှိန်ဝါပိုင်ဆိုင်ထားတာနှင့် ဘာတစ်ခုမှ ပိုင်ဆိုင်မထားတာပဲ ကွာသည်။

ဆွတ်က သူ့ကို လူမှားတာလည်း အပြစ်မတင်သင့်။ မင်းရင်စစ်

မှာ သူဌေးအမှတ်အသားအဖြစ် သာမန်လူတွေ နားလည်ထားသည့် သူဌေးအသုံးအဆောင် ဘာဆိုဘာမှ မပါ။ သူ့ကားကို ညီသူတက သိမ်းပေးထားသည့်အတွက် ကားသော့ပင် သူ့ဆီမှာမပါ။ ဖုန်းမရှိ။ စိန်လက်စွပ်၊ စိန်ဟန်းချိန်း၊ ရွှေလက်ပတ်နာရီ ဘာဆို ဘာမှမပါဘဲ သူ့ကားအလာကို စောင့်နေသည့် သူ့ကို ဘယ်လိုလူကများ အကြောင်း မသိဘဲနှင့် အထင်ကြီးမည်နည်း။

သူ့ကားထားသည့်နေရာကို ပြန်ရောက်လာတော့ ညီသူတက မင်းရင်စစ်ကို အသင့်စောင့်ကြိုနေ၏။

“ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ စစ်”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဟိုနား ဒီနား လျှောက်ကြည့်တာ၊ ဒါနဲ့ ဆွတ်ဆို တာ ထွန်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“ဆွတ် ဟုတ်လား”

မင်းရင်စစ်နှုတ်ဖျားက ပထမဆုံး သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက် အမည်ကို ကြားရ၍ ညီသူတ အံ့သြသွားတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ဆွတ်ဆိုတာ ထွန်ညီမပဲ၊ မင်း သူ့ကို သိလို့လား စစ်”

“ဆွတ်က ထွန်ရဲ့ညီမ ဟုတ်လား”

“ဟိုတစ်လောက ကမ်းရိပ်သာမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးပုံက ဆွတ်ပုံပဲလေ၊ မင်း သဘောကျတယ်ဆိုလို့ အဲဒီပုံကိုတောင် ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ပြောင်းချိတ်ပေးခဲ့သေးတယ်”

“ဪ... အဲဒါ သူလား”

“ဟုတ်တယ်”

မင်းရင်စစ် ခဏတော့ ငြိမ်သွားသည်။ ကမ်းရိပ်သာသွားတုန်းက

သူ သဘောကျခဲ့သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံကို အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်မှာ သူ့ကို လူများခဲ့သော ဆွတ်ဆိုသည့် မိန်းမလေး၏ပုံဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့။ ကံအကြောင်း တိုက် ခိုလော့တော့ ဆွတ်နှင့်သူ တွေ့ဆုံပုံက တခြားသူတွေနှင့်မတူ။ တစ်မူ ချီးခြားဆန်းကြယ်နေပြန်သည်။

“သူက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပဲလား သုတ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အစ်မက သူ့ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်စေချင်နေတာ။ မင်း သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ငါ ကြိုးစားကြည့်မယ် သုတ”

“နေပါစေ၊ ငါ ဘယ်သူဆိုတာ သူ မသိစေချင်ဘူး”

မင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက်က တွေ့ဆုံချင်ပါသည်လို့ တောင်း ခိုရသော မိန်းကလေးမျိုး သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။ သူ့ကို ညီသူတလည်း သိသည်။ တည်ငြိမ်အေးစက်သော နှလုံးသား ဖြင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဖျားက ဖွင့်ဟလာသည့်စကားက ညီသူတ ကို အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးသလို စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ဖြစ်နေ ၏။ ဆွတ်ပုံကြည့်နူးဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။ ဘယ်လို နေသဘောထားရှိလဲဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်စကားအရ အကြမ်းဖျင်း ထားသော်လည်း မင်းရင်စစ်နှုတ်ဖျားက ထိုအမည်ကို ကြားပြီးသည် မှာ ဆွတ်အကြောင်း အသေးစိတ် စုံစမ်းရမည့်တာဝန်က ညီသူတ ကို ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

“သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ဘယ်သူလဲ သုတ”

“ဆွတ်ပုံကြည့်နူး”

“...သော်...”

လူနဲ့နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်ပုံကို သဘောကျစိတ်နှင့် ကျေ
သွားသည်။ တစ်ခု အံ့သြစရာကောင်းတာက ထွဋ်လိုမိန်းကလေးတ
ယောက်ရဲ့ညီမဖြစ်နေတာကို သူ မယုံနိုင်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း (၆)

အပြစ်ကင်းသော ကလေးတစ်ယောက် လွတ်လပ်စွာ ရယ်မော
နေသလို ချစ်စရာကောင်းအောင် အားပါးတရ ရယ်နေသည့်အတွက်
တတ်ပုံကြည့်ပြီး မင်းရင်စစ် ရင်ထဲ သူမတစ်ယောက်တည်းနှင့်သာ
သက်ဆိုင်သည့် ထူးခြားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်လာ၏။ ဤသည်က တခြား
မဟုတ်။ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဆိုသည့် ထိုကလေးမကလေး၏ မျက်နှာကို
အနီးကပ် တွေ့မြင်ချင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ညီသူတ ခုံစမ်းပေးသည့် အချက်အလက်တွေက သူ့အတွက်
တိကျပြည့်စုံသည်။ ဘာမှ ဟာကွက်မရှိ။ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူး၏ ရိုးရှင်း
သော ဘဝနေထိုင်မှု၊ ရောင့်ရဲနှစ်သိမ့်နိုင်မှု၊ သူမရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
အိမ်ထောင်ထွဋ်အပေါ်ထားသည့် သဘောထား အားလုံးပါသည်။ ဆွတ်က
သူ့ဘဝကို သူ့အိမ်ထောင်အပေါ် ပုံအပ်ထားပေမယ့် ထွဋ်ဖြစ်စေချင်
သလိုတော့ လူသိကျော်ကြားသော အောင်မြင်သည့် အနုပညာရှင်
တစ်ယောက် ဖြစ်မလာတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကျန်တာအားလုံး ထွဋ်
သဘောကျ နေထိုင်သောကလေးမ ဖြစ်သည်။

မင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက် ဆွတ်လို မိန်းကလေးနား အလှူတကူ နီးစပ်ပတ်သက်၍ မဖြစ်။ ဆွတ်ကလည်း ထိုအနေအထားမှာ လက်ခံမည့်သူတွေထဲမပါ။ ဆွတ်ကို ဘယ်လိုအရာကမှ မက်မောတွယ်တာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းကို မင်းရင်စစ် သဘောပေါက်သည်။ ရိုးရှင်းသည့် ဆွတ်ဘဝထဲ သူလိုလူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်နိုင်သည့် နည်းမှာ တစ်နည်းပဲရှိသည်။ ထိုနည်းက တခြားမဟုတ်။ ဆွတ်အင်မတန် အလေးထားသော သူ့အစ်မ ထွဋ်မှတစ်ဆင့် သူမကို ရင်းနှီးရယူရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ထွဋ်က ဆွတ်နှင့် မတူ။ ထက်မြက်ပါးနပ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ထွဋ်ကို လျော့တွက်၍မရ။ ထွဋ်မှာ ဆွတ်အောင် ညှဉ်ငင်နိုင်သော အလှတရားရှိသည်။ ဒါကို သူ မဆွတ်ကိုကျော်ပြီး ဆွတ်နှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်။

“ဆွတ်ကို တို့လုပ်ငန်းစုရဲ့ မော်ဒယ်ဖြစ်အောင် မင်းစီစဉ်လို့ သုတ၊ အဲဒီပွဲမှာ ထွဋ်မပါစေနဲ့။”

“အိုခေ... ရက်ပိုင်းအတွင်း မင်းပြောသလို စီစဉ်လိုက်မယ်။ ညီသုတပြောသည့်အတိုင်း တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဆွတ်၏ လှည့်သောဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုး မင်းရင်စစ်ထံ ရောက်လာ၏။

“ထွဋ်က မင်းကို တွေ့ချင်နေတယ် စစ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဆွတ်ပျံကြည့်နူးနဲ့ရိုက်ထားတဲ့ ကြော်ငြာကိစ္စ သုတ မင်းပြောချင်လို့တဲ့”

“မင်းနဲ့ မပြီးဘူးလား သုတ”

“မပြီးဘူး၊ ထွဋ်အကြောင်းလည်း မင်း သိသားပဲ၊ သုတ”

မည်ကြီး သရုပ်ဆောင်ကိုမိန်းကလေးနား ဘာမဟုတ်တဲ့ သူ့ညီမလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစုက စိတ်ဝင်တစား စမ်းလှမ်းလာတာကို တစ်ဖက်က ကျေနပ်သလို တခြားဘက်ကျပြန် ဆာလည်း သူ့အတွက် အဲဒီကိစ္စပေါ် ခွင့်မပြုနိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ဆွတ်ရိုက်ရမယ့် ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစု ကြော်ငြာမော်ဒယ် သရုပ်ဆောင်က သူ့ညီမ ဆွတ်ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထွဋ်ပဲ ဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်လား”

ညီသုတစကားအဆုံးမှာ မင်းရင်စစ် အကြည့်တွေက သူ့မျက်စိမှ အပိုလိုက်ရောက်နေသည့် ဆွတ်ဓာတ်ပုံတွေဆီ ရောက်သွား၏။

“အစကတည်းက သူသဘောမတူရင် ဒီဓာတ်ပုံ ဘာလို့ ဒီကို အကယ်လား”

“အဲဒါ ထွဋ်ပဲလေ၊ သူ့မှာ တခြားအကြံရှိလို့နေမှာပေါ့၊ သုတ ဆွတ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူလေ၊ ဆွတ်က သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေ၊ အားလုံး သူ့အစ်မသဘောကျ လိုက်လုပ်ပေးနေတာ၊ ဆွတ်ကို ရှေ့ရောက်စေချင်ရင်...”

“တော်ပြီ၊ ထွဋ်နဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့ သုတ၊ သူ့အတူ ဆွတ်ပါ အတူပါလာပါစေ”

ထွဋ်က ညီသုတအစီအစဉ်နှင့် မင်းရင်စစ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။

“ထွဋ်တို့ဘက်က အကောင်းဆုံး အပြင်အဆင်တွေနဲ့ လူစိတ်နှစ်သက်ပြီး အောင်မြင်တဲ့ ကြော်ငြာကောင်းတစ်ခုဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် နားလည်သွားမှာပါ ဦးမင်းရင်စစ်”

“သင့်ခံယူ”

ထွဋ်က သူ့ကို စကားအများကြီး ပြောပေမယ့် မင်းရင်စစ်ဘဝ
က လက်ခံပုံက ခပ်တိုတို ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည့်အတွက် ထွဋ်က
သိပ်မကျေ။ ဒါပေမယ့် ထွဋ်က အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူပီပီ သူ
မျက်နှာပေါ်မှာ အလှဆုံး အပြုံးတပ်ဆင်ပြီး သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်
အစစ်အမှန်ကို ဘယ်သူမှမသိအောင် အသာသိုမိုးဆည်းထားလိုက်
သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ထွဋ်ကို လူသိများ၍ အောင်မြင်ကျော်ကြား
တစ်ယောက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ အလှအပများကို သူ့နေရာနှင့်သူ အံ့
ဝင်ကျဖြစ်အောင် ပညာသားပါပါ သည်းချသွားပုံကိုက မင်းရင်
ကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်ဘဲ ထွဋ် ညှိဆွဲရာနောက် ပျံ့နှံ့မသိ ပါနေ
ဖြစ်နေတာ သူ့ကိုယ်သူပင် မသိ။

ဆွတ်က ထွဋ်နောက်ကို လိုက်လာပေမယ့် မင်းရင်စစ်ကို မ
မင်းရင်စစ်က ဆွတ် သူ့ကိုတွေ့လျှင် မမှတ်မိအောင် ကြိုးစားရပ်
ထားပြီး ဆွတ် လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ လူမသိ သူမသိသည့် အနေအထား
စိတ်ဝင်တစား လေ့လာအကဲခတ်သည်။ ဆွတ်က သူ တွေ့ဖူး
မိန်းကလေးတွေနှင့်မတူ။ တစ်မူထူးခြားနေ၏။ သူမဘဝ နေထိုင်
ရိုးရှင်းသလို ပကတိ ဖြူစင်ရိုးသားလွန်း၍ ဆွတ်ရိုးအပုံကို တ
တစ်ခါ အသည်းယားစိတ်နှင့် နှစ်သက်ခြတ်နိုးစွာ ခပ်သဲ့သဲ့ ပြော
သည်။

ဆွတ်လို ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းကလေးမျိုး သူ့ဘာ
နောက်ထပ် ရှိလာတော့မှာ မဟုတ်မှန်း သူ သိနေသည့်အတွက်
ဆွတ်ကို စချင်နောက်ချင်နေ၏။ ဆွတ်က သူမ အလုပ်မှတစ်

ဆတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မဝင်စား။ လူတွေ မျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲ
မရှိလည်း မသိ။ လူအားလုံးကို သူမလိုပဲ ရိုးသားသည့်လူများဟုသာ
ဆင်နေ၏။

ကမ်းရိပ်သာမှာ ထွဋ်ကြော်ငြာရိုက်တော့ ဆွတ်က ထွဋ်နှင့်အတူ
ပါလာသည်။ ထွဋ်က ပွဲဆက်များသော မင်းသမီးပီပီ အလုပ်များနေ
နေရာမှာ ဆွတ်က နားနားနေနေ ထွဋ်အတွက် သူမ စိတ်ကူးရှိတိုင်း
အိမ်မိန်းမချင်း ဖန်တီးနေတတ်သည်။ မင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက်က
ဆွတ်ကို စိတ်ဝင်တစားရှိနေလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူး။
ထွဋ်အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသူတွေထဲက ထွဋ်ဘယ်လိုလူကိုများ
သူ့ချယ်လိုက်မှာပါလိမ့်ဆိုတာက ဆွတ် စိတ်ကူးဖြစ်သည်။

ထွဋ် ရွေးချယ်လိုက်သူနှင့် ဆွတ်က အဆင်ပြေပြေ နေချင်သည်။
သဘောဆိုးသူနှင့် သူ့အစ်မကို သဘောမတူချင်။ ထွဋ် အခုတစ်လော
အပြောများနေသည့် လူတစ်ယောက်အကြောင်း မကြာခဏ ကြားနေရ
မယ့် ထိုကိစ္စကို ဆွတ် သိပ်စိတ်မဝင်စား။ ဒီလိုပဲ ထွဋ် စိတ်ဝင်စား
သည့်လူတွေ ဟိုနေရာ ဒီနေရာက ပေါ်လာနေကြဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာခင်
ဆွတ် ထိုလူအားလုံး ထွဋ်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သူတွေ၊ စိတ်ပျက်ညည်းရွှေ
ရွှေလူတွေ ဖြစ်သွားတတ်ကြသည့် မထူးဆန်းတော့တာလည်း ပါ
သည်။

“ထွဋ် တကယ်ပြောနေတာ မမငြိမ်း၊ သူ့ကိုသာ ထွဋ်ပိုင်ဆိုင်
နိုင်ရမယ်ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူဟာ ထွဋ်ကလွဲပြီး တခြား
ဘယ်သူမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး သိလား။”

“အရင်ကလည်း ထွဋ် ဒီလိုပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား။”

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါ မမငြိမ်းရယ်၊ ထွဋ်လျှောက်ရမယ် ရှေ့ခရီးကို သူနဲ့ပဲ အတူသွားပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြတ်သန်းချင်တယ်”

ထွဋ်အသံက တည်ငြိမ်မှုအပြည့်။ ထွဋ် စိတ်ကူးထားသည့် ကမ္ဘာကို ပြီးပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်မည့်သူအဖြစ် ထွဋ်မျက်လုံးထဲ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသူက မင်းရင်စစ် ဖြစ်သည်။

“ထွဋ် လုပ်ချင်ရင် ဘာမဆို ဖြစ်ပါတယ် ထွဋ်ရယ်”

“တကယ်လား မမငြိမ်း”

“ထွဋ် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်မလာရင် ထွဋ်မြတ်တာရာဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိတော့မှာလဲ”

ကမ်းရိပ်သာပိုင်ရှင် မငြိမ်းစေတကားကို သဘောကျစွာ ထွဋ် လှပစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“မမငြိမ်း တော်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထွဋ်က မမငြိမ်းကို ချစ်တာ၊ ထွဋ်သူငယ်ချင်း မမငြိမ်း”

ထွဋ်တို့နှစ်ယောက် ရယ်သံလေးတွေ ကမ်းခြေအနံ့ ပြေးသွားချိန်မှာ ဆွတ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံခွင့်ကို မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးရယူပြီးဖြစ်နေသည်။

“ဟိတ်...”

“အမယ်လေး”

ဆွတ်တစ်ယောက်တည်းအလှကို တမင်အချိန်ယူစောင့်ရုံနဲ့ နပ်စွာ မင်းရင်စစ်က ဆွတ်ကိုယ်လေးကို သူ့ကိုယ်နှင့် အမှတ်မထင်ပုံစံ ဝင်တိုက်ပစ်ခြင်းမှ အစပြုလိုက်ပါပြီ။

“ဆောရီး... မင်းလာတာ ကိုယ် မမြင်လိုက်မိဘူး”

“ဆွတ်လည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လျှောက်လာမိလို့ပါ၊ ရှင့်အပြစ်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျေပြီနော်”

“အင်း”

ဆွတ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“ကိုယ့်နာမည် စစ်”

“ဆွတ်နာမည် ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ ဆွတ်ပျံ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆွတ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

မင်းရင်စစ် ကမ်းပေးလာသည့် လက်ထဲသို့ ဆွတ်က သူမလက်လေးကို အသာပြန်ကမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆွတ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ရှင့်ကို တစ်နေရာရာမှာ ဆွတ် မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါတော့ ဆွတ်လည်း သေချာ မမှတ်မိဘူး”

“မှတ်မိအောင် သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ”

ဆွတ်က သူမမျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည့် မင်းရင်စစ် ချက်ချောချောကို မည်းနက်ဝိုင်းစက်လှပသော မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် သေချာပြန်ကြည့်ရင်း ပြန်စဉ်းစားပေမယ့် သူမ လိုချင်သည့်အဖြေကို မရ၊ ထွဋ်ဆီလာသည့် စည်သည်တွေထဲက ဆွတ် မြင်ဖူးသည့် တစ်

ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဆိုတာလောက်ပဲ ဆွတ်ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

မင်းရင်စစ်ကတော့ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူ့ကို မမှတ်မိဘဲဖြစ်နေသော ဆွတ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ဆိုးရမှာလား၊ သဘောကျရမှာလား ဝေခွဲမရဘဲ ပြုံးနေမိသည်။

“ရှင်က ထွဋ်မိတ်ဆွေ မဟုတ်လား”

“ဘယ်က ထွဋ်လဲ”

“ထွဋ်ကို ရှင် မသိဘူးလား”

“နိုး”

မင်းရင်စစ် ခေါင်းခါလိုက်တော့ ဆွတ်က သူ့မျက်နှာကို အံ့သြသလို ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်အသိထဲမှာ ထွဋ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဆွတ်ဆိုတဲ့ ဆွတ်ပုံ ကြည့်နူးပဲ ရှိတယ်”

“ဆွတ်က ထွဋ်ညီမရှင်”

“ဆွတ်တို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပေါ့”

“ရှင်ကရော”

“ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဪ...”

မရည်ရွယ်ဘဲ လမ်းအတူတူလျှောက်ဖြစ်နေရာမှ ဆွတ်က စူးစမ်းအကြည့်လေးနှင့် မင်းရင်စစ်မျက်နှာချောချောကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ရှင် ထွဋ်ကို မသိဘူးဆိုတာ တကယ်နော်”

“ကိုယ်က လိမ်နေတယ်ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထွဋ်လို နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို ရှင်က မသိဘူးဆိုလို့ ဆွတ်က အံ့သြနေမိလို့ပါ”

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ထွဋ်မြတ်တာရာကို ပြောတာလား”

“အင်း...”

“သူ့ကိုတော့ ရှင် သိပါတယ်နော်”

ဆွတ်အသံက အားတက်သရောရှိသလို မင်းရင်စစ် ဘယ်လို ဖြေမလဲဆိုသည့် အဖြေစကားကိုလည်း စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေ၏။

“ထွဋ်မြတ်တာရာကို လူတိုင်းသိတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ခုနတုန်းကတော့ ရှင်ပဲ ထွဋ်ကို မသိဘူးဆို”

“ရိုးရိုး ထွဋ်ဆိုရင် ကိုယ် တကယ်မသိဘူး၊ ထွဋ်မြတ်တာရာဆိုရင်တော့ သိတယ်”

“ဆောရီး၊ ဆွတ် စကားပြောတာ လောသွားလို့ပါ၊ ထွဋ်မြတ်တာရာကို မသိတဲ့လူ ဘယ်ရှိမှာလဲနော်”

“ဒါပေါ့”

သူ့အစ်မ ထွဋ်မြတ်တာရာကို မင်းရင်စစ်က သိသည်ဆိုမှ ဆွတ် မျက်နှာလေး ပြုံးသွားပုံက စိတ်ကျေနပ်မှုအပြည့် ဖြစ်သည်။

“ရှင်လည်း ထွဋ်ပရိသတ်ပဲလားဟင်”

“ကိုယ်က ထွဋ်ပရိသတ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ထွဋ်ကို မကြိုက်လို့လားဟင်”

ထင်မှတ်မထားသည့် မေးခွန်းတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွတ်ပုံမှ ရောက်လာ၍ မင်းရင်စစ် မျက်နှာတစ်ဖက်အထက်သို့ မြင့်တက်သွား

၇၆

မြသုလ်သွယ်

အုတ်အုတ်အုတ်

ကာ ဆွတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ မျှော်လင့်ထားတာက အခုလို အခြေအနေမျိုး မဟုတ်။ ဆွတ်နှင့်သူ ရိုးရိုးသားသား မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ဖြစ်ပြီး ထွဋ်အကြောင်း မပါချေ။

အခု ဆွတ်ပုံစံကြည့်ရသည်မှာ မင်းရင်စစ်ထက် သူ့အစ်မ ထွဋ်အကြောင်း တခြားသူတစ်ယောက်ထံမှ ကြားရတာကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဆွတ်မေးတာ ရှင် မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ထွဋ်ကို ကြိုက်မကြိုက်လေ”

“လူကိုလား၊ သူ သရုပ်ဆောင်တာကိုလား”

“နှစ်ခုစလုံးပြော”

ဆွတ်စကားကြောင့် မင်းရင်စစ် ပြုံးလိုက်တော့ ဆွတ်က သူ့အပြုံးကို နားလည်သလို မင်းရင်စစ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ရှင် ပြုံးတာ ဆွတ်သိတယ်နော်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဒီကောင်မလေး သူ့အစ်မအကြောင်း တော်တော်သိချင် ကြားချင်နေတာဆိုပြီး ဆွတ်ကို လှောင်ပြုံး ပြုံးနေတာ မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်အပြုံးက အဲဒီလို ဖြစ်နေလား”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ဆွတ်မေးတာ မဖြေဘဲ ဆွတ်ကိုကြည့်ပြီး ရှင်က ပြုံးနေတာကိုး”

“ကိုယ်ပြုံးတာ မင်းကို သဘောကျလို့”

“ဆွတ်ကို”

ဗိုဇိုးတင်

သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့် ထောက်ပြနေသည့် ဆွတ်ကို ကြည့်ပြီး သူ အသည်းယားစွာ တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းက မင်းအစ်မ ထွဋ်ကို ဒီထက်မက အရမ်းအောင်မြင်စေချင်တာ မဟုတ်လား၊ မင်းအစ်မကို လူတွေက ကြိုက်တယ်၊ သဘောကျတယ်ဆိုရင် မင်း သိပ်ပျော်မှာ ကိုယ်သိတယ်”

“ဆွတ် စိတ်ကို သိရင်လည်း ဆွတ်မေးတာ ဖြေလေ၊ ရှင် ထွဋ်ကို ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အမှန်အတိုင်း ဖြေရမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ကိုယ် တကယ်ကြိုက်တာ ထွဋ် မဟုတ်ဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်ကို”

တခြားသူတွေကို စိတ်ထဲက ပါပါမပါပါ ဆွတ်က ဇွတ်အတင်းမေးရင် ထွဋ်ကို ကြိုက်ပါတယ် ဘာညာနှင့် ဆွတ် စိတ်ချမ်းသာအောင် လိမ်ညာမပြောဘဲ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း မကွယ်မဝက် တခြားတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ပါသည်ဟုဆိုလာသူ မျက်နှာကို ဆွတ် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူကလည်း ဆွတ်မျက်နှာကို ပြန်လည် နူးစိုက်ကြည့်နေ၍ ဆွတ်တို့ အကြည့်နှစ်ခု လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံမိကြသည်။

“ရှင်ကြိုက်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မေးရင် ရှင် စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“နီး”

“ဒါဖြင့် ရှင်ကြိုက်တဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

ဗိုဇိုးတင်

“ဆွတ်”

“ရှင်”

“ကိုယ် သွားတော့မယ်၊ နောက်မှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

မင်းရင်စစ်က သူနှုတ်ဖူးက ထွက်လာမည့်အဖြေကို စောင့်နေသည့် ဆွတ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူကြိုက်သည့်သူမှာ ဆွတ်ပါဟု ပြောသော်လည်း ဆွတ်က မင်းရင်စစ်အဖြေစကားကို မရိပ်မိ။ သူမ နာမည်ကို ခေါ်သည်ဟုထင်ပြီး ရှင်ခနဲ ဝင်ထူးကာ သူ ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုသည့် အမူအရာနှင့် စောင့်နေ၍ မင်းရင်စစ်က ဆွတ်ဖြစ်နေပုံကို သဘောကျစွာ သူမနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆွတ်က ထိုအချိန်အထိ မင်းရင်စစ် ပြောသွားတာကို သဘောမပေါက်။ သူမနားက ရုတ်တရက် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် မင်းရင်စစ် နောက်ကျောပြင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း သူမ ကြားသိချင်သည့် အဖြေကို ပေးမသွားရကောင်းလားဟု တွေးရင်း ကျောခိုင်းသွားနေသည့် မင်းရင်စစ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ”

ဆွတ်ခေါ်သံကြောင့် မင်းရင်စစ် ခြေအနံ တုံ့ရပ်သွားပြီး သူ့ထံ ကြည့်နေသည့် ဆွတ်ရှိရာဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆွတ်မေးတာ ရှင် မဖြေသေးဘူးနော်၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ ဆွတ်က ရှင် ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်သလဲဆိုတာ ဇွတ်အတင် လိုက်မေးမှာပဲ”

“ဘိုင်”

သူပြောချင်တာပြောပြီး မင်းရင်စစ်ကို အရင်ကျောခိုင်းသွားသည့် ဆွတ်ကို သဘောကျစွာ သူ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။

မင်းဘာဖြစ်လို့ ထွင်နဲ့ မတူတာလဲဆိုတာ အခုတော့ ကိုယ်ကိုတိုင် သိလိုက်ပြီ ဆွတ်။

တကယ်တော့ မင်းဟာ တကယ့် ငတုံးမလေးပဲ။

အခန်း (၇)

“ဟယ်... ဒီလူ”

ဆွတ် ထိုလူကို မှတ်မိလိုက်ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် သူက ဆွတ်နားမှာ ရှိမနေတော့။ သူ့ကိုယ်သူ စစ်ဆို့ပြီး မိတ်ဆက်သွားသည့်လူက တခြားသူမဟုတ်။ ဟိုတစ်ခါက ထွဋ်စည်ခဲပွဲမှာ နှင်းရိပ်တပည့်နှင့် ဆွတ်မှားခဲ့သည့်လူ။ ဒါကို နှင်းရိပ် ပြောပြမှ သိခဲ့ရတာပါ။ ဆွတ်လည်း ထွဋ်ဆီအရောက် နှင်းရိပ် လွှတ်လိုက်သည့်တပည့်ဆိုသူကလည်း ဆွတ်တို့နား အပြေးရောက်လာပြီး ဆွတ်နှင့်သူ လမ်းမှာလွဲသွားကြောင်း ပြောပြမှ ဆွတ် လူမှားမှန်း သိခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

လူပျံ့ချောချော ထိုလူကို ဆွတ် ဘယ်သူမှန်း မသိလိုက်။ စိတ်ထဲကတော့ ဆွတ်အပြုအမူ ဆွတ်စကားကို နားထောင်ပြီး ယောင်ချာချာနှင့် ဆွတ်နောက်လိုက်လာသည့်လူကို ဆွတ်က အော်လိုအော်၊ ငေါက်လို ငေါက်နှင့်။ အခုမှ ဆွတ် လူမှားနေတာသိရန်နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ ဆွတ်ကို အကူအညီပေးခဲ့သူကို အားနာစိတ်နှင့် မျက်နှာပူသွားသည်။

ထိုလူက တခြားသူမဟုတ်။

စောစောက ဆွတ်နှင့် စကားပြောခဲ့သည့်လူပဲ။ ဒါကြောင့် ဆွတ် စိတ်ထဲ ဒီလူကို တစ်နေရာမှာ မြင်ဖူးသလိုလို ထင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ဆွတ် မှတ်မိ၍ အားနာပြီးလေးနှင့် ခစ်ခနဲ ရယ်မိသည်။

“ဟိတ် တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ သဘောကျပြီး ကျိတ်ရယ်နေတာလဲ”

“ထွဋ်”

“ဟုတ်ပါ၊ ပြော ဘာတွေ ရယ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်ခါက ဆွတ် လူမှားခဲ့တဲ့လူနဲ့ ပြန်တွေ့တော့ ဆွတ်စိတ်ထဲ အဲဒီလူကို မြင်ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး ထင်နေသေးတာပါ။ အခုမှ သေချာပြန်မှတ်မိတာကို သဘောကျလို့”

ပြောရင်း ဆွတ် ရယ်လိုက်သည်။ စစ်ဆို့သည့်လူကလည်း လူမှားခံရတာကို သိသိနဲ့ ဘာမှမပြော။ ဆွတ်က သူ့ကို မမှတ်မိပေမယ့် သူက ဆွတ်ကို မှတ်မိနေကြောင်း သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြောတွေက ပြတတ်သေခံနေတာ အခု သေချာပြန်တွေးမိလာ၏။

“ဆွတ်လူက ချောရဲ့လား”

ထွဋ်စကားကြောင့် ဆွတ်မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ထွဋ်စကားက ဘာကြီးလဲ၊ ခဏလေးတွေ့တဲ့လူက ဆွတ်လူနဲ့ ချောလား”

“အခု မဖြစ်ပေမယ့် နောက်တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာပေါ့။ ဘယ်ရင်လေ”

ထွဋ်မျက်နှာချောချောက ဒီနေ့ ပိုပြီး ဝင်းလက်မှုတွေနဲ့ တောက်နေ၍ ထွဋ် ပျော်နေမှန်း ဆွတ် သလိုက်သည်။ နောက်ပြီး ထွဋ်နှုတ်ဖျားက ဖူးစာဆိုသည့်စကားဆန်း အပေါ်မှာလည်း ဆွတ် တာတပြာ မယုံနိုင်သလို ထွဋ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“ထွဋ်ပဲ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာဆို”

“အေးလေ၊ ကိုယ် အရင်ဦးအောင် ယူလိုက်တော့ ကိုယ်ရပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ပြောပြီး ထွဋ်က ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။ ဆွတ်ကတော့ ထွဋ်ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးလျက် ထွဋ်မျက်နှာလှလှလေးကို သဘောကျစွာ ငေးနေ၏။

“ဒီနေ့ ထွဋ် သိပ်ပျော်နေသလိုပဲ”

“ပျော်တာပေါ့ ဆွတ်ရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလိုပဲ တစ်သက်အမြဲ ပျော်ချင်နေတာ၊ သိပ်မကြာခင် ထွဋ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်သွားတော့မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ထွဋ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမက ဆွတ် ဘာလိုချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ အားလုံး ဆွတ်အတွက်ချင်လုပ်ပေးမှာ”

“ဟား... အတွေးနဲ့တင် ရင်ခုန်စရာပါလား ထွဋ်ရယ်၊ နေ့စဉ်အခုကတည်းက ထွဋ်ကို ဆွတ် ဘာပူဆာရင်ကောင်းမလဲ ကြံစည်လိုက်ဦးမယ်”

“လုပ်... လုပ်၊ အခုကတည်းက လိုချင်တာတွေ စိတ်စီစဉ်ထား။ ထွဋ် လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါကျရင်...”

“ထွဋ် လက်ထပ်တော့မှာလား”

“ထွဋ်လိုချင်တဲ့သူကို တွေ့နေမှတော့ အပိုင်သိမ်းထားလိုက်ယုံ ဆွတ်ရဲ့၊ အဲဒီလူကို ထွဋ် လက်ထပ်မယ်”

ထွဋ်နှုတ်ဖျားက ပထမဆုံး ကြားရသည့်စကားဆန်းဖြစ်၍ ဆွတ်အတွက် ထူးဆန်းနေသည်။

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ချည်နှောင်ခံရတာပဲ၊ ထွဋ်က ဘယ်သူ့အောင်အဖွဲ့ကိုမှ မခံဘူး၊ မှတ်ထား”

ဟိုတုန်းက ဆွတ်ကို ထွဋ်ပြောခဲ့သည့် အယူအဆက အခုတော့ ဆွတ်အမျိုးအနေအထား ပြောင်းသွားမှန်း ဆွတ်သိလိုက်ရသည့်အတွက် ဆွတ် နည်းနည်းတော့ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ထွဋ်ဟာ ဆွတ် ထင်သလောက် အစွန်းမရောက်သေးပါဘူးဟု တွေးဆိုက်သည်။

“ထွဋ် လက်ထပ်မယ့်သူက ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး”

“အာ... ဆွတ်က ထွဋ် တကယ်ပြောနေတယ်ထင်နေတာ၊ ဆွတ်ကို ထွဋ်က စနေတာကိုး”

“ခစ်... ခစ်”

ဆွတ်ရယ်တော့ ထွဋ်ကပါ အတူလိုက်ရယ်သည်။ ရိုးသားသော ဆွတ်အတွေးက ဤမျှသာဖြစ်၍ ထွဋ်အတွေးက ဆွတ်နှင့်ဆန့်ကျင်သည့် သူမ တကယ်လုပ်မည့် အစီအစဉ်ကို ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွတ်ထဲမှာ မင်းရင်စစ်ဆိုသည့်လူ ရှိနေ၏။ ဒီလူကို ထွဋ် မာယာအတွင်းမှာ ဘယ်လို ဆင်းစေရမလဲဆိုသည့် အစီအစဉ်တွေက ဆွတ်ထဲမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသည်။

“နင့်မှာရော ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလား ဆွတ်”

“အခုချိန်ထိတော့ မရှိသေးဘူး”

ဆွတ် အဖြေစကားကို ထွဋ်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“အခု မရှိသေးဘူးဆိုတော့ နောက်တော့ ရှိလာမယ်ဆို သဘောလားဆွတ်”

ဆွတ်၏ အပြုံးမျက်ဝန်းမှာ မြင်ယောင်နေမိသူက သူ့ကိုယ် စစ်ဟု ပြောသွားသည့် ကိုလူချောမျက်နှာဖြစ်သည်။ ထွဋ်ပြောသ သူသာ ဆွတ်ရဲ့ဖူးစာရှင်ဆိုရင် ဆိုသည့်အတွေးက ဆွတ်ရင်ခုန်သံ မြန်ဆန်ပူဇွန်းသွားရုံမက လှပသော ဆွတ်မျက်နှာလေး နှင်းဆီ ဖြစ်သွားသည်။

“ဩဌရတာ ဒီကောင်မလေး မရိုးတော့ဘူးနော်၊ မှာ ပြောစမ်း၊ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေပြီ မဟုတ်လား”

“မရှိပါဘူးဆို ထွဋ်ကလဲ”

“မယ့်ဘူး၊ မညာတတ်ဘဲ ညာမနေနဲ့၊ ထွဋ်က လူမြင် သိပြီးသား”

ထွဋ်ကို ဆွတ် အရုံးပေးလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ထွဋ် လိမ်ချင်တိုင်း လိမ်ညာလိုမရမှန်း ဆွတ် သိပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆွတ် လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားမိသ ပဲ”

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ ဆွတ်”

“ဆွတ်လည်း သေချာမသိဘူး။ သူနဲ့ဆွတ် အခုမှ ဆုံသေးတာ”

“ဆွတ် လူမှားတဲ့သူ မဟုတ်လား”

“ထွဋ် ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဟော... ပေါ်ပြီ တွေ့လား”

“ထွဋ်ကို ဆွတ် ဘယ်တော့မှ ညာလိုမရဘူး ဆွတ်၊ နောက် အစ်ခါတွေ့ရင် အဲဒီလူနဲ့ ထွဋ်ကို မိတ်ဆက်ပေး၊ သူ ဘယ်လိုလူလဲဆို ဆွတ်အတွက် ထွဋ် အကဲဖြတ်ပေးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ထွဋ်ရယ်၊ ဆွတ်လူကို ထွဋ်လက်ထဲကိုပဲ အပြီး ဆိုင် အပ်လိုက်ပါမယ်တဲ့၊ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

ပြောတုန်းက ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရယ်စရာ မောစရာအဖြစ် ပြောခဲ့သည့်စကားပါ။ တကယ် လက်တွေ့ဘဝမှာ ဆွတ်ချစ်သူကို ထွဋ်လက်ထဲ အပိုင်ပေးပစ်လိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ အဲဒီအချိန်က ဆွတ် သိခဲ့။ ထွဋ်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားသည့် ထွဋ်ရဲ့ချစ်သူဟာ ဆွတ် ဆုံးသားထဲ နေရာယူထားသူနဲ့ တစ်ဦးတည်းဖြစ်နေခြင်းက ဆွတ် အတွက် ကံဆိုးဖို့ဖြစ်မှန်း ဆွတ် နောက်မှ သိခဲ့ရသည်။

“ဆွတ်ကို အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး ခုဂိုတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“ထွဋ် လက်ထပ်မယ့်သူလေ”

ထွဋ်စကားကြောင့် ဆွတ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ထွဋ် လက်ထပ်တော့မှာပါလားဆိုသည့် အသိကြောင့်လည်း ဖျော် နေသည်။ ထွဋ် လက်ထပ်ချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အသိသားဟာ ဘယ်လိုလူများ ဖြစ်နေမှာပါလိမ့်ဆိုသည့်အတွေးနှင့်

ထွဋ် အမိန့်အတိုင်း ဆွတ်ကို အလှယင်ဆင်ပေးသူတွေကြားမှာ အရံလေးတစ်ရပ်လို ရောက်နေ၏။

ထွဋ်က သူ လှသလို သူညီမ ဘယ်လောက်ချောကြောင်း လှကြောင်း သူ့အပေါင်းအသင်း၊ သူ့မိတ်ဆွေကိုပြောပြရမှ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်သလို ဆွတ်ကို သူ့မိတ်ကြိုက် အလှအပတွေ ပြင်ဆင်ပေးပြီး သူ့ပရိသတ်တွေနဲ့ မကြာခဏ ပွဲထုတ်တတ်ပြန်သေးသည်။ ဆွတ်က အစ်မကိုချစ်၍ အစ်မဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး အားလုံးရှေ့အချို့ဖြန့်ဆုံး ပြုံးထားပေမယ့် လူတွေ ဝိုင်းကြည့်တာ ခံရတာ စိတ်ညစ်ပြီး ငိုချင်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ထွဋ်လို လူတွေပိုကြည့်ပိုပြီး လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေးဖြစ်အောင် မနေတတ်ချေ။ ထွဋ် လစ်လျူနှင့် ဆွတ်က အားလုံးနှင့်ဝေးရာ ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ပုန်းနေတတ်ဖြစ်သည်။ ထွဋ်ကလည်း ဆွတ်အကျင့်ကို သိထားပြီးသူဖြစ်သလို အတိုင်း ဆွတ် ပျောက်နေလျှင် ဘယ်လိုနေရာမှာ ဆွတ်ကို လိုက်ရမည်ဆိုတာ သိထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ဒါပဲနော်၊ ထွဋ် လစ်ပြီထင်ပြီး ချောင်တစ်နေရာမှာ ဝင်နေဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ပွဲမပြီးမချင်း ထွဋ်နဲ့ အတူနေရမှာ။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီပွဲက ထွဋ်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ပွဲ”

“သိပါတယ်၊ ဆွတ် မသွားပါဘူး၊ ပွဲပြီးတဲ့အထိ နေမှာပဲ၊ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ထွဋ် ပွဲပြီးချိန်အထိ နေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် ဆွတ်မှာ ထိုအခွင့်အရေး မရခဲ့။ ထွဋ်နှင့်အတူ လိုက်သွားမိသည့် ထိုပါတီပွဲက ဆွတ်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကြောက်စရာအောင် အောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည့်ပွဲလည်း ဖြစ်သည်။

“ဟိတ် မင်းက ဒီမှာပါလား”

“ဟင်... ရှင်”

“စစ်လေ၊ မမှတ်မိဘူးလား”

“မှတ်မိလွန်းလို့ အံ့ဩနေတာ၊ ရှင် ဟိုတစ်ခါက ဆွတ် လူများ ခွဲတဲ့တစ်ယောက်ဆိုတာလေ”

“မင်း မှတ်မိသွားပြီပဲ”

“အဲဒီတုန်းက ဆောရီးနော်”

ဆွတ် တောင်းပန်စကားကို နားထောင်ပြီး မင်းရင်စစ်က ရယ်သည်။ သူရယ်လိုက်တော့ ရှိရင်းအသက်ထက် ပိုပြီး နုပျိုသွားပုံကို ဆွတ် ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီပွဲမှာ စစ်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဆွတ် ထင်မထားခဲ့ပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဆွတ် ပျော်သွားရပုံက အတိုင်းမသိနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

“မင်း တောင်းပန်တာ သိပ်နောက်ကျနေပြီ ဆွတ်”

“ရှင်က မကျေနပ်ဘူးလား”

“ကျေနပ်ပါတယ်၊ မင်းလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်က လူများ အသဲ၊ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

“မင်း ဒီနေ့ သိပ်လှနေပါလား ဆွတ်”

“ရှင်ရောပဲ”

“ဒါဆို ကျေပြီနော်”

မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် လှပသော ဆွတ်မျက်နှာလေးကို မျက်စိကကြည့်ပြီး သူက ပြုံးလိုက်တော့ ဆွတ်ပါးလေးတွေ နွေးခနဲ သွေးသည်။ လူရှင်းတိတ်ဆိတ်သည့်နေရာမှာ သူတို့နှစ်ယောက်

ရောက်နေ၍ တခြားသူတွေက သူတို့ကို သတိမထားမိ။ ထွဋ်ကို လူတွေကြားထဲမှာ ရှာလို့မရအောင် ပျောက်သွားကတည်းက ဆွတ်က သူမထုံးစံအတိုင်း လူရှင်းတိတ်ဆိတ်သည့်နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း လာပုန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ ရှိနေသည့်နေရာကို တိုက်ဆိုင်စွာ ရောက်နေသူက သူမ စိတ်ကူးထဲမှာရှိနေသည့် စစ်ဆိုသည့် ကိုလူချောဖြစ်နေ၍ ထိုတိုက်ဆိုင်မှု အတွက် ဘုရားသခင်ကို ဆွတ်ကျွေးဇူးတင်လိုက်ပါသည်။ ကံတရား ဆိုတာ ဒါဆိုရင်တော့ ထိုကံမျိုးကို ဆွတ် အမြဲရချင်မိသည်။

“ဒီနေ့ ရောက်ဖို့ကို စောင့်လိုက်ရတာ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“မင်းကိုလေ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မဆိုဘူးလား”

“အဟွန်း... ဟွန်း”

စစ်ကပြောပြီး ဆွတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်သည့် ဒီပွဲကို စီစဉ်တာကိုက ထွဋ်နှင့်အတူပါလာမည့် ဆွတ်အတွက်ဆိုတာ သူပဲ သိသည်။ ဆွတ်ကတော့ ဒါတွေကို ဘာတစ်ခုမှ သိမှာ မဟုတ် သလို မင်းရင်စစ်၏ စိတ်ကူးကိုလည်း နားလည်မည် မထင်။

“ကိုက ဒီပွဲမှာ မင်းကို တွေ့ရမယ် ထင်လို့”

“ဆွတ်ရောက်မလာခဲ့ရင်ရော”

“အခု ရောက်နေပြီလေ”

မျက်လုံးတောက်တောက်တွေနှင့် ပြုံးကြည့်နေသည့် သူအကြောင်း

အပြုံးတွေက နွေးထွေးရဲတင်းလွန်း၍ ဆွတ် သူ့အကြည့်ကို အရင် သွပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ထွဋ်ပွဲတိုင်း ဆွတ်က လိုက်တာမဟုတ်ဘူးရှင့်”

“နောက်ဆို မင်း အမြဲပါရတော့မှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ထွဋ်က မင်းကို သူ့နားမှာ ရှိစေချင်လို့ နေမှာပေါ့။ ကဲ...

ပြော ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရှင်ကရော”

“ကိုယ် အရင်မေးတာနော်”

ပြီးနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဆွတ်ပါ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆွတ်က တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ကြိုက်တယ်”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဆွတ်လို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်တည်းနေရင် ဆွတ်နဲ့အတူ နေချင်တဲ့ ‘ဆွတ်ချစ်သူ’ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်စရာမလိုဘူးလေ၊ စိတ်ကူးထဲက ဆွတ်ချစ်သူ အပြင်မှာမှ တကယ် မရှိဘဲ”

“ထင်လို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဆွတ်ချစ်သူဆိုတာလေ၊ သူ အခု ဆွတ်နားမှာ အတူရှိနေ သေးပဲ”

“ရှင်...”

“ကိုယ် ဆွတ်ကိုချစ်နေပြီ၊ ဆွတ် ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပါ”
“အို...”

ဆွတ် အလန့်တကြား သူ့နားက နောက်ဆုတ်လိုက်တော့
မင်းရင်စစ်က သူမအကြံကို ကြိုသိထားသလို ဆွတ်လက်လေးကို
ဖျတ်ခနဲ သူ့ဘက် ဖမ်းယူဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ဆွတ်”

“အို... ဆွတ်လက်ကို လွှတ်ပါ၊ တခြားသူတွေ မြင်ကုန်ပါ
မယ်”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး ဆွတ်ရယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ။ ကိုယ့်အချစ်ကို ဆွတ် လက်ခံမယ် မဟုတ်
လား”

“ရှင်အကြောင်းလည်း ဆွတ် ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ ရှင်အချစ်ကို
ဘယ်လို လက်ခံရမှာလဲ”

“ကိုယ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ အာမခံတယ်”

“အဲမယ်၊ လူတိုင်း ရှင်လိုပဲ ပြောကြမှာပေါ့”

“ကိုယ့်ကို မယုံချင်နေပါ၊ ကိုယ့်အချစ်ကိုတော့ ဆွတ် ယုံကြည်
စိတ်ချလို့ရပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်နော်”

“ဆွတ် မကြိုက်တာ ရှင် မလုပ်နဲ့နော်”

“နောက်တော့ ဆွတ် ကြိုက်လာမှာပါ”

“အို...”

ဆွတ်တစ်ကိုယ်လုံး နွေးခနဲ ကွယ်ပြန့်သော သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်
သွား၍ အလန့်တကြား ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် အချိန်

မမီတော့။ လှပသော ဆွတ်မျက်နှာလေးထက် အပ်ကျလာသည့် သူ့
မျက်နှာချောချောကြောင့် ဆွတ်မျက်ဝန်းတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
နှုတ်ခမ်းချင်း ထိသွားလိုက်၊ မေးဖျားလေး နွေးသွားလိုက်နှင့်။ သူ့
အနီးတွေက လှပသော ဖယောင်းလို သွယ်နုသော လည်တိုင်မွေးဖွေး
မှာ အသုံးသတ်သွား၏။

“ဆွတ်ရယ်”

“ဟင့်အင်းဆို... ရှင်နော်”

နီးကပ်လွန်းသည့် မျက်နှာနှစ်ခု ဝေးသွားအောင် ကြိုးစားတိုင်း
သူက ဆွတ်ကိုယ်လေးကို လှုပ်မရအောင် တင်းကျပ်စွာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ
တုပ်နှောင်ထား၍ ဆွတ် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။

“ချစ်လား”

“လွတ်ပါ”

“ချစ်တယ်ဆိုမှ”

“ရှင်နော်”

“မချစ်ဘူးဆိုရင် ဒီအတိုင်းနေရဲ့ပဲ”

“သိပ်ချစ်တယ် ဆွတ်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လိုက်ပါကွာ၊ ဆွတ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ်
ချစ်ဖူးသေးဘူး”

“မယုံပါဘူး”

“ယုံလိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဆွတ်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊
တကယ်ပြောတာ”

“ဟော... လူသံကြားတယ်၊ ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့နော်”

“ကောင်းပြီ၊ ဘာမှမပြောနဲ့ဆို မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

“အို...”

ဆွတ်တစ်ယောက် ဘာသံမှ မထွက်ရဲ၍ ငြိမ်နေပေမယ့် စစ်ဆိုသည့်လူကတော့ ထိုအခွင့်အရေးကို သူ့စိတ်ကြိုက် အသုံးချခွင့် ရသွားသည်။

“ရှင် တော်တော်ဆိုးတဲ့လူ၊ သွား... ရှင်ကို မုန်းတယ်”

“ဘာ... ချစ်တယ် ဟုတ်လား”

“မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ”

“ချစ်သူတွေရဲ့စကားက ပြောင်းပြန်ကောက်မှ အမှန်ရောက်တာ ဆိုတော့ ဆွတ်အတွက် ကိုယ်က ချစ်စရာလူပေါ့”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး”

“ဟုတ်လိုက်တော့ကွာ၊ ကြာရင် ပိုခက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဘာမှ ခက်စရာမရှိဘူး”

သူ့ကို စကားအကောင်းမပြောဘဲ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည့် ဆွတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း စစ်ရင်ထဲ ရှိန်းခနဲ နွေးရှသွားသည်။

“လာ... သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်သွား ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း တခြားလူတွေသိအောင် သွားပြောမလို့”

“ရှင် ရူးနေလား”

“အင်း နည်းနည်းတော့ ရူးနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ပြီးနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆွတ် မျက်စောင်းက လှပစွာ သူ့ထံ ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာတာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခံယူလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ ခပ်မြန်မြန် လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောလို့လဲ”

“မယူဘူးလား၊ ဆွတ်က ကိုယ့်ကို အပျော်ကြိတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခစ်... ခစ်”

“သိပ်ချစ်တယ် ဆွတ်ရယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆွတ် မရုန်းတော့ပါ။ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက် လာသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွတ်ပါးလေးကို ညင်သာစွာ အပ်ထားလိုက် သည်။

“ချစ်တယ်နော် ဆွတ်”

“အင်း...”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားပါဘူးလို့ ကတိပေး”

“ဆွတ်က မိန်းကလေးပါရှင်၊ အဲဒီစကားကို ဆွတ်ပြောဖို့ ထားပါဦး”

“ယောက်ျားမှာလည်း ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို ပစ်သွားမှာ ဆွတ်တို့ မိန်းကလေး လိုပဲ ကိုယ်တို့ ယောက်ျားတွေလည်း ကြောက်တတ်ကြပါတယ်”

“ရှင် သိပ်အပြောကောင်းတာပဲ စစ်ရယ်”

“နိုး... ကိုယ့်ကို မောင်လို့ခေါ်”

“အခု ချက်ချင်းကြီးလား”

“အင်း”

ဆွတ်က ရှက်စနိုးရယ်လိုက်တော့ သူက ဆွတ်ပါးလေးကို ငဲ့နမ်းသည်။

“နောက်တော့ ခေါ်မယ်လေ”

“မရဘူး ကိုယ်က အခုဆို အခုပဲ”

“ဇွတ်ကြီးပါလား”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှပေါ့”

“သွား... မောင် သိပ်လူလည်ကျတယ် သိလား”

“နောက်ထပ် ဒီထက် လူလည်ကျစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ မကြာခင် ဆွတ် သိလာလိမ့်မယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရလိုက်သည့် ပျော်စရာညလေးက မကြာခင်မှာ ကုန်ဆုံးသွားလိမ့်မည်လို့ ဆွတ်မှ မသိဘဲ ကွယ်။

“ဆွတ်ရေ”

“ထွဋ်အသံပါလား၊ မောင် ဒီမှာနေခဲ့နော် ဆွတ် ထွဋ်ခပ် သွားတော့မယ်”

“ဟိတ်... နေဦးလေ”

မင်းရင်စစ် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဆွတ်က သူ့ကို လှည့်၍မဝံ့ မကြည့်တော့။ သူ့ကို အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ဟိုဒီ လိုက်ရှာနေသည့် ထွဋ်ရိုရာသို့ ပြေးထွက်သွား၍ မင်းရင်စစ်တစ်ယောက်တည်း အမှောင်ထဲ

မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရင်မှာ ချစ်ချင်းတို့ဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်လျက် ရင်တသိမ့်သိမ့် ခံစားကျန်ခဲ့သည်။

သိပ်ချစ်တယ် ဆွတ်ရယ်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းရှိကို ရှိမှ ဖြစ်တော့မယ်။

အခန်း (၈)

“တောက်... ဒါ ထွဋ်ကို တမင်ချိုးသွားတာ”

“ဘယ်သူ့ကို ဒီလောက်တောင် ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ ထွဋ်”

“ထားလိုက်ပါ၊ ဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်တော့၊ ထွဋ်တို့ တစ်နေရာ
သွားရအောင်၊ လာ ဆွတ်”

ထွဋ် ဦးဆောင်ရာနောက် ပါလာရသူက ဆွတ်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ ထွဋ်တစ်ယောက်တည်း ဒေါသဖြစ်နေတာ၊ ပေါင်
ကွဲသောင်းကျန်းနေတာမျိုး မကြာခဏ တွေ့ရသလို တစ်ခါတရံ
သူမအခန်းထဲက တစ်နေကုန် မထွက်ဘဲ အောင်းနေတတ်တာ ဆွတ်
သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ထွဋ်ဘက်က အပြောင်းအလဲကြီး
ပြောင်းလဲနေ၏။ ဒါ ထွဋ်ရဲ့ နဂိုပုံစံမဟုတ်။

ထွဋ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တုန်းကမှ အလှပျက်ခံ ဒေါသ
ထွက်ပြတတ်သူမျိုးမဟုတ်။ ဒေါသဖြစ်စရာရှိရင်တောင် လှလှပပထဲ
စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြတတ်သူမျိုးက မစားနိုင် မသောက်နိုင် အလှ
ပျက် အကိုင်ပျက်သည်အထိ ထူးခြားလာပြီဆိုတော့ အားလုံး ထွဋ်

ဆိပ်အောက်မှာ လှုပ်ပင်မလှုပ်ရဲအောင် ထွဋ်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး စောင့်
ညှိနေကြရသည်။

“ထွဋ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ နှင်းရိပ်”

“ရိပ်လည်း မသိပါဘူး ဆွတ်ရယ်၊ ထွဋ်က သိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်
သိပ်တတ်တာ၊ သူ့ခံစားချက်တွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ဖွင့်မပြဘဲ
ဆိတ်ခံချင် ခံနေတတ်တာမျိုးဆိုတော့ ပြောရခက်တယ်”

နှင်းရိပ်စကား မှန်သင့်သလောက် မှန်ပေမယ့် ဆွတ်ကတော့
ခံရိပ်ပြောတိုင်း မယုံ။

ဆွတ် မသိစေချင်၍ တစ်ခုခုကို နှင်းရိပ် ဖုံးကွယ်ထားသလို
ဆိပ်ပေမယ့် ထိုတစ်ခုခုက ဘာမှန်းမသိတော့ ခက်သည်။ နှင်းရိပ်က
ထွဋ်ရဲ့ သစ္စာရှိ လှယုံတော်ဆိုတော့ ဆွတ်ကို ဒါထက်ပိုပြီး ပြောတော့မှာ
ဆွတ်မှန်းသိ၍ ဆွတ်ကလည်း ထပ်မမေးတော့ပါ။

ထွဋ် သွားရာနောက် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ဆွတ် လိုက်နေရတာပဲ
သည်။ ထွဋ်ကိုယ်တိုင်က ဆွတ်ကို အချိန်ထိ ဘာတစ်ခုမှ သူ့ရင်ထဲက
အချက်ကို မပြော။ သူတစ်ယောက်တည်း အသည်းအသန် ခံစားနေ
သော ထွဋ်ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ဆွတ်လည်း စိတ်မချမ်းသာ။

အခုလည်း ထွဋ်က ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံ။ အရေးကြီးသော
တစ်ခုအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသလိုမျိုး သူတို့လျှို့ဝှက်ဝယ်ထား
သည့် အိမ်လေးထဲမှာ ငြိမ်ပြီး တိတ်နေပြန်သည်။

“ဒီလိုငြိမ်နေယုံနဲ့ ပြီးသွားမှာလား ထွဋ်၊ ဆွတ်ကို တစ်ခုခု
သင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလားဟင်”

“ဆွတ်က ဘာသိချင်တာလဲ”

“အခု ထွဋ်ဖြစ်နေတာ ဘာလဲ၊ အဲဒါ ဆွတ် သိချင်တာ ထွဋ်”

ထွဋ်က ဆွတ်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း မျက်နှာလှည့်ပစ်သည်။

“ထွဋ်ကိစ္စကို နင် သိလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး ဆွတ်ရယ်၊ ထွဋ်ရင်ထဲက ခံစားရတာတွေ နားထောင်ပြီး နင်ပါ စိတ်ဆင်နေရပါဦးမယ်”

“ထွဋ်ပြောစရာရှိတာသာ ပြောစမ်းပါ၊ ဆွတ်ဘဝမှာ ဘာမှ ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ အခု ထွဋ်ဖြစ်နေတာ ဘာလဲ”

“ရင်ကွဲနေတာလေ”

“ဘာ...”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

ဆွတ်ကိုကြည့်ပြီး ထွဋ်က နာနာကြည်းကြည်း ရယ်သည်။

“နင် ဘာမှမသိပါဘူး ဆွတ်ရယ်၊ လူတွေအကြောင်း၊ လေးကြီးအကြောင်း နင်က ဘာဆိုဘာမှကို မသိတာ။ တစ်ခါတလေလည်း နင် အခုလို ဘာမှမသိတာ ခပ်ကောင်းကောင်းလို့ ထွဋ် တွေးမိတယ် သိလား”

“ဒါပေမယ့် ထွဋ်က ဆွတ် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆွတ်လို လည်း မဟုတ်တော့ ထွဋ်ဖြစ်ချင်တာတွေ အများကြီးထဲက မျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်မလာတဲ့အခါ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေ တော်တော် ထိတယ် ဆွတ်”

ထွဋ်က ဆွတ်ကိုမကြည့်ဘဲ အဝေးတစ်နေရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင် သူ့သဘောထား သူ့ခံယူချက်ကို ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အခု ထွဋ် ဘာဖြစ်နေလဲ သိလား၊ ကျဆုံးသွားတဲ့ ထွဋ်အတွက် ပြန်အရောင်မြှင့်နေတာ၊ ဒီပွဲက ထွဋ် မနိုင်နိုင်အောင် တိုက်ရဆွဲပွဲဆိုတာ ထွဋ် သိတယ်။ ထွဋ်လက်ထဲကို အဲဒီလူ ရောက်ကို ဆွတ်လာစေရမယ်”

“ဘယ်သူလဲ ထွဋ်”

“ဆွတ် သိချင်ရင် ဟိုဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို ယူကြည့်လိုက်”

အခန်းလေးက ပြန်တိတ်သွားသည်။ ဆွတ်က ထွဋ်ညွှန်ပြသည့် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို အခုမှ သတိထားမိပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထွဋ်က ဒီနေရာမှာ ဘာမှမရှိ။ ဘယ်အချိန်က ထွဋ် ဒီနေရာကို လာတာလဲ၊ ဒီဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို ထားထားသည်မသိပါ။ ထွဋ်

ပြသည့်အတိုင်း ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခိုက်မှာ အဆုံး ဆွတ် မြင်လိုက်ရသော ဓာတ်ပုံကြောင့် ဆွတ် ဘာမှ

ပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ထွဋ် လက်ထပ်မယ့်သူဆိုတာ အဲဒီဓာတ်ပုံထဲကလူပဲ”

“အို...”

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

တိုးတိတ်သော ထွဋ်အသံက ဆွတ်နားထဲမှာ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ကျယ်လောင်စွာ ထစ်ချုန်းအော်မြည်သွားသည်။

ထွဋ် လက်ထပ်မည့်သူ၏ မပြုံးမရယ် မျက်နှာကို ဆွတ် ငြိမ်တိတ်ဆိတ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်

ဒီလူဟာ ဒီလူပဲဖြစ်နေ၍ ဆွတ်ရင်တွေ နင့်သည်းစွာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွားသည်။

ဓာတ်ပုံထဲကလူက တခြားသူမဟုတ်။ ဆွတ်ကို ချစ်တဲ့ မြတ်နိုးလှပါသည်ရယ်လို့ ဆွတ်အချစ်ကို မရ ရအောင် ဇွတ်အတတ် သိမ်းပိုက်ရယူသွားခဲ့သည့် ဆွတ်ရဲ့ချစ်သူအဖြစ် ဆွတ်ကိုယ်တိုင် အမြဲတမ်း သတ်မှတ်ထားခဲ့သည့် စစ်ဆိုသည့် ဆွတ်ချစ်သူ။

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နင် သိလား ဆွတ်”

“ဟင့်အင်း၊ ဆွတ် မသိဘူး”

“ထင်သားပဲ”

ထွဋ်ပြောသည့်စကားက ဆွတ်ရင်ကို မနာကျင်စေပါ။ ဆွတ်ကိုယ်တိုင် အခုချိန်ထိ ဆွတ်ချစ်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိတဲ့သူ မဟုတ်ဘဲ။ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိဘဲ ချစ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်ဆိုလျှင် ထွဋ်က ဆွတ် ညံ့ဖျင်းမှုကို လေ့လာရယ် ရယ်မှာသေချာသည်။

“သူက ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်း အုပ်စုပိုင်ရှင်သူဌေး မင်းရဲမို့ဆိုတဲ့လူလေ”

ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းအုပ်စုပိုင်ရှင် သူဌေးက ဆွတ်ချစ်သူဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆွတ် လူမှားနေတာ ဖြစ်ပါစေ။ ပြောတဲ့လူနဲ့ ဆွတ်ချစ်သူဟာ တစ်ယောက်တည်း အတူမဖြစ်ပါ။ အမွှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ချင်းတူလွန်းတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ။

“အိပ်မက်စိမ်းမှာ ပါတီကျင်းပတာ သူလေ၊ အဲဒီကလေး

သူပိုင်တယ်။ ဆွတ်ကို အလှဆုံးပြင်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့နေရာကို ဆွတ် ခုတ်မိလား”

“အင်း”

ဆွတ် ရင်နာနာနှင့် ခေါင်းအညိတ်မှာ မျက်အိမ်ထဲ ပြည့်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို ထွဋ်မမြင်အောင် မျက်တောင်ရှည်တွေနှင့် တဖျတ်ဖျတ် ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဆွတ်နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာ ပြင်းဆုံးပေးခဲ့သည့်နေရာကို ဆွတ်တစ်သက် ဘယ်လို မေ့နိုင်မှာလဲ ဆွဋ်ရယ်။

“အဲဒီညက သူ ရောက်မလာခဲ့ဘူး ဆွတ်”

မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီညက သူ ရောက်လာတာ ထွဋ် မသိလို့ပါ။

“နောက်မှ စုံစမ်းလို့သိရတာက သူ့ကို တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ခေါ်ထုတ်သွားတာတဲ့။ သူလိုလူတစ်ယောက်ကို ထွဋ်နားက ခေါ်ဆွတ်သွားနိုင်တဲ့ အဲဒီမိန်းမ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြတယ်”

“ထွဋ် အပါအဝင်ပေါ့၊ ဆွတ်ရော ဘယ်သူလို့ ထင်လဲ၊ ထွဋ်နဲ့ နိုင်ဘက်ဖြစ်နိုင်မယ့်သူကို စဉ်းစားကြည့်စမ်း ဆွတ်”

ပေါက်ကွဲအား ပြင်းထန်နေသည့် ထွဋ်အသံမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတို့ ပျောက်ဆုံးလျက် ခက်ထန်တင်းမာမှုတွေနှင့် ကြမ်းရှုနေတာ အထောင်ပြီး ဆွတ် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“ထွဋ်ဆိုတာ ဘယ်အရာကိုမှ အလွယ်နဲ့ အရှုံးပေးတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ဆွတ်၊ ထွဋ်လိုချင်တာဆိုရင် ရကိုရမှ ထွဋ် ကျေးဇူးတင်တာ

ဆွတ် သိပါတယ်”

သိပါတယ် ထွန်ရယ်။

ထွန်ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့စိတ်၊ ပြင်းထန်တဲ့ ခံယူချက်၊ ထွန် ဖြစ်ရုံ တာကို မဖြစ် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ ထွန်ရဲ့ အတ္တ ဆွတ်လောက် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး ထွန်ရယ်။

“မင်းရင်စစ်ကို ထွန်လက်ထဲက ဘယ်သူမှ လုယူလို့မရဘူး ဆွတ်”

ဆွတ်လက်ထဲက ဓာတ်ပုံစာအုပ်က ဒေါက်ခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပြိုင်သူရှိလာရင် ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတတ်တာ ထွန်ရဲ့ စိတ်ပဲ။

“ဒီပွဲမှာ ထွန် နိုင်ကို နိုင်ရမယ်”

ရေခဲလို အေးစက်နေသည့် ထွန်အသံက ဆွတ်ရင်ထဲက လက်ကုန်နှလုံးသားကို အဆုံးထိ အလဲတိုးပစ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ထွန်က ဆွတ် အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ။ အစကတည်းကလည်း ထွန်ကို နိုင်လို့ မဟုတ်ပါ။

“ထွန် နိုင်မှာပါ ထွန်ရယ်”

“ထွန် ကြားထားတဲ့ သတင်းတွေက မှားချင်လည်း မှားနေတာပဲ။ ထွန်လို လူတစ်ယောက်ကိုအောင်မြင်ပြီး တခြားသူတစ်ယောက်က အဲဒီလူကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထွန်”

“ဆွတ်က ဒီလိုတော့လည်း တော်သားပဲ။ အခြေအနေကို အတိုင်းမြင်တာ သင့်ခံယူ ဆွတ်။ အခုချိန်ကစပြီး ဆွတ်ရှေ့မှာ ထွန် သစ္စာဆိုလိုက်မယ်။ ထွန်ကလွဲပြီး မင်းရင်စစ်ကို တခြား ဘယ်မိန်းမ

ပိုင်ဆိုင်စေရဘူး ဆွတ်”

“ထွန်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပါ ထွန်ရယ်”

ဆွတ်အသံက နာကျင်အက်ကွဲမှုတွေနှင့် သွေ့ခြောက်လျက် အဝေးက လွင့်ပျံ့လာသလို ထင်ရသည်။ အိမ်အပြန်လမ်းက ဆွတ် အတွက် ကြောက်စရာကောင်းသော လမ်းတစ်လမ်းအဖြစ် ဆွတ်စိတ်မှာ ခင်လာသည်။ ဘယ်နေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် ကွဲကြေစုပ်ပြတ်နေသော ဘက်လုံးသား အပိုင်းအစများကိုချည်း မြင်တွေ့နေရ၍ မျက်လုံးအစုံကို အသန်တကြား မှေးမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဆွတ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ထွန်သာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။

ထွန်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး မဟုတ်လား”

“ဆွတ်ကို ချစ်ရတာ အဲဒါတွေပဲ၊ ထွန်အပေါ် အမြဲ ဂရုစိုက် ပေးတဲ့သူက ဆွတ်ပဲရှိတယ်”

ဆွတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွန် ပြန်သွားသည်။ လမ်းပေါ်မှာ နှုတ်တစ်ယောက်တည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ရပ်နေပြီးမှ အိမ်လေးထဲသို့ အခု လှည့်ဝင်ခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ဆွတ်အတွက်ဆိုပြီး လူတစ်ယောက် လာပေးသွားတာ၊ အတွဲလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ဦး ဆွတ်”

အနီတီတိုးက ဆွတ်အိပ်ရာပေါ်အထိ ဆွတ်မမြင်ဘူးသော အတွဲလုပ် အညိုရောင် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခု လာချပေးသွားပြီး ဆွတ် အိပ်ခန်းကို အလိုက်တသိ ပိတ်ပေးသွားသည်။ ပက်ကင် သေသပ် ပိတ်ထားသည့်ဘူးကို ဆွတ်အကြာကြီး ငေးနေမိသည်။

ဆွတ်ကို လက်ဆောင်ပေးမည့်သူ များများစားစားမရှိ။ ဒီလက်ဆောင်တွေကို စစ်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီး မကြာခဏ ရဲတပ်စု ဝိုင်းသိမ်းသလို သို့သော် ထိုပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု၏ အဆုံးသတ်ကို ဆွတ်ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ပြီးနောက်မှာ သူ့ထံမှ ရောက်လာသည့် ဤလက်ဆောင်ပစ္စည်းများက ဆွတ်အတွက် အဆိပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

“တူ... တူ... တူ...”

တိတ်ဆိတ်သော အခန်းအတွင်း ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာသော ဆွတ်၏ ဖုန်းသံ ဖြစ်သည်။ ဆွတ် ဘာမှ စဉ်းစားမနေဘဲ သူမ ဖုန်းစက်ကို ချက်ချင်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခရီးဆောင် အထဲသေတ္တာတစ်လုံးကို ဖြစ်သလို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူမ အဝတ်တွေ သေတ္တာအပြည့် ထည့်လိုက်သည်။ ဤမြေတွင် တစ်စက္ကန့်မျှ ဆွတ် မနေနိုင်။ အားလုံးနှင့်ဝေးရာသို့ အရူးမလေးတစ်ယောက်က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ချင်နေမိသည့်အတိုင်း ဆွတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

အန်တီတိုးက ဆွတ်ကို နားမလည်နိုင်သော အကြည့်များစွာ ပေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဆွတ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးပါ။ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ထား၍ သူမ ဘယ်ကိုသွားလဲဆိုတာ ပြောမည်မဟုတ်ဟု စိတ်ချယုံကြည်လျက် အဝေးပြေးကားကြီး ဆွတ် သွားမည့်ခရီးကို လိုက်ပါခဲ့သည်။ ဤမျှ နက်ရှိုင်းထွေးရာ ဆွတ် တစ်သက် ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရခြင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘယ်နေ့က စဖြေရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ထွဋ်သာ ဆွတ်နေရာမှာဆို အခုကိစ္စကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်

ဖြေရှင်း ရင်ဆိုင်မည်မသိ။ ဆွတ်ကတော့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ မေ့ပျောက်ထားသည့် မိခင်ရှိရာမြို့လေးသို့ ခိုကိုးရာမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ခြေဦးတည့်ရာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဥဩမဟုတ်လား”

“ကြီးကြီးစု”

“အမယ်လေး လှလာလိုက်တာကွယ်၊ သမီးအစ်မ ချိုင်းထက်တောင် ပိုလှနေသေးတယ်။ အခု ဘယ်ကိုလာတာလဲ၊ ကြီးကြီးစုအိမ်မှာပဲ တည်းပါလားကွယ်၊ သမီးအမေ မဆုံးခင်က သူနေတဲ့အိမ်ကို ရောင်းသွားတာ သမီး သိတယ် မဟုတ်လား”

ကြီးကြီးစုကို ဆွတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကြီးကြီးစုက အမေ၏ ဝမ်းကွဲအစ်မဖြစ်ပြီး စိတ်ရင်းကောင်းသူ၊ ဆွတ်တို့ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝကတည်းက ကြီးစုအိမ်က စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်ခဲ့သလို ကြီးစုကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ဆွတ်တို့ညီအစ်မအပေါ် ပြိုင်ခြင်းမပြု။ အမြဲတစေ ပြုစုယုယခဲ့သော အမေ၏ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုး ဖြစ်သည်။

“သမီးအမေ အုတ်ဂူကို လာကန်တော့တာလား ဥဩ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... အေး... နောက်ရက်မှ ကြီးစုကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အခုတော့ အနားယူလိုက်ဦး”

ကြီးကြီးစုက ဘာအစီအစဉ်မှမရှိဘဲ ရောက်လာသည့် ဆွတ်ကို သူ ထင်ရာမေးလာတာကို ဆွတ်က ချော်လဲရောထိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် နောက်ထပ် ဖြေရှင်းစရာမလိုပဲ ဆွတ် လာရင်းကိစ္စက

ထိုနေရာမှာပင် ပြီးသွားသည်။

“ပုလဲတို့၊ ရွဲတို့လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်မြို့တစ်ရွာ ပြောင်းသွားကြပြီလေ၊ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာပေါ့၊ ကြီးစုသာ ဒီမှာ ခေါင်းချမယ်ဆိုပြီးနေခဲ့တာ”

ကြီးစုက သူ့သမီးနှစ်ယောက်အကြောင်း ထမင်းဝိုင်းမှာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြီးစုက ပြောလည်းပြော၊ စားလည်း စားနိုင်ပေမဲ့ ဆွတ်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်တိပတ်တိမစားနိုင်ဘဲ ရင်ထဲနင့်နေ၍ အိပ်ရာထဲ စောစောဝင်ခွေနေမိသည်။

ဆွတ် ဘာအမှားတွေ လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပထမဆုံး မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

ဟင့်အင်...

ဆွတ် မမှားဘူး။

ဘယ်လို အမှားမျိုးကိုမှ ဆွတ်ဘက်က မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါလုံးဝ သေချာသည်။ ခက်နေသည်က ဆွတ် မမှားပေမယ့် ကံကြမ္မာက ဆွတ်အပေါ် မှားယွင်းသော စီရင်မှုတွေ ရက်စက်စွာ ချမှတ်ခဲ့သည်။

ထွဋ်ရယ်...

ထွဋ်သာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မယ်ဆိုရင် ဆွတ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ထွဋ်အတွက် ပေးဆပ်ရလည်း ဆွတ် ဝမ်းမနည်းပါ။ ထွဋ် ကျေးဇူးတွေက ဆွတ်အပေါ်မှာ အများကြီးရှိသည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှစ၍ ထွဋ်က ဆွတ်အပေါ်မှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက်နေရာကသာ မဟုတ်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ တာဝန်ကိုပါ အသက်အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ထမ်းဆောင် တာဝန်ယူခဲ့ရတာ ဆွတ်

မမေ့ပါ။ မိခင်ကြီးက သမီးနှစ်ယောက်ကို ကောင်းစွာ မပြုစု မပျိုးထောင်နိုင်တာလည်း သူ့အပြစ် မဟုတ်။ မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို အမေတစ်ယောက်တည်းက တာဝန်ယူဖြေရှင်းနေရ၍ သမီးတွေအပေါ် တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့ရှာပါ။ ထိုတာဝန်အားလုံး ထွဋ်က ယူခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ အုတ်ဂူရှေ့မှာ ဆွတ် အကြာကြီး ငြိမ်နေမိသည်။ ဒီအချိန်ဆို ဆွတ် ပျောက်သွားလို့ ထွဋ်တစ်ယောက် ဘယ်လောက် ခေါင်းမီးတောက်နေမည် မသိ။ ထွဋ်နှင့်အတူ ဆွတ်ကို လိုက်ရှာနေည့်သူ တခြားတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ သူက ဆွတ်ရဲ့ အချစ်ဦး စစ်ဆိုသည့် မောင်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဆွတ်ကိုမှ ရွေးပြီး ချစ်ခဲ့ရတာလဲ။ မောင်နဲ့ဆွတ်ကြားမှာ ကျော်လွှားလို့မရနိုင်တဲ့ တံတိုင်းကြီးတစ်ခု ခြားထားသည့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတော့ ဆွတ်ထံမှ သက်ပြင်း ချသံက တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်မှာ ကျယ်လောင်စွာ စီးပျော့ပျံ့လွင့်သွားသည်။

အခန်း (၉)

“ငါ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘူး သုတ၊ အခုချိန်မှာ ဘာရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ထွဋ် ဒီကိစ္စကို မသိဘူးဆိုတာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဆွတ် ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သူ သိကို သိရမယ်”

မင်းရင်စစ်အသံက ဒေါသနှင့်ကြမ်းရှုနေသလို လူကလည်း အတော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားလျက် အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြဲ ဟိုဒီလျှောက်နေ၏။ ဆွတ် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပုံက ထူးဆန်းသည့် ဘယ်သူမှ ထွက်သွားသည့်နေရာကို မသိပါဆိုတော့ မင်းရင်စစ် ပိုဒေါသဖြစ်သည်။

ညီသုတက အခုကိစ္စကို သာမန်ဟု သဘောမထား။ ထူးခြားတစ်ခု၏ အစဟု သိထားသည်။ ထွဋ်နှင့်ဆွတ်ကြားမှာ သူတို့ မသိသည့် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိကိုရှိရမည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို ထုတ်ဖော်နိုင်လျှင် ဆွတ် ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲဆိုတာ သိကို သိမည်။

“စိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့ထားဦး စစ်၊ ဆွတ်အကြောင်းလည်း မင်း သိသင့်သလောက် သိထားတာပဲ၊ ဆွတ်က ထွဋ်ရဲ့အလွမ်းနိုး

လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်း မမေ့နဲ့ စစ်၊ သူတို့ ညီအစ်မကြားမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေတာ သေချာတယ်”

“သူတို့ ပြဿနာနဲ့ ဆွတ် ငါ့အပေါ် အခုလို လုပ်သွားတာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ သုတ၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ သိကိုသိရမယ်၊ အခု ဆွတ်ကြောင့် ငါ့ရင်တွေ မီးတောက်နေပြီ သုတ”

“မင်းကို ဆွတ်က ချစ်ပါတယ်၊ မင်း သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်လဲဆိုတာလည်း သူ သိတယ်”

“သူသိရင် ငါ့အပေါ်ဘာလို့ ဒီလို ရက်စက်နိုင်ရတာလဲ သုတ၊ မင်း သေချာစဉ်းစားကြည့်၊ အခုချိန်ထိ သူနဲ့ငါ့ကြားမှာ ဘာ ပြဿနာ ခုကို မရှိခဲ့တာ”

“ဒါက မင်းအထင်လေ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ သုတ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအယာနှင့် မင်းရင်စစ်က ညီသုတရှေ့မှာ ခပ်သည်။ ညီသုတက သူ့ကို မကြည့်။ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသလို ငြိမ်နေပြီးမှ လက်ထဲက စီးကရက်ကို ပြာနွှဲက်ထဲသို့ ထိုးချေလိုက်၏။

“အခုကိစ္စ မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“ငါနဲ့”

“အေး”

“မင်း ဘယ်သူဆိုတာ ဆွတ် သိပြီလား”

“နိုး”

“သူ့ကို ငါ မပြောရသေးဘူး သုတ”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောသေးတာလဲ”

ညီသုတအမေးစကားကို မင်းရင်စစ် ရုတ်တရက် ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိ။ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဆွတ်သိသွားရင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားက ပျော်စရာကောင်းသည့်အချိန်တွေ ပျောက်ဆုံး သွားမှာ တွေးပူခဲ့တာပါဟု ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမလားမသိ။ ဆွတ်က သူ့ကို ချစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ သာမန် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် အဖြစ် သူ့အချစ်ကို လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆွတ်ကို သူ့အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အတိအကျ ဖွင့်ပြောခြင်း မရှိခဲ့။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် မင်း ဘယ်သူဆိုတာ ဆွတ် သိသွားပြီ ထင်တယ်၊ မင်းရော ဘယ်လိုထင်လဲ စစ်”

“မင်းပြောသလိုပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ထိုစကားကို သူ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ ဆွတ် သူ ဘယ်သူဆိုတာ သိသွားပြီးနောက်မှာ ဖြစ်လာမည့် အကျိုးဆက်တွေကို သူ တစ်ခါမှ မတွေးဘူးပါ။ သူ့ချစ်သူ သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ ကြီးမားသော အပြစ်ဟု သူ မထင်။ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိသွားလျှင် ဆွတ်အနေနှင့် ကျေကျေနပ်နပ် သူ့မချစ်သူအပေါ် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသွားဖို့ပဲရှိသည် မဟုတ်လား။

ဘာဖြစ်လို့ မင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သစ်စိမ်းချို ရိုးသွားရတာလဲ။ ဆွတ် သဘောထားကို သူ နာမလည်။

“သူ့အပေါ်မှာ ငါ လိမ်ညာသလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် သုတ ဒါပေမယ့် ငါ့အလိမ်အညာက သူ့ကို ဘယ်လိုထိခိုက်မှုမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ကွာ”

“သူ့အတွက် ထိခိုက်သွားတယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘယ်လို”

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အတ္တလေးတွေ ရှိကြတာပဲ စစ်၊ နောက် သူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံလေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ တခြား သူတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ချင် အတောင့်တဆုံးဆန္ဒဟာ သူဌေးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေမယ့် နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒက ငြိမ်းချမ်းအေးမြတဲ့ ပူလောင်ခြင်းကင်းတဲ့အချစ် ဖြစ်ချင် ခြစ်နေနိုင်တာပဲ”

“မင်းဆိုလိုတာက ဆွတ်အတွက် ငါ့ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေဟာ အသုံးမဝင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဆွတ်ပျိုကြည်နူးလို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်ပဲ အစကားက အကျိုးဝင်တာပါ၊ မင်းနားမှာရှိနေတဲ့ တခြားမိန်းမတွေ အတွက်တော့ မင်းစကားက အကျိုးဝင်တဲ့အထဲမှာ မပါဘူး စစ်၊ ဆွတ်လို မိန်းကလေးမျိုးက သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်”

ညီသုတပြောတာကို မင်းရင်စစ် မငြင်း။

လက်ခံပါသည်။

ဆွတ်နဲ့ အနီးကပ်အတူနေမှ ဆွတ်၏ ရိုးသားမှုက သူ ထင် တာတာထက် ပိုဖြူစင်လွန်းတာကို တွေ့ခဲ့ခြင်းခံရသည့်အတွက် ဆွတ် ကို ပိုချစ် ပိုမြတ်နိုးခဲ့ရတာ ဝန်ခံသည်။ ဆွတ်မှာ သူ့ကို ချစ်သည့် အခက်အခဲတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှမရှိပါ။ သူ့ပြောသမျှ စကားတိုင်းကို သူ့လို နှစ်သက်စိတ်ဖြင့် ယုံယုံကြည်ကြည် လက်ခံထားသလို သူလုပ်သည့်

အလုပ်တိုင်းအပေါ်မှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ စောဒကတက်ရကောင်းမှန်း
လည်းမသိ။ ချစ်စရာကောင်းသော ဆွတ်မှာ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား
မေးမြန် စပ်စုဖို့ထက် သူမအလုပ်ကိစ္စနှင့် သူမ အမြဲရှုပ်ထွေး အလုပ်
များနေခဲ့သော ကလေးမလေး ဖြစ်သည်။

“သူ ပြန်လာမှာပါ။ ထွဋ်ကို သူ အကြာကြီး ပစ်မထားပါဘူး။
အဲဒီအချိန်ကို မင်းစောင့်နိုင်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

မစောင့်နိုင်ပါဟု ပြော၍လည်း ဘာမှအကျိုးမထူးမှန်း သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံး သိသည်။ မတွေ့ချင်၍ တမင်ရှောင်ပုန်းနေသူကို
ဘယ်လိုမှ ရှာ၍ မတွေ့နိုင်။ ညီသုတ ပြောသလို ထွဋ်ကို ဆွတ်
အကြာကြီး ပစ်မထားနိုင်သည့် ဆွတ်စိတ်ကို သူ သိထားသည်။

“ဆွတ်ဘဝမှာ ထွဋ်လောက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး
မောင် ဆွတ်ဘဝထဲကို ရောက်မလာသေးခင် အချိန်အထိ ဆွတ်
ဘဝရဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုအားလုံး ထွဋ်ကို ပေးထားပြီးသား သိလား”

“အခု မောင် ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဆွတ်ကိုရော ဆွတ်ဘဝ
ကိုရော မောင်ပိုင်ပြီနော်၊ မောင်မသိပဲနဲ့ ဆွတ် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဘူး
ဆွတ် ဘာလုပ်လုပ် မောင့်ကို အသိပေးရမယ်”

“ဆွတ်လုပ်နေတာ ထွဋ်အတွက်ပဲ၊ မောင်က ဘာကိုသိချင်
တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆွတ် လုပ်သမျှ မောင်သိချင်တယ်၊ ဒီနေ့ ဆွတ်
ဘာတွေလုပ်မယ်၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ သွားမယ်၊ ဘယ်မှာ စားမယ်၊
ဘယ်မှာ နားမယ်ဆိုတာ အားလုံး”

ချစ်ခြင်းဖြင့် မြတ်နိုးခဲ့ရသော ချစ်သူအပေါ်ထားသည့် သူ့စိတ်

သဘောထားကို ဆွတ်က ရယ်မောခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဆွတ်က
မင်းရင်စစ် ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ အလိုကို
မိမိကဲ့သို့ ချစ်သူ။ ရုတ်တရက် ဆွတ်ပျောက်သွားတော့ သူ နား
မလည်။ အခုတော့ ဆွတ် ပျောက်သွားသည့် ကိစ္စမှာ အဓိက တရားခံ
က သူ ဖြစ်နေ၏။ ညီသုတပြောသည့်အတိုင်း ဆွတ် ပြန်လာမည့်အချိန်
ထိ စိတ်ရှည်ရှည်ထားယုံပဲ ရှိသည်။

မင်းရင်စစ် ရင်ထဲမှာတော့ အလွမ်းတွေက ရင်ဘတ်နှင့် မဆန့်။
ဆွတ်နှင့် ဝေးရမှာ ဆွတ်ကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း သူ့ကိုယ်သူ
သိလာရသလို ဆွတ်ကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်ဆိုသည့်
အမြတ်ချက်က သူ့အတွက် ပိုခိုင်မာသွားသည်။ သူ့အခန်းထဲမှာ
ဆွတ်ဓာတ်ပုံတွေ အပြည့်နေရာယူထားသည်။ သူ့အနားမှာ ဆွတ်
ပုံပေမယ့် ဓာတ်ပုံတွေက ဆွတ် သူ့နားမှာ ရှိနေသလိုလို ဖြစ်ကာ
ဆွတ်ကို ပိုလွမ်းလာသည်။

မင်း ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ဆွတ်ရယ်။

မင်းကို မောင် လွမ်းတယ်။

အချိန်တွေက သူ့အတွက် ကုန်နိုင်ရန် ခက်ခဲသည်ဟု ထင်သည်။

ခဲစားချက်မျိုး မင်းရင်စစ်ဘဝမှာ ပထမဆုံး ခံစားရသော ခံစားချက်

အဖြစ် ထူးဆန်းလျက်။ အချစ်၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုက သူ့လို

အသက်သောက်ကို အံ့သြတုန်လှုပ်စရာ ဖြစ်စေသည်။ အချစ်က လူတွေ

အလိုကကြီးအပေါ် အများကြီး ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သည်မှာ

မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖြစ်လာ၏။ အချိန် တစ်လနီးပါးအကြာမှ

ပြန်ရောက်လာသည်။ သို့သော် ဆွတ်က အရင်က မင်းရင်စစ်

သိသော ဆွတ် မဟုတ်တော့။ မင်းရင်စစ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့ဘူး။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သွားသည်။

“ဆွတ်”

“ရှင် ကျွန်မရောက် အခုဖယ်ပါ ဦးမင်းရင်စစ်”

“မဖယ်နိုင်ဘူး ဆွတ်၊ မင်းကို အခုလို တွေ့ရဖို့ ကိုယ် လောက် အချိန်တွေပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

ဆွတ်ပုံစံက အသိရခက်အောင် နက်ရှိုင်းအေးစက်လျက် မင်းရင်စစ် မျက်နှာကို ခပ်စိမ်းစိမ်း အမူအယာနှင့် မော့ကြည့်သည်။ ဒေါသစိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ ပေါင်းစပ်ထားသော မင်းရင်စစ်မျက်နှာ ချောချော မှုန်တည်လျက်။ ဆွတ်မျက်နှာကို စူးစူးရှဲရှဲ ငုံ့ကြည့်နေပုံမှာ အလွမ်းငွေ့တွေနှင့် ဝေသီလျက် ရှိသည်။

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဆွတ်၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်တာ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော၊ မင်း လုပ်နေတာ ကိုယ် ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးကွ... နားလည်လား”

မင်းရင်စစ်အသံက မချိမဆန်။ သူ့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူ ရင်ပေါက်ကွဲချင်နေသည့် စိတ်ကို ဘယ်လောက် ထိန်းချုပ်ထားရ ဆိုတာကိုပါ သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသား တွေ့မြင်နေရသည်။ မင်းရင်စစ်မှာ ဆွတ်ပြန်ရောက်လာပြီဆိုသည့် သတင်းကြားထဲက ဆွတ်ကို သွယ်နိုင်ရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပေမယ့် ဆွတ်က သူ့ဆက်သွယ်မှုမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ လက်ခံခြင်းမရှိဘဲ သူ့အပေါ် အကြောင်းပြချက်မပေါ်ပဲ ရက်စက်စွာ ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့သည့် ဆွတ်ကြောင့် မင်းရင်စစ်ရင်ထဲ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်

ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထွဋ်နားမှာ ဆွတ် ရှိနေမှန်းသိသိနှင့် သူမကို ဘယ်လိုမှ ခွာထုတ်၍ မရ။ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့အရေး မှန်သမျှ ဆွတ်ဘက်က ထုပသေသပ်စွာ ပိတ်ထား၍ မင်းရင်စစ် စိတ်ထင်တိုင်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်နိုင်။ ကိုယ်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုသည့်အသိနှင့် ဆက်ကွဲချင်နေသည့် သူ့စိတ်တွေကို မင်းရင်စစ် မနည်းထိန်းချုပ်နေရ သည်။ မင်းရင်စစ်သာ တိုင်းသိပြည်သိ လူအများက စိတ်ဝင်စားခံရ သည့် လူတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့လျှင် ဆွတ်ကို အခုလောက် အခွင့်အရေး အထူးမည် မဟုတ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ မရ ရသည့်နည်းနှင့် သူမကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပိုက်ပစ်လိုက်မှာ သေချာသည်။

အခုတော့ သူ့အဖြစ်က စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်။ မင်းရင်စစ် လှုပ်ရှားသမျှ စောင့်ကြည့်နေသည့် သတင်းမီဒီယာတွေထဲမှာ တာဝန်ခံနေမှ အမှားအယွင်းခံ၍ မဖြစ်။ သူ့အားနည်းချက်ကို ဆွတ်ကလည်း သိထားသည့်အတွက် သူ့ဘက်က တဖွတ်ထိုးဆန်ဆန် ဘာမှ လုပ် မသိနိုင်၍ သူမဘက်က ဤမျှ သတ္တိရှိနေတာဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုမှ မသွား။ အုပ်စုတစ်စု အလယ်မှာ ဆွတ် အမြဲနေရာယူထားတတ်သလို ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် ဆွတ်နားမှာ သူမလူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

ဒီနေ့တော့ သူမတစ်ယောက်တည်းဖြစ်အောင် ထိုအခြေအနေကို မင်းရင်စစ်ခံခဲ့ရက မင်းရင်စစ်။ ညီသူတကြောင့် သူရှေ့မှာ ဆွတ် တစ်ယောက် ဘယ်ကိုမှ မပြေးနိုင်အောင် ချောင်ပိတ်မိသူလေး ဖြစ်သွား

“ရှင်ကို ဆွတ် မေ့လိုက်ပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာတစ်ခုမှ သက်ဆိုင် ပတ်သက် မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတာ”

မင်းရင်စစ်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ သူ့မျက်စိမှ ဆွတ်မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို စူးစူးကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းပြောချင်တာ ဒါလား ဆွတ်”

“ဟုတ်တယ်”

“အခုကိစ္စ မင်းပြောသလောက် လွယ်မယ်လို့ ထင်နေတာ ဆွတ်၊ မင်းက ကိုယ့်ကို အလွယ်တကူ မေ့လိုက်ပေမယ့် မင်းကိုယ်က ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး ဆွတ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိလား၊ မင်းဟာ ကိုယ့် ချစ်သူဖြစ်နေလို့၊ ကိုယ် အသက်မကချင် ချစ်သူဟာ မင်းဖြစ်နေလို့ပဲ”

နာကျင်မှုတွေကြောင့် မင်းရင်စစ်အသံက အဖျားခတ်မှာ တုန်သွားသည်။ ဆွတ်ဘက်က သူ့အပေါ်မှာ စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် တစ်ခုပေါ်ပေါ် ဆွတ်ရဲ့စိမ်းကား ပြတ်သားမှုကို မခံနိုင်သူက မင်းကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

“ဆွတ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“သတ္တိရှိရင် မင်း ဒီနေရာက ရွှေ့ကြည့်လေ၊ ကိုယ်က သွားမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အာမ မခံနိုင်ဘူး”

သူဟန်ဆောင်ပြောနေခြင်း မဟုတ်။ အချစ်ကြောင့် ပေါက်နေသည့် သူ့စိတ်သူ ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်လဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ

ဆွတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေပေမယ့် ဆွတ်က သူ့ကို လုံးဝ ကြည့်သလို မျက်လုံးချင်းလည်း အဆုံမခံဘဲ သူ့အကြည့်ကို သူနှင့် နှိုင်းကျင်ဘက်သို့သာ လွှဲထားသည်။

“ရှင်အခုလို ဇွတ်တရွတ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကျွန်မတုလား၊ ဘယ်တုန်းက မင်းကိုယ်မင်း အဲဒီလိုပြောဖို့ အကြံပေးတာလဲ ဆွတ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာရော ဘာလဲ၊ ဘာက ဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“မင်းက ကိုယ့်ကို ချစ်နေသရွှံ့...”

“ကျွန်မ ရှင်ကို မချစ်တော့ဘူး ဦးမင်းရင်စစ်”

“မင်း ညာတာ၊ မင်း လိမ်တာ၊ မင်းထက် ကိုယ်က ပိုသိတယ်၊ သည်တယ် ဆွတ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့၊ မင်း ဘယ်လောက်ပြောပြော ကိုယ်က မင်းစကားကို ယုံမှာ ဆွတ်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“မင်း ဘာပြောပြော ကိုယ်က ရှေ့ကို ဆက်နေမှာပဲ၊ မင်းကိုယ့်ကို မသိပ်ရမယ် ဆွတ်၊ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ် ထွဋ်ဆီမှာ မခွင့်တောင်းမယ်”

“အခုဆိုသည့်အသံကြောင့် ဆွတ်အကြည့်တွေက မင်းရင်စစ်ထဲ ရောက်လာ၏။

“ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်သက်လုံး မုန်းသွားစေချင်ရင် ထွဋ်ဆီကို မပို့ဘူး၊ တစ်ခု သိထားရမှာက ရှင် ထွဋ်ဆီ ကျွန်မအကြောင်း မသိဘူးဟာ ကျွန်မမျက်နှာကို ရှင်ဘဝမှာ နောက်ဆုံးခြုံငုံစုတ်

နေ့လို့ပဲ မှတ်ထားပါ”

“မင်း ရူးနေလား ဆွတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ရူးနေတယ်”

“ဟာကွာ”

မင်းရင်စစ်ရင်ထဲ မီးတောင်တစ်ခုလို ဝန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားကာ ဆွတ်လက်ကိုဆွဲပြီး အားလုံးနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးသွားချင်စိတ် ဖြစ်လာ၏။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်စေချင်နေတာလဲ ဆွတ်၊ လူတွေကြားမှာ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ရေရာမရှိအောင် နင်းချေပြစေချင်လို့လား ပြောစမ်း”

“အကောင်းဆုံးက ရှင် ကျွန်မနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်နေပါ။ ထွဋ်နဲ့လည်း လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့”

“အဲဒါ မင်းအဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း မင်းနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်အောင်နေမယ်၊ ဒါပေမယ့် ထွဋ်နဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့ဆိုတဲ့ စကား မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့အတွက် ဒီနေ့ကစပြီး ထွဋ်အနားမှာ အမြဲရှိနေမယ့်သူ ကိုယ်ပဲဆိုတာ မင်းမှတ်ထားလိုက်”

ဒေါသကြောင့် နီရဲခက်ထန်နေသည့် မင်းရင်စစ် မျက်နှာ အရွှေ့တိုက်ချင်စိတ်တွေနှင့် အနိုင်ယူပြည့်သိပ်လျက် ဆွတ်မျက်နှာ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ဆွတ်ကလည်း သူ့အကြည့် ဂရုမစိုက်သလို အေးစက်စွာ တုံ့ပြန်ပုံက မင်းရင်စစ်နှလုံးသာ

အိမ်ကို အနားကျင်စေဆုံး ဖြစ်သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းမှစ၍ ထွဋ်အနားကို မင်းရင်စစ် ရောက်သွားတာကို မှတ်ပြီး ဆွတ်က သူ့ကွယ်ရာမှာ ကိုတိပြုံးလိုက်သည်။ ဆွတ်ဖြစ်ချင် ဒါပဲလေ။ အခု ဆွတ် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ခဲ ဝမ်းသာယုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ အားလုံးထဲမှာ အပျော်ဆုံး ထွဋ်။

“ထွဋ်တို့ မကြာခင် လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆွတ်၊ နင် ဝမ်း သွေးလားဟင်”

“သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် ထွဋ်ရယ်၊ ထွဋ် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာတာပဲနော်”

“ထွဋ်ပဲကွယ်၊ တခြားသူမှ မဟုတ်တာ”

အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ အပြီးက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှုတွေနှင့် အသိပရင်းလက်နေပုံက အလှပဆုံး ရတနာတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ထို့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာရော၊ မင်းရင်စစ်တို့ အသိုင်း မှာ လူပြောအများဆုံးသတင်းက ထွဋ်နှင့် မင်းရင်စစ်တို့ မင်္ဂလာ ဖြစ်သည်။ အခုချိန်ကြမှ ရပ်တန့်ချင်ပါသည်ဆိုလည်း မဖြစ် မရတော့။

“မင်းဖြစ်ချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား ဆွတ်”

“ကျွန်မ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်ဘာသာ ရှင် ဒီလို ဆင် တမင် လုပ်ပြခဲ့တာပါ”

“မင်းဟာ ငါ့အသည်းကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲတဲ့ မိန်းမပဲ ဖြစ်တယ်နဲ့”

“ရှင် ကြိုက်သလို ထင်နိုင်ပါတယ် ဦးမင်းရင်စစ်”

ဆွတ်ကိုယ်တိုင် သူမနှလုံးသားမှာ ရရှိခဲ့သည့် နက်ရှိုင်းသော
ဒဏ်ရာအကြောင်း ဘယ်သောအခါမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောဖြစ်မည့်
မဟုတ်ပါ။ မရေမတွက်နိုင်အောင် ငိုခဲ့ရသည့် ဆွတ်မျက်ရည်များ
သူမဘဝ၏ တစ်ခုတည်းသော သက်သေဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့မှားသ
ဘယ်သူမှန်သည်ဟု မပြောလိုပါ။ အနုကိစ္စမှာ ဆွတ် ကိုယ်တ
တာဝန်ရှိသလို မင်းရင်းစစ်မှာလည်း တာဝန်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဆွတ်
အရှေ့တိုက်လိုက်မိသည့် အမှားက နောက်ထပ် ပြန်လည်ပြင်ဆင်
မရသောအမှား ဖြစ်သည်။

အရာရာကို စောင့်စည်းထိန်းချုပ်တတ်သော ဆွတ်နှင့် ဆန့်ကျင်
ဘက်ဖြစ်သော ထွဋ်က မင်းရင်စစ်ကို အမှားတွေ တစ်ခုပြီးတ
ကျူးလွန်ဖြစ်အောင် သူမကိုယ်တိုင် ဖိအားပေး လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သူ
သည်။ ထွဋ်နှင့် လက်ထပ်တော့မည့် ထွဋ်ချစ်သူအဖြစ် အာ
သိထားပြီးမှ မင်းရင်စစ် လက်ချက်နှင့် ထွဋ် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ကြားယုံနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အဖြစ်ဆိုးကြီးဖြေ
ဆွတ် နှလုံးသားတွေ ဆောက်တည်ရာမှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မင်းရင်
လူက ထွဋ်ကို သတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ဆွတ် မယုံ။ သို့သော် အ
တကယ်ပင် ထွဋ်က လူလောကကြီးထဲမှာ မင်းရင်စစ်လက်ချက်
ထွက်ခွာ သွားခဲ့ရပြီးနောက်မှာ ဆွတ် မယုံနိုင်သော ကိစ္စတစ်ခုအ
တစ်ဦးတည်းသော မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုခဲ့ရသည်မှာ
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဒေါ်ထွဋ်မြတ်တာရာအခန်းမှာ ခင်ဗျားရှိနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့
နံနက်နေကြတယ်၊ တယ်လီဖုန်းပြောနေတာ အားလုံး ဆွတ် ကြားတယ်၊
နောက် သိပ်မကြာဘူး၊ ထွဋ် ဝရန်တာက ပြတ်ကျတာကို ဒေါ်ကေသီ
မြင်လိုက်ရတယ်လို့ ထွက်ဆိုထားတာ မင်းသိတယ်နော် မင်းရင်စစ်”

“သိပါတယ်”

“ဒီနှစ်ယောက်က ထွက်ဆိုချက်ချင်းတူနေတယ်၊ ခင်ဗျား အစစ်ခံ
တော့ ထွဋ်ရဲ့အခန်းက ညဆယ်နာရီမှာ ပြန်ခဲ့တယ်၊ နောက် ထွဋ်ဆီကို
ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်တယ်၊ ကားငှားပြီး ညီသူတစ်ဆီကို သူ သွားတယ်၊
ခင်ဗျားမျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာတွေ တွေ့တယ်၊ ကုတ်ခြစ်ရာပဲ၊ ထွဋ်လက်
သည်းထဲက သွေးစနဲ့အသားစကို စစ်ကြည့်တော့ အဲဒီသွေးနဲ့ အသားစ
က ခင်ဗျားရဲ့ သွေးနဲ့ အသားစဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်”

သူ့ရှေ့နေပြောသမျှ မင်းရင်စစ် အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေသည်။
အဲဒီအကြောင်းအရာအားလုံး သူ သိပြီးသားဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါ
ထပ်ကြားရတိုင်း တစ်ခါ ရင်မှာ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာရမိဖြစ်သည်။

“ဒရိုင်ဘာရဲ့ အစစ်ခံချက်ထဲမှာလည်း ခင်ဗျားဟာ အဲဒီညက တော်တော်တုန်လှုပ်နေတယ်။ ဘယ်ကိုသွားလို့ သွားရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒေါသဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ဆိုးနေတယ်။ သူ့ရဲ့ဒေါသဟာ အဲဒီအချိန်အထိ မပြေသေးဘူး။ ဖုန်းလည်း ဆက်လို့မရဘူးလို့ အစစ်ခံ ထားတယ်။ နောက်တစ်ချက်က မင်းနဲ့ဆွတ်ဟာ ရင်းနှီးပတ်သက်မှု ရှိတဲ့လူတွေ”

“ဒါကတော့ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထွဋ်ကို ချစ်ကြတဲ့သူတွေဖြစ်တဲ့အပြင် မကြာခင် ဆွေမျိုးတော်ကြရမယ့်သူတွေအဖြစ် ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာ မဆန်းဘူးလို့ ထင်တယ်”

မင်းရင်စစ်အသံက တည်ငြိမ်နေ၏။

“ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ နားလိုက်ကြရအောင် လား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား နားချင်လည်း နားပါ။ နောက်မှ ဒီကိစ္စကို ဆက်ဆွေးနွေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ရှေ့နေကြီး သူ့ဖိုင်တွေသိမ်းပြီး မင်းရင်စစ်တို့နားက အလိုက် တသိ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသည်။

“အခုဖြစ်ပျက်နေတာတွေအားလုံး စိတ်မကောင်းစရာချည်းပဲ စစ်။ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စထဲက ကွင်းလုံးကျွတ်ဖြစ်အောင်တော့ ငါတို့ ဘက်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ အချိန်တိုင်းက ငါတို့အတွက် အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေချည်းပဲဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ်”

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြရင်း ညီသုတက မင်းရင်စစ်ကို

ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းရင်စစ်က သူ့နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်နှင့် ဘစ်ချက်နှိပ်လိုက်သည်။ သူခေါင်းကိုက်နေသည်မှာ ကြာပါပြီ။ အသောက်ထားသော်လည်း ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာက ပျောက်မသွား။ အနည်းငယ် သက်သာသည်ဆိုယုံမျှဖြစ်သည်။ ညီသုတနှင့် ခပ်လှမ်း ခြမ်းမှာ ထိုင်နေသော်လည်း ရွှင်ပျသော အမူအယာ မရှိ။ မင်းရင်စစ် အတွက် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေသော စိတ်က သူ့မျက်နှာမှာ အထင်း သားပေါ်လျက် ရှိသည်။ ညစာမစားမီ အစည်းအဝေးတစ်ခု လုပ်စရာ ချီသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် အခုလို အတူရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အချိန်က သိပ်နည်းနေပြီ စစ်။ ငါတို့ ဘယ်လို ခုခံ ကာကွယ် ဩမယ်ဆိုတာ အခုချိန်အထိ အတိအကျ မသတ်မှတ်နိုင်သေးရင် တွေ့ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အနည်းဆုံး နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ထောင်ထဲမှာ နေရမှာပါလားဟု မင်းရင်စစ် တွေးကြည့်နေသည်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အခြေ အနေတစ်ခုကို သူ ရင်ဆိုင်နေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ နားလည် သည်။ ထောင်က သူပြန်ထွက်လာလျှင် အနည်းဆုံး သူ့အသက် ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ လူဆိုးဂိုဏ်းများအကြောင်း ရိုက်ကူး အသော ရုပ်ရှင်တွေကို ပြန်သတ်ရလာသလို ထောင်အပြင်က အတန်ခံရုံမျှ။ ထောင်ထဲက သံတိုင်များကိုပါ မြင်ယောင်လာသည်။

“ငါတို့ တစ်ခုခု လုပ်ကိုလုပ်မှဖြစ်မယ် စစ်”

ညီသုတက ပြောလည်းပြော၊ သူ့လက်ဆွဲအိတ်က စာရွတ် စာတမ်းများကို မွှေနှောက်နေပြန်သည်။ မင်းရင်စစ် ပြတင်းပေါက်ဆီ အောက်သွားပြီး အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့

ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခါတိုင်းလို အေးအေးလူလူ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေချင်ပေမယ့် အမှုအကြောင်း ဆွေးနွေးစရာရှိသည်ဆို၍ သူ့စိတ်ကူးကို ဖျက်လိုက်ရသည်။ မင်းရင်စစ်၏ လွတ်လပ်မှုများ အခုကတည်းက ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ခြင်း ခံရပေပြီ။

ဆွတ်နှင့် ချစ်သူသက်တမ်း သုံးလကာလမှာ သူမအတွက် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး၊ စိတ်ချမ်းသာစရာ နေ့ရက်တွေဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဆွတ်နဲ့လမ်းခွဲပြီး ထွဋ်နဲ့ အရွဲတိုက်ပြီး တွဲခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ သူ့အခြေအနေအားလုံး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲသွားတာကလည်း မြန်ဆန်သည်။ ထွဋ်မှာ သူ့ ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ညှို့ဝင်နိုင်သလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရုန်းထွက်ဖို့ ခက်ခဲသည့် အနေအထားမှာ ဆွတ်မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်မိတိုင်း သူ့နှလုံးသားတွေ မခံမရပ်အောင် နာကျင်ခံစားရတာကိုတော့ မင်းရင်စစ်ပဲ သိသည်။

ဤနေရာလေးက ဆွတ် နှစ်သက်သော နေရာဖြစ်သည်။ ဆွတ်နှင့် အတူသွားဖူးသည့် နေရာမှန်သမျှ ထွဋ်နှင့် မသွားဖြစ်အောင် အမြဲသတိထား ရှောင်ခဲ့သည်။ ထင်းရှူးပင်တွေကြား လမ်းလျှောက်ရတာကို ဆွတ်က သဘောကျသလို သစ်ပင်ကြီးများ အုံ့ဆိုင်းမှိုင်းညှို့နေပုံကိုလည်း ဆွတ်က နှစ်သက်မဆုံး။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာလေးမှာပဲ အမြဲနေလိုက်ချင်တာ”

“ဆွတ်နေချင်ရင် နေမှာပေါ့”

“မောင်က ဆွတ်အတွက် ဝယ်ပေးမလို့လား”

“ဒါပေါ့၊ အခုချိန်ကစပြီး ဒီခြံနဲ့အိမ်ကို ဆွတ်ကို အပိုင်ပေးလိုက်

ပြီ”

“သင့်ခံယူနေတာ... မောင်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်နဲ့ခြံ ဆွတ်ကို မောင် အပိုင်ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်း ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် ကြားသွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ခစ်... ခစ်”

ဆွတ်က မင်းရင်စစ်ကို ထိုအချိန်ထိ ကမ္ဘာသစ် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးမှန်း မသိ။ မင်းရင်စစ်က သူပိုင်ခြံကို ဆွတ်ကို တကယ်ပေးနေခြင်းဟုလည်း မသိရှာ။ ချစ်သူနှစ်ဦး အတူရှိနေချိန်မှာ ဆွတ် နိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်အောင် မင်းရင်စစ်က သူမကို စနောက်နေသည်လို့ ထင်မြင်နေခဲ့တာကို သူ ပြန်အမှတ်ရပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်သည့် မင်းရင်စစ်၏ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့် အချိန်များဖြစ်သည်။

“ငါတို့ အခုလုပ်ရမှာက ဆွတ်ရဲ့ထွက်ဆိုချက်နဲ့ မျက်မြင်သက်သေ အမျိုးသမီး ဒေါ်ကေသီရဲ့ ထွက်ဆိုချက် နှစ်ခုကို ဆက်စပ်မှုတင်းမဲ့သွားအောင် လုပ်ဖို့ပဲ”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

မင်းရင်စစ်လေသံက ခပ်အေးအေးဖြစ်၍ ညီသုတစိတ်ထဲက ဘုရားတမိသည်။ ဒီလောက် သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးနေသည့် အချိန်မှာ သူက အေးဆေးနေနိုင်ပေမယ့် ညီသုတမှာ ထိုကိစ္စအတွက် အိပ်နိုင် မစားနိုင် ပြေးလွှားနေရသည်။ ထောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေရမည့်အန္တရာယ်ဖြစ်ပြီး မင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက်က နှစ်အကြာကြီး ဘယ်လိုနေနိုင်မည်နည်းဆိုတာ တွေးပင် မတွေးရဲချေ။

“ထွဋ်နဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရတဲ့အချိန်ကို ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒီညက ထွဋ်ပုံစံ ကြည့်ရတာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဒေါသတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲနေတယ်၊ သူ့အပေါ်မှာ ငါက သစ္စာမရှိဘူးဟောက်ပြန်နေတယ်လို့ တစ်ချိန်လုံး စွပ်စွဲနေတယ်”

“ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ထွဋ်က အဲဒီလို စွပ်စွဲရတာလဲ”

“မသိဘူး”

“ထွဋ်ဘဝကို သေချာတွေးကြည့်ရင် သူ့ဘက်က ဒီလိုဖြစ်တာ သိပ်တော့မဆန်းဘူး မင်းရင်စစ်၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ သူ ဩဇာတွေနဲ့ သမ္မဟာ သူ့ဘက်က တောက်လျှောက် နစ်နာခဲ့တာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေကို သူ မယုံဘူး”

“ငါ့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး သူ ယုံကြည်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပြီ သူတ၊ ဒါပေမယ့် တခြား မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ပေါ်လာရင် သူ့မနာလိုမှုက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြင်းထန်လာတော့တာပဲ”

ထိုညက မင်းရင်စစ်နှင့်ထွဋ် နောက်ဆုံးတွေ့ရသည့် ညတစ်ည ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ မသိခဲ့ပါ။ ထွဋ်က သူ့ကို သူမအား သတ်သည့် လူသတ်တရားခံအဖြစ် ရက်စက်စွာ တွန်းပို့ခံခဲ့ရသော အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း လက်စွပ်ကို ထွဋ်ကို မင်း ပြန်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ပေးတယ်၊ သူက လက်မခံဘူး”

“အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်လဲ”

“ဆွတ်ဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ ထွဋ်က ဖုန်းကိုင်ပြီး ငိုနေတယ်၊ ကိုယ့်ကိုလည်း အခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ အော်ပြီး မောင်းထုတ်တယ်၊ ဖုန်းချထားဖို့ ကိုယ်ပြောပေမဲ့ သူက လက်မခံဘူး”

“သူ အထင်မှားနေတဲ့အကြောင်း ထွဋ်ကို ကိုယ်ရှင်းပြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့မရတာနဲ့ သူ့ကို ထားပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်၊ ဒါ နောက်ဆုံးပဲ၊ နောက် အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်လိုက်တာပဲ သိတယ်၊ နောက်ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“အဲဒါ အဓိကပဲ မင်းရင်စစ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ် ဘာလုပ်လို့လုပ်မိမှန်း မသိအောင် သတိလစ်နေတဲ့ အခါမျိုး လူသတ်မှု တွေ ကျူးလွန်ကြတယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အခု မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းဆို ဒီအမှုက မလွယ်ဘူး”

“အထူးသဖြင့် ဒီအမှုထဲမှာ ဆွတ် ပါမလာရင် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဝရန်တာက တွန်းချလိုက်တာ ကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်ရပါတယ် ဆိုတဲ့ ဒေါ်ကေသီလို သက်သေကို တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ပစ်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ သူ့အစ်မကို သတ်တဲ့လူပါလို့ ဆွတ်က ကျွမ်းကျွန် ဆွက်ဆိုထားတာ အခိုင်အမာဆိုတော့ အရက်မူးနေတဲ့ မင်းဟာ ထွဋ်ကို ဝရန်တာက လူစိတ်ပျောက်ပြီး တွန်းချတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အခု ကိုယ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း ထွက်ဆိုချက်ကို ပြင်ရမယ်”

“ဘယ်လိုပြင်မှာလဲ”

အစ်မအတွက် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရသော ဆွတ်ခံစားချက်ကို မင်းရင်စစ် ခံစားနားလည်နိုင်သလို ထွဋ်ကို သူ မသတ်ပဲ လူသတ်

သမားအဖြစ် စွပ်စွဲခံနေရသည့်အပေါ်မှာလည်း သူ့ကိုယ်စား ဆွတ်ကို နားလည်ပေးစေချင်မိသည်။ ဆွတ်ကို သူမသတ်ကြောင်း မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပေးမယ့် သူမက သူ့ကို လုံးဝ လက်မခံ။ ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်မှုတွေကြောင့် သူ့ဘက်က လက်လျော့ခဲ့ရသည်။ ထိုအတွက် ဆွတ်ကို အပြစ်တင်နေလို့လည်း မထူး။ ဆွတ်နေရာမှာ မင်းရင်စစ်ဆိုလည်း ထွဋ်အတွက် လက်စားမဟုတ်။ တုံ့ပြန်မိမှာ သေချာသည်။

ခက်နေတာက ဆွတ် ထင်သလို မင်းရင်စစ်က ထွဋ်ကို သတ်သည့် လူသတ်သမား မဟုတ်။ ဆွတ်လိုပဲ ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်သမား ဘယ်သူလဲဆိုတာ တွေ့အောင်ရှာပြီး ထွဋ်အတွက် လက်တုံ့ပြန်ချင်နေသူဖြစ်သည်။

“ဆွတ်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို တို့က လက်ခံရမယ်၊ ထွဋ်ရဲ့အခန်းမင်း ပြန်တက်လာတာ အခုမှ ပြန်မှတ်မိတယ်လို့ ထွက်ဆိုရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထွဋ်က အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဖုန်းကို လွှင့်ပစ်ပြီး ဝရန်တာဘက်ကို ပြေးသွားတယ်၊ အဲဒီအချိန်မတိုင်ခင်ညက စကိုဟိုတယ်မှာကတည်းက ထွဋ် အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားတယ်ဆိုတာ ဆွတ် ကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုထားပြီးသား၊ သူ့လုပ်ငန်းလည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ မင်းနဲ့လည်း လမ်းခွဲတော့မလိုဖြစ်နေတာ သူ စိတ်ညစ်ပြီး ဝရန်တာက သူ့ဘာသာ ခုန်ချလိုက်တာပဲ”

ဝရန်တာက သူ့ဘာသာ ခုန်ချလိုက်တာဆိုသည့် စကားအဆုံး မင်းရင်စစ်ကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲနေပြန်သွားသည်။ ထွဋ်လောက် ဘဝတန်ဖိုးထားသူမရှိတာ မင်းရင်စစ်ပဲ သိသည်။ သူ့အသက် သူ အ

အခု ရန်မရှာတတ်သည့် မိန်းကလေးကို ပြပါဆိုလျှင် ထွဋ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြမှာ သေချာသည်။ အခက်ခဲ အကြမ်းတမ်းဆုံးအတွက် သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သော ထွဋ်အတွက် အခု ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသောအဖြစ်မှာ သူမလို လူတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်အသက်ကို ရန်ရှာစရာပင် အကြောင်းမရှိပါ။

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ထွဋ်က ခုန်တာက ခုန်ချဖို့ ကြိုးစားတာကို မင်းက ဆွဲတယ်၊ အဲဒါကို မင်းမ ဒေါ်ကေသီက မြင်တယ်၊ အဲဒီနောက် မင်း သတ်လစ်သွားတယ်၊ ဒါ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲကွ မင်းရင်စစ်”

ညီသူတအသံက အားတက်သရောရှိသလို သူ ဆင်သည့် ဇာတ်ကောင် သူ့ဘာသာ သဘောကျမှန်း မင်းရင်စစ် သိလိုက်သည်။ မင်းပေါက်ကို ကျော်၍ လှမ်းမြင်နေရသော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုအေးမှာ တိမ်ညိုတို့ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ဖြစ်နေရသည်။ ခဏကြာလျှင် မိုးရွာတော့မည်။ ထိုအခါ မိုးနှင့် သူ လေပါ ပါလာကာ တိတ်ဆိတ်မှုအပေါင်းကို အော်ဟစ်မျှက်ဆီးလိမ့်မည်။

ကြာမီ တရားရုံးတော်မှာ တရားခံအဖြစ် သူ အစစ်ခံရတော့ ထိုအတွက် ထွက်ပေါက်ရှာ၍ ဇာတ်လမ်း ဆင်နေရသည့်အဖြစ် သယ်လောက်များ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ငါပြောတဲ့အကြံ ဘယ်လိုလဲ မင်းရင်စစ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထွဋ်အခန်းကို ပြန်တက်သွားပါတယ်ဆိုကတည်းက လည်ပင်းကို ကိုယ်ကြိုးကွင်းစွပ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲလို့ မင်း မသိဘူးလား”

မင်းရင်စစ် စကားအဆုံးမှာ ညီသူတ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်သူကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ကိုယ့်မှာ ရွေးစရာအခွင့်အရေးဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်လို့ သတိရတယ်။ ထွဋ်ကို သတ်တဲ့ လူသတ်တရားရအောင်ရှာပေး၊ အမှန်တရားပေါ်ဖို့အတွက်ဆို ဘာပဲပေးရပေးရ ပေးမယ်။ ထောင်ထဲကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကိုယ်မဝင်ချင်ဘူး သူတို့နောက် တစ်ခန်းလုံး အပ်ကျသံကြားရအောင်ပင် တိတ်တိတ်သံကြားရအောင်။”

“ငြိမ်သက်သွား၏။”

အခန်း (၁၁)

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကောင်းရယ်၊ မင်းလက်လေးတွေနဲ့ ခြိတ်ခံလိုက်ရတာ မမငြိမ်း ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေအားလုံး ပျောက်သလို တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတာပဲကွယ်”

“တကယ် ကျေးဇူးတင်ချင်ရင် ဒီမှာလာပြီးတင်”

ကောင်းကျော်စောက သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို မငြိမ်းဝေဘက် ထိုးပေး ခြိတ်တာကြည့်ပြီး မငြိမ်းဝေ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို နမ်းရမှာ ရှက်နေတာ နဲ့ရင် ကောင်းကဲပဲ မမကို ဟောဒီလို”

“ဟိတ်... ကောင်း”

“အို”

မငြိမ်းဝေတစ်ကိုယ်လုံး ကောင်းကျော်စော ရင်ခွင်ထဲ နစ်ဝင်သွား သလို သူမ စိတ်မဆိုးပါ။ ကြည့်ရှုချမ်းမြေ့စရာအချိန်လေးကို ဖန်တီး သည့် သူမခင်ပွန်းသည်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်နေမိသူက မငြိမ်းဝေပါ။

“သိပ်ချစ်တာပဲ မမရယ်”

“မမက ကောင်းကို ပိုချစ်ရတာ ကလေးရယ်၊ မမဘဝဟာ ဟောဒီက ကောင်းလေးရှိနေလို့ ရှင်သန်နေရတာပါ”

“မမက ကောင်းကို ချွဲတာလား”

“အင်း... အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲလေ”

“အသည်းယားအောင်လုပ်တဲ့ ချစ်မမကြီးကို ကောင်းကလည်း အပြတ်ကဲပြရမှ ကျေနပ်မယ် သိလား”

“မင်းနော်”

“ဟဲ့... အို”

တသိမ့်သိမ့်လှိုက်ခုန်သွားသည့် ရင်အစုံကို ထိန်းချုပ်၍ အခုလိုပုံစံနှင့် သည်းသည်းထန်ထန် အချစ်မခံခဲ့ရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ကောင်းကျော်ဇောက မငြိမ်းဝေအတွက် ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ချစ်လူဆိုးလေးအဖြစ် သူမဘဝထဲကို ဝင်ရောက်လာသည့်နှစ်တွေအားလုံး မငြိမ်းဝေဘဝမှာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံး အများချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မင်း သိပ်ဆိုးတာပဲ ကောင်းရယ်”

“အဲဒီလို ဆိုးတာကိုပဲ မမက သဘောကျနေတာ မဟုတ်လား”

“ချစ်တာကို ကောင်းရဲ့၊ ကိုယ်ချစ်သူအလိုကို လိုက်ရတာ မမ ပျော်ပါတယ်”

“စိတ်ချ၊ ကောင်းကလည်း မမ အမြဲပျော်အောင် တစ်အလုံးထားမှာ”

ကောင်းကျော်ဇောက မှန်တင်ခုံတွင် ထိုင်ပြီး အလှပြင်ဆင်သည့် မငြိမ်းဝေပါးကို ဖျတ်ခနဲနှမ်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည့်

မငြိမ်းဝေက မှန်ထဲမှာ ထင်နေသည့် သူမပုံရိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမမျက်လုံးအောက်မှာ ထင်းနေသည့် အရေးအကြောင်းတွေကို ဖျောက်သည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီနည်း။

နှစ်နှစ်လား။

သုံးနှစ်လားဆိုတာပင် သေချာမမှတ်မိ။ မငြိမ်းဝေ အသက် ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ထိုအသက်အရွယ်ကို ဆယ်နှစ်စာလောက် ပိုပြီး ချစ်သွားအောင် လုပ်နိုင်ခြင်းမှာ သူမအတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမအသက်အရွယ်ကို ထိုထက်ပိုပြီးလည်း ချစ်သွားနိုင်တော့။ ဆယ်နှစ်ဆိုသည်မှာ အများဆုံးဖြစ်သည်။ ကောင်းကျော်ဇောကတော့ မငြိမ်းဝေထက် နှစ်ဆယ်ကျော်ငယ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး နှစ်တွေတုန်းက ထိုမျှ အသက်ကွာခြားခြင်းသည် ဘယ်အထက်မှ မသိသာခဲ့။

အခုတော့ အိုမင်းခြင်းဧရာသို့ ကျရောက်နေပြီးဖြစ်သော မငြိမ်းဝေ အကိုယ်မှာ ရောဂါမျိုးစုံ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်သည့် ဒဏ်နှင့်အတူ နုနယ် ခြင်းခြင်း အမှတ်အသားတို့ တစ်စတစ်စ လျော့ချကုန်ဆုံးလျက် ခြင်းကို ကြည်လင်ပြတ်သားသော မှန်ချပ်အတွင်းမှ ပုံရိပ်က ထွက်သော လျက်ရှိသည်။ ဦးကျောက်ဆစ်ကွယ်လွန်ပြီး ခြောက်လ ကြာမှာ ကောင်းကျော်ဇောနှင့် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မငြိမ်းဝေဘဝက ကောင်းကျော်ဇောဘဝနှင့် ဘာမှမထူး။ ကောင်းကျော်ဇောက ငွေအတွက် သူ့ထက် အသက်နှစ်ဆယ်ကြီးသည့် မိန်းမ သမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့သလို မငြိမ်းဝေကိုယ်တိုင်လည်း သူမ၏ ခင်ပွန်းတော်တစ်ယောက်ကို သူမထက် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကြီးသော

သက်ကြွေးအံ့ အဘိုးကြီးလက်တွင် ငွေတစ်ခုတည်းအတွက် ပေးဆပ်အတွေးနှင့် ကောင်းကျော်စော ရွပ်တာသိပေမယ့် မငြိမ်းဝေက ဘာမှ စတေးခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်လာတတ်သည့် ကောင်းကို ဘာမှ ဦးကျောက်ဆစ် ကွယ်လွန်သောအခါ ဘာလဲမှာရှိသည့် ငွေသား သိန်းငါးထောင်ကျော်နှင့် ကမ်းရိပ်သာဟိုတယ်နှင့် မြေယာအဆောင် အခန်းများ သူမအတွက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ငွေအတွက် မငြိမ်းဝေက သူမထက် အသက်များစွာကြီးသည့် အဘိုးကြီးကို လက်ထပ်ခဲ့သလို ကောင်းကျော်စောကလည်း သူမထက် အသက်များစွာကြီးသည့် အဘိုးကြီးကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် မငြိမ်းဝေပိုင်ဆိုင်သမျှ သူပိုင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ တူသောအကျိုးပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်တွေးမငြိမ်းဝေ နှုတ်ခမ်းမှာ မချိပြီးလေးတစ်ခု တွဲခဲ့လာသည်။

“ဟိတ်... အခုချိန်ထိ မှန်တင်ခဲ့ရေမှာ ထိုင်ပြီး ဘာတွေ့နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းလို့လား”

ရေချိုးခန်းထဲ ထွက်လာသည့် ကောင်းကျော်စောကိုယ်မှာ တကယ်တမ်း ကျင်းလျက် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို တဘက်တစ်ထည်နှင့် ဖြစ်သပတ်ထားခြင်းဖြင့် သူ့ထံမှ နုပျိုမှုနှင့် ကြွခိုင်သန်စွမ်းမှုကို မှန်တစ်ဆင့် စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

“ညာတာပါ၊ မမ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ ကောင်းသိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကောင်းကျော်စောက မငြိမ်းဝေနောက်မှာ လိုက်ပြီး မငြိမ်းဝေ ပါးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံနှမ်းလိုက်သည့်အခါ မငြိမ်းဝေမျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးက သာသလို နှစ်ယောက်စလုံးလည်း စိတ်ချမ်းသာခဲ့ကြရပါသည်။

အတွေးနှင့် ကောင်းကျော်စော ရွပ်တာသိပေမယ့် မငြိမ်းဝေက ဘာမှ စတေးခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်လာတတ်သည့် ကောင်းကို ဘာမှ ဦးကျောက်ဆစ် ကွယ်လွန်သောအခါ ဘာလဲမှာရှိသည့် ငွေသား သိန်းငါးထောင်ကျော်နှင့် ကမ်းရိပ်သာဟိုတယ်နှင့် မြေယာအဆောင် အခန်းများ သူမအတွက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ငွေအတွက် မငြိမ်းဝေက သူမထက် အသက်များစွာကြီးသည့် အဘိုးကြီးကို လက်ထပ်ခဲ့သလို ကောင်းကျော်စောကလည်း သူမထက် အသက်များစွာကြီးသည့် အဘိုးကြီးကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် မငြိမ်းဝေပိုင်ဆိုင်သမျှ သူပိုင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ တူသောအကျိုးပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်တွေးမငြိမ်းဝေ နှုတ်ခမ်းမှာ မချိပြီးလေးတစ်ခု တွဲခဲ့လာသည်။

သို့သော် ကောင်းကျော်စောက ထွဋ်ကို သဘောမကျ။ မုန်းတီးမုန်းသည်။ ထွဋ်ကတော့ ကောင်းကျော်စောကို မုန်းတီးရုံမက စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာ ယောက်ျားအဖြစ် လူပုအလယ်မှာပင် ပြောင်ပြောင် ဖွင့်ပြောခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အတိုင်းအတာတစ်ခု သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့သော အထောက်အထားတွေ မဟာ ရှိသည်။ အကြံတူ၍ ရန်သူဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းကိုတော့ သူတို့ ယောက်သား အသိဆုံး ဖြစ်မည်။

“ထွဋ်အကြောင်းတွေးမိလို့ပါ ကောင်းရယ်၊ ဇာတ်သိမ်းဟာ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ မမရယ်၊ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ပေးဆပ်ရမှာပါ”

၁၇၆

အရင်ဘဝက သူ့ဘာတွေလုပ်ခဲ့မှန်းမှ မသိတာ၊ ဒီည ဒင်နာရှိတယ်မမ၊ စောစော အနားယူပြီး အားမွေးထား၊ တော်ကြာ စည့်သည်လောတော့မှာ၊ ကောင်းလည်း စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်လိုက်ဦးမယ်

ကောင်းက မငြိမ်းဝေကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးနေရာထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းအပြင်မှာ မငြိမ်းဝေက ကောင်းလက်တစ်ဖက် သူမလက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူဖမ်းထားလိုက်သည်။

“ကောင်း”

“ဘာလဲ မမ”

“ဆွတ်ကို ဒီကိုခေါ်လိုက်မိတာ မမ သိပ်မှားသွားလားဟ

“မှားတယ်၊ သိပ်မှားတယ်”

“အဲဒီလိုကြီး မပြောပါနဲ့ ကောင်းရယ်၊ ဘာကြောင့် ဆွတ်ကို ဒီလိုလာစေချင်လဲဆိုတာ ကောင်းလည်း သိပါတယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းအခုလိုဖြစ်လာအောင် ကိုယ်ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရလဲ၊ အခုလိုကိုယ့်အတွက် ထွက်ပေါက်ဆိုလို့ ဒီတစ်ခုတည်း ရှိတော့တာမလို့”

“မမ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကျန်တာအားလုံး လိုက်”

“မမကို စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ စိတ်ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ပြောဆိုလို့ မမမှာ ကောင်းပဲရှိတာပါကွယ်၊ ကောင်းကို မမကျေးဇူးပါတယ်”

“ကဲ... ကောင်း လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်တော့၊ မမဖုန်းဆက်စရာရှိတာ ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် မငြိမ်းဝေ အလုပ်ရှုပ်နေချိန်မှာ ကောင်းထွက်

က သူ့ကိုယ်ပိုင် ရုံးခန်းလေးထဲ ရောက်နေပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပယင်းရောင်လွန်နေသည့် အရက်ခွက်ကို ကိုင်ထားပြီးနောက် တစ်ခိုက်တိုင်းမော့ချပစ်လိုက်သည်။ သူ့ထက် အသက်များစွာကြီးသော မငြိမ်းဝေကို လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကောင်းကျော်စောက သူ့ဘဝကို လိုတရပြီးပြည့်စုံသော ဘဝအဖြစ် ဖန်တီးရယူခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်အထိ သူ့ဘဝမှာ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ မိန်းမချောလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာက သူ့လိုလူတစ်ယောက်အတွက် အပျင်းပြေဆော့ကစားစရာ ဖြစ်လာသည့်အပေါ်မှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ အထူးကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခဲ့သည်။ ငွေလိုသူကို ငွေပေးသည်။ ရွှေလိုချင်သူကို ရွှေပေးသည်။ ထိုထက် ဘာမှမပို။ ပိုစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ငွေနောက် တကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့သူဖြစ်၍ ဒါမျိုးတွေက သူ့အတွက် အလွန်ရိုးအီနေသော ဇာတ်လမ်းအဖြစ်ထက် ဘာမှပိုမထူးချေ။ ဤသည်မှာ ထွဋ်နှင့်သူ ပတ်သက်ပြီး နောက်မှာ ကောင်းကျော်စောအမြင်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာ၏။

ထိုအရာက တခြားမဟုတ်။ ထွဋ်ကို သူပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် ရယူသိမ်းပိုက်လိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်ကို ကောင်းကျော်စော ကိုယ်တိုင် အလိုမရှိ။ အတတ်နိုင်ဆုံးတားဆီးဖို့ သူ့ကိုယ်သူ နည်းပေါင်းစုံဖြင့် ထွဋ်ကို မေ့စပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထွဋ်ကို မြင်ရသည်မှာလည်း သူ့ဘဝသူ ခြံမြင်တာနှင့် ဘာမှမထူး။ ထွဋ်က သူ့ဘဝကို အမြင့်မားဆုံး ချောမွန်းထားသာ မိန်းကလေးဖြစ်၍ သူထားရာနေ၊ စေရာသွားမည့်သူမျိုး ဟုတ်သဖြင့် ထွဋ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရယူချင်သူ သူ့အတွက် အလွန်ကြီးမားသော အန္တရာယ်တစ်ခုမှာ ရပ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ထွဋ်ဘဝထဲ ထိုးဆင်းသွား၍ မဖြစ်။ ထွဋ်က လည်း သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို သူမဘဝထဲ ဝင်လာသည်အထိ လက်ခံမည့်အနေအထားမှာ မရှိတာ သူသိသည်။ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် အတွင်းသိအစင်းသိသူများပီပီ မကြာခဏ စကားများကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြသည့် အနေအထားမှာ ထွဋ်က မင်းရင်စစ်လို နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဇနီးလောင်းဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အခု ထွဋ် မရှိတော့။

သူမ လက်ထပ်မည့် သူမခင်ပွန်းလောင်းဆိုသူက ထွဋ်ကို သတ်သည့် လူသတ်သမားအဖြစ် သတင်းဓာတ်ပုံတွေ ပလူပွဲနေသလို ဖြစ်မှုထင်ရှားလျှင် ထောင်ဒဏ်အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် အေးအေး ဆေးဆေး ကျခံရတော့မည်။ ထွဋ်သေဆုံးပုံ သေဆုံးနည်းက ကြောက် စရာ တုန်လှုပ်စရာဖြစ်၍ ထွဋ်နှင့် ဘာတစ်ခုမှ မပတ်သက်ချင်။ ထွဋ်ညီမ ဆွတ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ချင်စိတ် မရှိ။ ညီမဆိုတော့ ရုပ်ချင်း မတူသည့်တိုင် အပြောအဆို၊ အပြုအမူလေးတွေမှာ ဆင်တူတာတွေ ရှိသည်။ တစ်ခါတလေ ဆွတ်ကို မြင်ရတာ ထွဋ်ကိုယ်ပွားအဖြစ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာလည်း ရှိသည်။ မငြိမ်းဝေ အနေနဲ့ကြ တော့ သူ့အမြင်က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ထွဋ်နှင့် မငြိမ်းဝေတို့ ခင်မင် ရင်းနှီးမှုက တကယ့် ညီမရင်းချာ ပုံစံမျိုးဖြစ်ကာ ထွဋ်က မငြိမ်းဝေကို သူ့အစ်မကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် သူမ အတွင်းရေးကိစ္စတွေကိုပါ ပြောဆိုရင်ဖွင့်သည်အထိ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

ကမ်းရိပ်သာအတွက်ဆို ထွဋ်ကို အချိန်မရွေး ဖိတ်ခေါ်နိုင်သလို ထွဋ်ကြောင့်လည်း သူတို့ ကမ်းရိပ်သာက ပိုပြီး လူသိများ နာမည်ကြီး

ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ထွဋ် ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှာ ကမ်းရိပ်သာကို လူစိတ်ဝင်စားမှု နည်းသွားသော်လည်း ထွဋ်အမှုကို ရင်ဆိုင်ရန် ဆွတ် ပြန်ရောက်လာချိန်မှာတော့ ကမ်းရိပ်သာမှာ လူဝင်လူထွက် ရှုပ်ထွေး နည်ကားသော နေရာတစ်ခုအဖြစ် ပြန်လည် ရပ်တည်လာပြန်သည်။

တချို့က ဆွတ်ကို တွေ့မြင်သတင်းယူချင်ကြသူတွေဖြစ်ပြီး တချို့က ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစဉ်ပိုင်ရှင် မင်းရင်စစ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ သတင်းရယူချင်ကြ၍ ဖြစ်သည်။ ကမ်းရိပ်သာမှာ မင်းရင်စစ် ရောက် နေတာကို ဆွတ်မသိ။ သူမသိလျှင် ကမ်းရိပ်သာက ချက်ချင်းလို ပြန်သွားမှာ သေချာသည်။ မင်းရင်စစ်ကတော့ ဆွတ် ရောက်လာမှာ တို့သိထားပေမယ့် သူရောက်ရှိတည်းခိုသည့် ဘန်ဂလိုက တခြား တစ်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း မရှိပါ။ ဆွတ်ရောက်လာသည့် အပေါ်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည့် ပုံစံမရှိ။

ကောင်းကျော်စောအပါအဝင် သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံမိလျှင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ အားလုံးက သိချင်နေကြသည်။ မငြိမ်းဝေ ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက် ခေ့ခိုင်အောင် အစီအစဉ် ထုပ်ထားကြောင်း သူ့ကို ပြောထားပေမယ့် သူ စိတ်မချ။ တစ်နေ့ နေ့မှာ တွေ့ဆုံပြီး ထိပ်တိုက် ပေါက်ကွဲကုန်လျှင်တော့ ကမ်းရိပ်သာ နီးနာမည်ကြီးသွားမှာ သေချာသည်။

ဘုရားရေ...

မငြိမ်းဝေဆိုသည့် သူ့မိန်းမမှာ ဒီအကြံအစည်၊ ဒီစိတ်ကူးတွေ နှုတ်လိမ့်မည်လို့ သူ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးခဲ့ပါလား။

လက်ကနာရီကို သူ တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ဒင်နာကျင်းပမည့်

ခန်းမရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် သူလျှောက်ခဲ့သည်။ ဘုရားတရားမလို မင်းရင်စစ်နဲ့ဆွတ် လှုပ်အလယ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့မိပါ။ နှင့်ဟု ဆုတောင်းရင်း ဒင်နာခန်းမထဲသို့ သူ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ညခုနစ်နာရီမှာ ကော့တေးလ်ပါတီချိန်ဖြစ်သည်။ ခန်းမကိုသွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက် ဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုးနှင့် စည်ကားနေသလို ပင်မခန်းမထဲမှာလည်း တစ်ယောက်ချင်း၊ အတွဲလိုက်၊ အုပ်စုလိုက် လူတွေထဲမှ ရေမွှေးရနံ့၊ ပေါင်ဒါ၊ မိတ်ကပ်ရနံ့တို့ဖြင့် ထုံရီသင်းပွံ့လျက် ရယ်မောသံ၊ စကားပြောသံတို့ ဟိုတစ် ဒီတစ် ပွံ့လွင့်နေ၏။

ဤပွဲက အထက်တန်းစား လူ့မလိုင်များ တွေ့ဆုံသည့်ပွဲဖြစ်သလို စိန်ရောင်၊ ရွှေရောင် ဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော အခမ်းအနားတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးအားလုံး သစ်လွင်တောက်ပသော အသန့်ရှင်းဆုံး ဝတ်စုံများ ဝတ်လျက် လာသမျှ မင်းပရိသတ်ကို အကောင်းဆုံး ဝန်ဆောင်မှုများ ပေးလျက်ရှိသည်။ ကော့တေးလ်ဆိုသော်လည်း အရက်မပါသော ကော့တေးလ်ဖြစ်သည်။

စဉ်သည်များထဲတွင် နာမည်ကြီး အများစုဖြစ်ပြီး သူတို့ချင်း နှုတ်ဆက်သံများ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။

ဆွတ်က သူမကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ထွဋ်နောက်ဆုံးပေးခဲ့သည့် နက်ပြာရင့်ရောင် ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသဖြင့် အားလုံးအလယ်မှာ သူမအလှက ထင်းနေ၏။ သူမကို လာရောက်နှုတ်ဆက်သူများမှာ အများအားဖြင့် ထွဋ်၏ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများဖြစ်၍ အားလုံးကို ဟန်မပျက် နှုတ်ဆက်ရင်း သူမမျက်နှာကို အလိုက်သင့် ပြုံးထားရသည်။

“ဒီည ဆွတ် သိပ်လှတာပဲကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမငြိမ်း”

ဆွတ်လက်ကို မမငြိမ်းက မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားပြီး တစ်ချိန်လုံး ဆွတ်နားမှ မခွာပဲ အထူးဂရုစိုက် စဉ်ခံလျက်ရှိသည်။ စားပွဲထိုးက ဆွတ်ကို အယ်လ်ကိုဟောမပါသော ဝိုင်တစ်ခွက် လာပေး၍ ယူထားလိုက်သည်။

ကမ်းရိပ်သာမှာ ကျင်းပသည့်ပွဲတိုင်း အရက်မပါ၍ ထွဋ်က ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်မောတတ်သည်။

“အလကား၊ လူအထင်ကြီးအောင် ဟန်ဆောင်တဲ့ပွဲပါ။ ကမ်းရိပ်သာကို အခုရောက်နေတဲ့ လူတွေအကုန်လုံး အရက်မသောက်ဘဲ သူ့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ မမငြိမ်းရှေ့မှာသာ မသောက်ရင်ရှိမယ်၊ မငြိမ်းကွယ်ရာမှာဆို သူ့ယောက်ျားကအစ အားလုံး ခိုးသောက်နေကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ သိလား”

မျက်ဝန်းအစုံကို ဆွတ် ဖျက်ခနဲ မှိတ်ချလိုက်သည်။ ဆွတ် ဘယ်နေရာမှာနေနဲ့၊ ဘယ်ကိပ်သွားသွား၊ ထွဋ်ပုံရိပ်၊ ထွဋ် လှုပ်ရှားဟန်၊ ထွဋ် အသံတွေချည်း ကြားနေရလျက် ဆွတ် နှလုံးသားမှာ နင့်ခနဲ ချိတ်တက်လာကာ ချက်ချင်း ငိုချပစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို မနည်း ခြိမ်းလိုက်ရ၏။

“ဆွတ်... ဒီမှာ ဝန်ကြီးကတော် စကားပြောနေတယ်လေ”

မမငြိမ်းက ဆွတ်ပခုံးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းပုတ်တော်ပေးလိုက်မှ ဆွတ်အာရုံက ဖျက်ခနဲ သူမမျက်စိရှေ့မှ ဝန်ကြီးတော်ဆိုသူကို တွေ့မြင်သွားကာ အလိုက်သင့်ပြုံးလိုက်သည်။

“သောရီးနော် မမ၊ ဆွတ် အတွေးလွန်သွားလို့ပါ”

ဆွတ်က ဝန်ကြီးကတော်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်တာ ဝဝပိုင်ပိုင် ဝန်ကြီးကတော်က ဆွတ်မျက်နှာလှေလေးကို ကြည့်ပြီး ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပြုံးသည်။

“ဆွတ် နောက်ဆုံးရိုက်ထားတဲ့ စိန်ကြော်ငြာကို ကြည့်ပြီး သိပ်လှတာပဲ”

“ရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာကလည်း တော်တော့ ဆွတ် ကံကောင်းသွားတာပါရှင်”

ဝန်ကြီးကတော်နှင့် စကားပြောရင်း ဆွတ်အကြည့်တွေ တစ်နေရာမှာ ငြိမ်ကျသွားက လူလည်း တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဆွတ်မြင်လိုက်ရသည့်လူက တခြားသူမဟုတ်။ မင်းရင်စစ်အတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်၊ မင်းရင်စစ်၏ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည့်သူတဖြစ်သည်။

ဆွတ် အကြည့်က ဖျက်ခနဲ မငြိမ်းဝေထဲ ရောက်သွားသည်။

“ဟိုလူ ဒီမှာရှိနေတာလား မမငြိမ်း”

“ဘယ်သူလဲ ဆွတ်”

“မင်းရင်စစ်ဆိုတဲ့လူ”

“ဆွတ်သူ့ကို တွေ့လိုက်လို့လား”

မငြိမ်းဝေက ဆွတ်မေးတာကို မဖြေပဲ ဆွတ်ကြည့်သည့်နေရာ စိုးရိမ်တကြီး လိုက်ကြည့်ပေမယ့် ညီသူတကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဆွတ်မှာသာ ညီသူတကို တွေ့လိုက်တာ တစ်ခုတည်းနှင့် အတော်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားကာ ချက်ချင်း သူမအခန်းကို ပြန်

ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဆွတ် ပြန်တော့မယ် မမငြိမ်း”

“နေပါဦး ဆွတ်ရယ်၊ မင်းရင်စစ် ဒီမှာ မရှိပါဘူး၊ ဆွတ်သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့လိုက်လို့လဲ”

ဆွတ်လက်ကို မငြိမ်းဝေက လွတ်ထွက်မသွားအောင် ဆွဲထားရင်း ဆွတ်နှင့်အတူ ပါလာပေမယ့် ဆွတ်က သူမ ခြေလှမ်းကို မရပ်။

“ဟေး ကိုယ့်ကိုတောင် မမြင်ပဲ ဝင်တိုက်တော့မလို့လား”

ဆွတ် ကြားဖူးနေကြအသံနှင့် ဆွတ်ရှေ့သွားခနဲ ရောက်လာသည့် လူရိုပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးရယ်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ဆွတ်ကို တရင်းတနီး ကြည့်နေသည့် ကောင်းကျော်ဇောကို အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထွဋ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ်ခြင်း ပထမဆုံး ဆွတ်ဆီ ရောက်လာသည့် နည်းသည်မှာ မမငြိမ်းခင်ပွန်း ကောင်းကျော်ဇောဖြစ်သည်။

ကမ်းဒိုပ်သာအတွက် လိုအပ်တာတွေ လာဝယ်ရင်း ထွဋ်၏ သတင်းဆိုးကြောင့် ဆွတ်ထံ သူရောက်လာကာ ဆွတ်နားမှာ လိုအပ်သမျှ အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သူမှာ ကောင်းကျော်ဇောဖြစ်ပြီး ဆွတ်အတွက် အစစအရာရာ အားကိုးခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်သည်။ နောက်မှ မငြိမ်းဝေ ရောက်လာကာ ဆွတ်နားမှာ ဆွတ်နှင့်အတူ လာနေပေးသည်။

“ပြန်တော့မလို့လား ဆွတ်”

“ဆွတ် ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လာလို့ပါ”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးရမလား ဆွတ်”

“ရပါတယ်၊ ဆွတ်တစ်ယောက်ထဲပဲ ပြန်လိုက်ပါမယ်”

“ဥတ်နိုက်”

ဆွတ်က ဘယ်သူ့အတားကိုမှမခံ။ မွေးရန်တို့ ကြိုငြိမ်းနေသည့် ခန်းမကို ကျောခိုင်းပြီး သူမတည်းခိုရာ ဘန်ဂလိုသို့ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကျော်ဇောက ဆွတ်နှင့်တွေ့တိုင်း ထွဋ်အကြောင်း မပြောမိအောင် အထူးသတိထားတတ်သူဖြစ်သလို ဆွတ်ကလည်း ထိုနည်းတူ ဖြစ်သည်။ မင်းရင်စစ်ရှိနေသည့်နေရာကို ကောင်းကျော်ဇောထံမှ သိခွင့်ရသလို ဘာအလုပ်မှလည်း၊ ဘယ် အပေါင်းအသင်းကိုမှလည်း အတွေ့မခံပဲ တစ်ယောက်ထဲ အခန်းတံခါး ဝိတ်နေသည်ဆိုတာကအစ ပြောမှန်းမသိ ပြောသွားသူမှာလည်း ကောင်းကျော်ဇောဖြစ်သည်။

“နောက် ဘယ်တော့မှ အဲဒီလူအကြောင်း ဆွတ်ကို မပြောနဲ့ ကောင်း၊ သူ့အကြောင်း ဆွတ် ဘာမှ မသိချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး”

သူနဲ့တွေ့သည့် နောက်ဆုံးအချိန်က ဆွတ်ပြောခဲ့သည့် စကား ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းလည်း ကောင်းကျော်ဇောနှင့် ထပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ အခု ညီသူတကို ကမ်းရိပ်သာမှာ တွေ့လိုက်ရပြီဆိုတော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူရှိနေမှာကို တွေးကြည့်စရာမလိုပဲ စိတ်ထဲ အလိုလိုသိနေ၏။

မင်းရင်စစ် ဒီမှာရှိနေတာသိလျှင် ကမ်းရိပ်သာကို သူမ ရောက် လာမည် မဟုတ်ပါ။ အခုတော့ သူမ မတွေ့ချင်ဆုံးလူနှင့် နေရာ တစ်ခုတည်းမှာ အတူလာဆုံနေ၏။ ဒီအကြောင်းကို မငြိမ်းဝေကလည်း ဖွင့်မပြော။ ဆွတ်ရင်ထဲ ဒေါသလှိုင်းထန်လာချိန်မှာ ရုတ်တရက် သူမ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ဆွတ် နှုတ်ခမ်းတွေ သွေ့ခြောက်သွား ကာ ခြေလက်တွေပါ အေးစက်ထုံကျင်သွား၏။

မင်းရင်စစ်က ဆွတ်ကို မမြင်။

ချစ်စရာကောင်းအောင် အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ထွန်းညှိထား သည့် ပန်းတံတား၏အလယ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်လျက် ကောင်းကင်ကြီးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမျှော်ကြည့်နေပုံက အိမ်မက်ဆန် သည်။ သူ့အတွေးအာရုံထဲမှာ ဘာတွေရှိနေမလဲ။ ဘယ်သူ့ အကြောင်း တွေးနေမလဲဆိုတာ မသိ။ မင်းရင်စစ်၏ ဆွတ်ပျံလွှမ်းမော သောကောင်းသော ပုံရိပ်ကြောင့် ဆွတ်နှလုံးသားတွေ နာကျင်လာကာ နှုတ်ရည်ကြည်တွေ မျက်ဝန်းအစုံကို ဖုံးလွှမ်းသွားတာ သိလိုက်သည်။

ဆွတ်နှလုံးခုန်သံကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြားနေရသည်ဟု ခံသည်။ ထိုပုံရိပ်သည် ဆွတ်ဘဝ၊ ဆွတ်နှလုံးသားကို ထာဝရ ဖမ်းမိုးထားနိုင်သော ပုံရိပ်ဖြစ်သည်။ အိမ်မက်ထဲမှာ မင်းရင်စစ်ကို ကြုံတွေ့ရသည်။ အိပ်ယာက နိုးသည်နှင့် ထိုပုံရိပ်ကို မေ့ပစ် မိအောင် ဆွတ် ကြိုးစားသည်။ မင်းရင်စစ်၏ ပုံရိပ်စိတ်ကူးထဲ ဆွတ်လာတိုင်း မင်းရင်စစ်၏ လူသတ်သည့် လက်နှစ်ဖက်ကို လည်း ကောင်း၊ ထွဋ်ကို ဝရန်တာမှ တွန်းချနေသည့် အကြင်နာတရားမဲ့ သတ်စက်မှုအပေါင်းကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရချေ။

အခု ထိုသူသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့သည့် အမူ အရာနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ပန်းတံတားလေး၏ အလယ်တွင် ထာ ခိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေ၏။

ထွဋ်ကို ရက်စက်စွာ သတ်ပစ်သည့် တရားခံကို တစ်ခုခု တုံ့ပြန်လိုစိတ်တစ်ရပ် ဆွတ်ရင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်တည်လာ၏။

အနည်းဆုံးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ကုန်ပစ်ချင်သည်။ မရေမတွက်နိုင်အောင် သူ့မျက်နှာချောချောကို ရိုက်ပစ်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ထွဋ်ကို ဝရန်တာမှ တွန်းချသလို မင်းရင်ဆိုင်သည့် လူကိုလည်း အမြင့်ဆုံး ချောက်ကမ်းပါးမှ တွန်းချပစ်ချင်သည်။

ဆွတ် ကြည့်နေဆဲမှာ အနီရောင်အရိပ်တစ်ခု ဆွတ်မြင်ကွင်းဝင်လာ၏။ ဆွတ် သေချာကြည့်လိုက်တော့ ငယ်ရွယ်လှပမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမက တစ်ယောက်တည်း ရှိသည့် မင်းရင်စစ်ရှိရာသို့ ရဲတင်းစွာ လျှောက်သွားပြီး သူမကိုယ်မင်းရင်စစ် ရင်ခွင်ထဲ မပြေးဝင်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ၏လေးထဲတွင် ဝဲနေ၏။ သူမဖိနပ်သံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြည့်စေထိုမိန်းကလေးကို ဆွတ် သိပါသည်။ သူမက တခြားသူမဟုတ်

မိုးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမိုးခ၏သမီး မိုးမမဆိုသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ဆိုရှယ်ကြသည်။ ရဲတင်းသည်။ ခေတ်မီသည်။ မလုပ်ရဲတာ ဘာမှမရှိ။ ဘယ်အချိန်က ဦးမင်းရင်စစ်နှင့် ပတ်သက်သည်မသိ။ ဆွတ်ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဦးမင်းရင်စစ်က မိုးမမကိုယ်မသူ့ရင်ခွင်ထဲက တွန်းထုတ်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

ဦးမင်းရင်စစ်၏ အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် မိုးမမ၏ အနီရောင်အင်္ကျီတို့ နှစ်ခုလုံးက အသွင် ထင်းနေ၏။ မင်းရင်စစ်က မိုးမမကို ကျောခိုင်းလိုက်သည့်အခိုက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည့် ဆွတ်မြင်တွေ့သွားသည်။

“ဆွတ်”

မင်းရင်စစ်နှုတ်ဖျားက ဆွတ်အမည် ခပ်တိုးတိုး ထွက်

သလို တုန်လှုပ်သွားသော အမူအယာဖြင့် မိုးမမ ဖက်တွယ်ထားသည့် သူ့လက်ကို ရုန်းဖယ်ပစ်သည်။

“မင်း ပြန်တော့ မိုးမမ”

“ဘာလဲ၊ ဟိုမိန်းမကြောင့်လား”

“သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး မိုးမမ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်က မင်းကို ချီအနားမှာ မရှိစေချင်တာ”

“မိုးမမကလည်း ရှင့်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး... ဟွန်း”

မိုးမမက မင်းရင်စစ်နားက ခြေသံပြင်းပြင်းနင်း၍ ချာခနဲ ဆူညံထွက်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်မှာ ဆွတ်နှင့် မင်းရင်စစ် နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်သည်။

“ဆွတ်”

ဆွတ်မှာ မလှုပ်ရှားနိုင်ပဲ နေရာမှာ တွေ့တွေကြီး ရပ်နေမိ၏။ တိတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာသံမှ မကြားရ။ မင်းရင်စစ် မျက်နှာမှာ သိသာစွာ ချီကျသွားသည်။ ထွဋ် သေဆုံးသွားပြီးနောက် ထင်ကျန်ရစ်သော အရေး အကြောင်းက မင်းရင်စစ်မျက်နှာပြင်မှာ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်ပဲ အမြဲထင်သွားတော့မည့် အရေးအကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

ထွဋ်နှင့် မင်းရင်စစ်တို့ မကြာမီ လက်ထပ်ကြတော့မည့် နှစ်သစ်များအဖြစ် အားလုံးက သိထားကြသည်။ ဒီလို အနေအထားမှာ မင်းရင်စစ်က သူနှင့် လက်ထပ်တော့မည့် သတို့သမီးလောင်းကို ချီရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့သည်။ တွေးရင်း ဆွတ် ရင်ထဲ နာကျင်စွာ ထား၏။

“ဆွတ်ပျိုကြည်နူး”

မင်းရင်စစ်၏ အသံကို အိပ်မက်ထဲကလိုလို ဝိုးတပါး ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့နှုတ်ဖျားက ဆွတ်အမည်ကို ဤမျှ ရဲရဲတင်းတင်း ခေါ်နေရအောင် သူ့နဲ့ ဆွတ်ကြားမှာ ဘယ်လိုပက်သက် ရင်းနှီးရှိနေလို့လဲ။ ဆွတ်ရင်ထဲ ဆက်ခနဲ စိုနင့်ကြေကွဲသွားကာ နေရာချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဆွတ်”

နောက်ပါးမှ မင်းရင်စစ်ခေါ်သံကို ကြားရသော်လည်း ဆွတ်လှည့်မကြည့်။ ထိုနောက် သူနှင့်ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်ကြိုးစားခြေဦးတည့်ရာ အခန်းတစ်ခန်းထဲ ပြေးအဝင်မှာ ဆွတ်တွေလိုက်ရသကဲ့သို့ သူက မငြိမ်းဝေ။

“ဆွတ်”

“ဆွတ်တို့နှစ်ယောက်ဆုံအောင် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာ မမငြိမ်း၊ မမငြိမ်း အခုလုပ်ပုံက ဆွတ်အပေါ်မှာ သိပ်ရက်စက်စေမရောက်ဘူးလား”

“လာ... ဒီအထဲဝင်ရအောင် ဆွတ်”

မငြိမ်းဝေက ဆွတ်လက်ကိုဆွဲပြီး တေးဂီတ ခန်းမဆောင် အခန်းတံခါးကို ပြန်ဝှက်လိုက်သည်။ ဆွတ်က မငြိမ်းဝေလက်ထဲ သူမလက်ကို ဆောင့်ရုန်းပြီး မငြိမ်းဝေကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“အခု မမငြိမ်းလုပ်ပုံက သိပ်ရက်စက်တယ်”

“စိတ်အေးအေးထား ဆွတ်၊ မမငြိမ်းကို ဆွတ် အထင်အမြင် မင်းရင်စစ်နဲ့ ဆွတ်ကို မမငြိမ်းက တမင်ဆုံတွေ့ခိုင်းတာ မဟုတ်ဆိုတာ ဆွတ်ယုံပါ”

“ဆွတ်အလာကို မမငြိမ်း မျှော်နေချိန်မှာ ဆွတ်အရင် မမငြိမ်းခေါ်ရောက်လာတဲ့သူက တိုက်ဆိုင်စွာ မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာမဟုတ် မမငြိမ်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး ဆွတ်၊ မမငြိမ်း သူ့ကို မဖိတ်ခဲ့သလို သူသဘောနဲ့သူ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာလည်း ကမ်းရိပ်သာပိုင်ရှင်အစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ မင်းရင်စစ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး စိတ်ဆွေအစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ရော သူ့ကို မမငြိမ်း မောင်းမထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာ မငြိမ်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံတယ်”

“ဆွတ် မပြာသလို မင်းရင်စစ်နဲ့ ဆွတ်ကို တမင် ဆုံပေးတယ်ဆိုတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အရင်အတိုင်းရောက်လာပြီးမှ ဆွတ်ရောက်လာတာကို သိတာပါကွယ်”

မငြိမ်းဝေမျက်နှာကို ဆွတ် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မငြိမ်းဝေက ဆွတ်အကြည့်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်။ သူ့ပုံစံက မည်သည့်ခံစားချက်မှ မရှိသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဆွတ် သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ထွဋ်ကို မင်းရင်စစ်တစ်ယောက်တည်း မမငြိမ်းကို ဆွတ်ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆို မမငြိမ်းကိုယ်တိုင် မင်းရင်စစ်ကို သိခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ ဆွတ်တို့နဲ့ မတွေ့ခင်ထဲက မင်းရင်စစ်နဲ့ မမငြိမ်းနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့လို့ သူတို့လိုလူလဲဆိုတာ ဆွတ်တို့ထက် မမငြိမ်း ပိုသိတယ်၊ ဆွတ်ပြာသလို ထွဋ်ကို သူ သတ်တယ်ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါက မမငြိမ်းအထင်ကိုး၊ ထွဋ်ကို သူ သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မဟုတ် သိတယ်၊ ထွဋ်ကို သူပဲ သတ်တာ၊ မင်းရင်စစ် ဆိုတဲ့လူဟာ သူ့သတ်သမား”

မမငြိမ်းကို ဒေါသနှင့် ပေါက်ကွဲစွာ ဟစ်အော်လိုက်သူတို့ ဆွတ်ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ဆွတ်မှာ နောင်တမရှိ။ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် မမငြိမ်းကို ဆွတ် မုန်းချင်လာသည်။

“ဆွတ်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားနေရလဲဆိုတာ မမငြိမ်း သိပါတယ်”

“မမငြိမ်း မသိပါဘူး၊ မသိလို့ မမငြိမ်း အခုလို ပြောတာ”

ဆွတ်အသံက နာကျင်မှုနှင့် ခါးသီးနေ၏။ ထွဋ်ကို သူသည် လူသတ်သမားနှင့် တစ်နေရာဟည်းမှာ အတူရှိနေတာကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်ချင်။ မငြိမ်းဝေက ဆွတ်ခံစားနေရတာကိုကြည့်ပြီး စာနာမှုနှင့် သက်ပြင်းကျိတ်ချသည်။

“မမငြိမ်းကို ဆွတ် ကြိုက်သလို အပြစ်တင်နိုင်ပါတယ်ကွ၊ မုန်းမယ်ဆိုရင်လည်း မုန်းထိုက်ပါတယ်၊ ဆွတ်ကို မမငြိမ်း စိတ်မပါဘူး၊ မမငြိမ်း တွေဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ ဆွတ်ဟာ အရိုးသားလူသားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကလေးလေးအရွယ်ထဲက ဆွတ်ဟာ အတရားကဲ့ပဲ ပြောတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိမ်မညာဘူး၊ ဆွတ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါတယ်ဆိုတဲ့လူ အခုနို ဘယ်သူမှ မရှိသေးဘူး၊ ဆွတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆွတ်ပြော ဘယ်လိုလူကိုမှ ဒုက္ခရောက်စေချင်ခဲ့တာ ဆွတ်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ စေတနာမေတ္တာဆိုတာ အားလုံးသိတယ်”

“မမငြိမ်း ဘာကို ပြောချင်နေတာလဲဆိုတာ ဆွတ် သိတာ”

“ဆွတ် သိရင်လည်း မမငြိမ်း ဆက်ပြောပါရအောင်”

ကလေးရယ်၊ တကယ်တော့ မင်းရင်စစ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ထွဋ်အပေါ်မှာ သူ ဘယ်လောက်ကောင်းခဲ့လဲ၊ ထွဋ်လိုချင်တာ မရှိချင်တာ မုန်သမျှအားလုံး မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိစေခဲ့ရဘူး၊ အဲဒီလို တစ်ယောက် ထွဋ်ကို ရက်ရက်စက်စက် လူမဆန်စွာ သတ်ပစ်တယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဆွတ်လည်း သိမှာပါ၊ အဲဒီရက်မတိုင်ခင်က ထွဋ်ကိုယ်တိုင် ဆွတ်ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေခဲ့တာ ဆွတ် သိပါတယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင် ဆေးအသုံးများပြီး ထွဋ် ရူးနေတာ မငြိမ်းသိတယ်၊ တခြားစကား သုံးစရာမရှိလို့ မမငြိမ်း ဒီလိုပြောရတာ ဆွတ် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ထွဋ် မူမမှန်တာကို ဆွတ်လည်း သိမှာပါ”

ဆွတ်မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ မဆုံးခင်တစ်ရက်က ထွဋ် ပုံစံကို မြင်ယောင်လာသည်။ အဲဒီနေ့က ထွဋ်ဖြစ်နေတာက တကယ်ကို မုန်သမျှမသိ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေလျက် အခုလိုလိုက်၊ အခုရယ်လိုက် ဆွတ်ကိုယ် လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်နေခဲ့သည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

“မမငြိမ်း ပြောချင်တာက ကိုယ့်ကြောင့် လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်စေချင်ဘူး၊ ဆွတ်အနေနဲ့ ဒါကို သေချာပြန်စဉ်းစား စိစစ် စစ်ချင်တယ်၊ ဆွတ် တစ်ချက်မှားလိုက်တာနဲ့ မင်းရင်စစ်ဘဝဟာ အသက်လုံး ထောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်ရတော့မယ်”

“အဲဒီအတွက် ဆွတ် နောင်တရမယ်လို့ မမငြိမ်း ထင်နေလို့”

“”

“ဆွတ်”

၁၅၂

“ဆွတ် သွားတော့မယ် မမငြိမ်း၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလူနဲ့ တစ်
စက္ကန့်တောင် အတူဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဆွတ်အတွက် အခုပဲ က
စီစဉ်ပေးပါ”

“မမငြိမ်း တောင်းပန်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ အခု ချက်ချင်း
ဒီနေရာက ထွက်မသွားလိုက်ပါနဲ့”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ မမ”

“ကောင်းကျော်ဇော”

သူတို့ နောက်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲ
လာသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် မငြိမ်းဝေနှင့် ဆွတ်တို့ အကြည့်တွေ
ပြိုင်တူလို ထိုသူရှိရာ ဖျက်ခနဲ ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့ တွေ့လို
ရသူက တခြားသူ မဟုတ်။ မငြိမ်းဝေ၏ ခင်ပွန်း ကောင်းကျော်
ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၏။

“ဧည့်သည်တွေက မမငြိမ်းပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေ
တာ၊ မမငြိမ်း ဒီမှာ ဆွတ်နဲ့အတူ ရှိနေတာကိုး၊ မမငြိမ်းတို့ ဒီ
ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ကောင်းကျော်ဇော အကြည့်တွေက မငြိမ်းဝေ မျက်နှာ
တစ်လှည့်၊ ဆွတ် မျက်နှာကို တစ်လှည့် အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်
သူ သိချင်တာကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဆွတ်က အခုချက်ချင်း ကမ်းရိပ်သာက ပြန်မလို့
ကောင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆွတ်”

“ဒီမှာ ဆက်မနေချင်လို့”

“ဆွတ်”

ကောင်းကျော်ဇောအသံက နူးညံ့သလို လှိုက်လှဲသိမ်မွေ့မှုကို
ပြည့်လျက် ဆွတ်မျက်နှာကို စာနာမှုတို့ ပြည့်လွှမ်းနေသော အကြည့်ဖြင့်
လှမ်းကြည့်သည်။

“အစကတည်းက မမငြိမ်းကို ကိုယ်ပြောသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ပြောလို့မရဘူး၊ ဆွတ်တို့ နှစ်ယောက်ဆုံမိရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ
ဆိုတာ ကိုယ် မမငြိမ်းကို သတိပေးပါတယ်၊ အခုတော့ ဆွတ်လည်း
အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေပြီ၊ မင်းရင်စစ်လည်း စိတ်မချမ်းသာ
တော့ဘူး”

“ဆွတ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ ကောင်းကျော်ဇော၊ ရှင်သာ ဆွတ်ကို
အညီရင် ရှင့်ကျေးဇူးကို ဆွတ်ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီညတော့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆွတ်၊ ဒီရက်တွေ
အလုပ်သမားတွေ နားရက်လေ၊ မနက်ဖြန်ည သူတို့ပြန်လာမှ
ခန့်စရာရှိတာ စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ အခုတော့ ဒီမှာပဲ နေပါဦး၊ ဆွတ်
စိတ်ချမ်းသာသလို နေတတ်သလိုပဲ နေပါ၊ မမငြိမ်းကိုယ်စား ကိုယ်ကပဲ
ဆွတ်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်တို့ကို ခွင့်လွှတ်
ပါ”

“မမငြိမ်း တောင်းပန်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ မမငြိမ်းကို
စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မမငြိမ်း အမှားပါ”

ပြောရင်း မငြိမ်းဝေ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၍
ဆွတ် မျက်လွှာချ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“ဒီမှာပဲ နေပါကွယ်၊ တခြားကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ သွက်

မသွားလိုက်ပါနဲ့။”

“မမငြိမ်း စိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်ခုခု ပြောလိုက်ပါဦး ဆွတ်ရယ်၊ သူ တကယ် စိတ်ထိခိုက်နေတာ ကိုယ်သိတယ်”

“မငိုနဲ့တော့ မမငြိမ်း၊ မမငြိမ်းညီမက မမငြိမ်း စိတ်ကို အသိဆုံးပါ”

“တိတ်တော့နော်”

ကောင်းကျော်စောက မငြိမ်းဆီ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေ ကို သူ့မှာ အသင့်ပါလာသည့် လက်ကိုင်ပုစွန်နှင့် ညင်သာစွာ ဖယ်ရှားပေးရင်း သူ၏ဇနီးကို တယုတယ ချောမော နှစ်သိမ့်နေ၍ မမငြိမ်းကို ကြည့်ကာ ဆွတ်ရင်ထဲ သနားစိတ်နှင့် ဒေါသများပါ လျော့ကျသွားသည်။ မမငြိမ်း ကျေးဇူးတွေက ဆွတ်တို့ ညီအစ်မအပေါ်မှာ အများကြီးရှိတာ ဆွတ် မမေ့ပါ။ ထွဋ်နှင့် ကမ်းရိပ်သာကြော်ငြာကို စရိုက်နဲ့ သူ့မှာ မမငြိမ်း ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကမ်းရိပ်သာနှင့် ထွဋ်တို့ ခွဲမရအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်အထိ လက်တွဲညီခဲ့ကြသည်။

မမငြိမ်း၏ ကမ်းရိပ်သာကြောင့် ထွဋ် တစ်ရှိန်ထိုး အောင်မြင်သွားကာ နောက်ပိုင်း အလှကုန်ပစ္စည်း ကြော်ငြာများမှာလည်း အောင်မြင်မှု သရဖူ ဆောင်းနိုင်ခဲ့ပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ထွဋ် အောင်မြင်အနုပညာရှင်အဖြစ် ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကျေးဇူးကို ထွဋ် ဘယ်တော့မှ မမေ့။ ဆွတ်အနေနှင့်လည်း မမငြိမ်းကျေးဇူးတွေကို ထောက်ထားခဲ့သောစရာတွေ အများကြီး ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဆွတ် ပြန်ဖို့စီစဉ်ပေးတဲ့ အချိန်အထိ ဆွတ်

ဒီမှာနေမယ်”

“တစ်ခုတော့ သတိပေးမယ်၊ မင်းရင်စစ်ဆိုတဲ့လူကို နောက်အယ်လိုပုံစံနဲ့မှ ထပ်မဆုံချင်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီသူဟာ ဆွတ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးအစ်မ ထွဋ်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်တဲ့ သူဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဆွတ် စကားအဆုံးမှာ ကောင်းကျော်စောအကြည့်တွေက နှလုံးခုန် လက်သွားကာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည့် မငြိမ်းဆီမျက်နှာကို ချမ်းကြည့်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

အနုပညာ (၁၂)

မြို့တစ်ကင်းနေ၍ ကောင်းကင်မှ ကြယ်များက ထင်းထင်
ရှားရှား မြင်တွေ့ရနေရသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဂီတသံက လေနှင့်အ
တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေသော မင်းရင်စစ်ထံ တီးတိုးပျံ့လွင့်လာ၏။ ထို
ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ ခံစားလာရသည့်
မှာ ကြာပါပြီ။ တခြားသူတွေက အဖော်ကိုယ်စီနှင့် ရယ်မော စကား
ပြောနေကြပေမယ့် ထိုသူတွေထဲမှာ မင်းရင်စစ် မပါ။

ထွဋ် သေဆုံးပြီးနောက် သူ့ဘဝမှာ ကြောက်စရာကောင်း
အောင် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဆွတ်ကု ထွဋ်ကို သတ်သော လူသတ်
သမားအဖြစ် တရားစွဲဆိုပြီးနောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ကမ်းရိပ်သာ
မှာ ဆွတ်နှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းရင်စစ်
ကြည့်နေသည့် ဆွတ်အကြည့်တွေက အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်း
သွားသလို မုန်းတီးခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ မသေချာ မရေရာ
စိတ်ခံစားချက်တွေမှာလည်း တစ်ချင်းတစ်ချ သူမမျက်နှာမှာ ထင်ထင်
ရှားရှား တွေ့ရသလို တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့ရတာလည်း ရှိသည်။

“ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဟာ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့
မိန်းကလေးပဲနော်”

“မင်းရင်စစ်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ
အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးဗျာ၊ ဒီအရုပ်တော်ပုံကြီးထဲက မင်းရင်စစ်ကို
ဆွဲထုတ်ပေးဖို့ ဦးသိဟာကို ငွေတွေအများကြီး ပုံပေးထားတာပဲဗျာ၊
အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းကို လုပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်အစကို ဆွဲထုတ်
ဆိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ သူ သိမှာပါ”

အေးစိမ့်သော လေကြမ်းတစ်ခု သူတို့ဝန်းကျင်မှာ ခမ်းကြမ်း
ကြမ်း ဖြတ်တိုက်သွား၏။

မင်းရင်စစ် ဘာမှမပြောပဲ သူတို့ပြောသမျှကို ငြိမ်ပြီး နား
ထောင်နေသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ဆွတ်ပုံရိပ်တွေ တဝဲဝဲလည်နေ၏။

“မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ တစ်ပြိုင်တည်း ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကို
အားနေရတယ်ဆိုရင် အဲဒီ မိန်းမဟာ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဆိုတဲ့ မိန်းမပဲ”

မင်းဆင့်စကားကြောင့် မင်းရင်စစ်ရင်ထဲ နင့်သည်းစွာ ကြေကွဲ
သွားသည်။ အဖြစ်အပျက်များအားလုံး အစမှအဆုံး သူ့အပြစ်
ဖြစ်ကြောင်း မင်းရင်စစ် ကောင်းစွာသိထားသည်။ သူသာ ဆွတ်ကို
ချစ်ခဲ့မိလျှင် ထွဋ်နှင့်သူ တွဲစရာ မရှိ။ ဆွတ်ကိုချစ်မိ၍ ဆွတ်၏
အိပ်ကားမှုကို မခံချင်၍ ဆွတ်ကို အရွဲတိုက်မိရာမှ ထွဋ်ကို လက်ထပ်ရ
သည့် အခြေအနေထိ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပုံများ။ ထွဋ်တစ်ယောက် မဂ္ဂမလှ
သလိုပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးထဲမှာ မင်းရင်စစ် လူသတ်
သမားခံ ဖြစ်ခဲ့သည်အထိ သူ့အတွေးအာရုံထဲ တစ်ချင်းတစ်ချ ငင်
ဆွတ်လာ၏။

၁၅၀

ဆွတ် သူ့ကို အဘယ်မျှ နာကြည်းမုန်းတီးနေမည် ဆိုသည်ထက် မင်းရင်စစ် တွေးမကြည့်ပဲ သိသည်။ ဆွတ်အမြင်မှာ သူက ထွဋ်ထုတ် ရက်စက်စွာ သတ်သူ။ လူသတ်သမားဖြစ်နေခြင်းက ဆွတ်နှင့် သူကြား မှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ဆိုးရွားခါးသီးမှု ဖြစ်သည်။ ထွဋ်ထုတ် ဖြစ်ပြီးနောက် မင်းရင်စစ်နှင့် ဆွတ် ထပ်မံဆုံဖြစ်တော့ပါ။ အခုအကြိမ် ဆွတ်နှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးသော ကံတရား၏ ဆန်းကြယ်မှုက ဆွတ်နှလုံးသားကို နာကျင်စေသလို မင်းရင်စစ်၏ အတိုင်းအဆမဲ့ ခံစားဖို့ ဖြစ်လာစေခဲ့သည်။

ဆွတ်သည် သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသားကို ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အချစ်နတ်ဖုရားမ ဖြစ်သည်။ စစ်မှန်သော အချစ်သည် ဆွတ်၏ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို သူမှတစ်ပါး တခြား ဘယ်သူမှမသိ။ ဆွတ် ဒီကိုလာမုန်းသိလျှင် မင်းရင်စစ် တစ်ခြားတစ်နေရာကို သွားသောချာသည်။ ဆွတ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့နှယ်ရှိလိမ့်မည်။

“ငါတို့ မနက်ဖြန် ဒီက ပြန်ကြမယ် သုတ”

“ဆွတ်လည်း မင်းလိုပဲ မနက်ဖြန်ပြန်မယ်လို့ မငြိမ်းဖုန်းဆက်တယ် စစ်၊ တစ်နေရာတည်း နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ရောက်ပြီး ပြိုင်တူပြန်ကြမယ်ဆိုရင် လူတွေက မင်းတို့ကို ဘာပြောကြမလိမ့်”

“ဒါဆိုလည်း သူပြန်ပြီးမှ တို့ပြန်မယ်ကွာ၊ စီစဉ်ရော၊ မင်း စီစဉ်ထားလိုက်”

“ဒါတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ မငြိမ်းဝေကို ငါ ဖုန်းဆက်မယ်”

ညီသူတကို မင်းရင်စစ် ဘာမှ ထပ်မံပြောတော့။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်မည့် သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာထက်မှာ လူက ငြိမ်နေပေမယ့် မင်းရင်စစ်စိတ်တွေက သူ့ကိုယ်မှာ မရှိ။ လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့နဲ့ ထွဋ်ကြားက ဖြေရှင်းမရသည့် ပြဿနာနှင့် အစွဲတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည့် ထွဋ်ပုံစံ ဖြစ်သည်။

ထိုညက ထွဋ်ဖြစ်နေပုံကို အခုထိ ပြန်မြင်ယောင်နေမိသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့် ထွဋ်ပုံစံက ကြောက်စရာကောင်းသလို ဆွေးပျက်သလို ဖြစ်နေသည့် ထွဋ်အနေအထားကလည်း ဘယ်သူ ဘာပြောပြော နားမဝင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ထွဋ်က သူမနှင့် မင်းရင်စစ် ငါးနှစ်ခွဲကြာပုံ ပထမဆုံး သူမနှုတ်ဖျားက ထူးဆန်းစွာ ပြောခဲ့သည့် သာမက လမ်းခွဲသည့်အချိန်မှာ သူမ ပိုင်ဆိုင်ရမည့် ငွေကြေးပမာဏနှင့် တကွ သူမနာမည်နှင့် မင်းရင်စစ် ဝယ်ပေးထားသည့် ပန်းညီလာအိမ်ကြီးကို နောက် ဘယ်တော့မှ မလာတော့ပါဆိုသည့် ကတိစကားတို့ပါ တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ဒါကို မင်းရင်စစ်က ခွင့်မပြု။ ထွဋ် တောင်းဆိုသည့် ငွေကြေးပမာဏနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ထွဋ်ဆုံးဝ အလျှော့မပေး။ သူမတောင်းဆိုတာ မရလျှင် မင်းရင်စစ် အရှက်ခွံ့ဝတ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေမည့် အပြုအမူများ လုပ်မည့်အကြောင်းကို ငါ အစွဲတစ်ယောက်လို ခြိမ်းခြောက်သည်။ မင်းရင်စစ် အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်နေမိတာ နောက်ဆုံးအမှတ်ရသည်။ ငါတော့ မူးမူးရူးရူးနှင့် ထွဋ်အခန်းထဲ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ဖျက်ဆီးပြီး

ထွဋ်အနားက သူ ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူ ဘာမှ မမှတ်မိတော့တော့တော့လည်း လူသတ်တရားခံကို ကြိုးစား၍ ရှာဖွေဖော်ထုတ်နေကြသော် ဆွတ် စွပ်စွဲသလို ထွဋ်ကို ရက်ရက်စက်စက် သူ သတ်ခဲ့သလားလည်း ထွဋ်ကို ရက်စက်စွာ သတ်သွားသည့် လူသတ်တရားခံက မသတ်ခဲ့ဘူးလား ဆိုတာလည်း သူမသိ။

သူ သိချိန်မှာ ထွဋ်တစ်ယောက် လူလောကကြီးထဲထဲ ထွက်လာလို့မနေချိန်။ ကမ်းရိပ်သာ၏ တစ်ခုသော နေရာမှာရှိနေသည့် ထာဝရ ကျောခိုင်းထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးထွက်သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကောင်းကျော်စောက မငြိမ်းဝေ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက် အပေါ်ထပ် ဝန်တောအမြင့်ကြီးမှ ထွဋ်ကို လူတစ်ယောက်က ရက်စက်စွာ သတ်ပျက် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူရင်ထဲက ခံစားချက်က သူ့မျက်နှာ တွန်းချပြီး သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထွဋ်ကိုသတ်သည့် သူ့သို့ ဘယ်တော့မှ ရောက်လာခြင်း မရှိပါ။ လူသတ်တရားခံ မည်သူဆိုသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိသော်လည်း လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသည့် အပြီးမျက်နှာတစ်ခုသာလျှင် အားလုံးသိထားသည့် လူသတ်တရားခံက တခြားသူမဟုတ်။ မင်းရင်က ကောင်းကျော်စောထံမှာ အမြဲ မြင်တွေ့နေကြဖြစ်သည်။ ဆိုသည့် ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစုပိုင်ရှင် သူဌေး သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အဖြစ်က အတော် ရယ်စရာကောင်းသည်။ သူ့ လူသတ်တရားခံအဖြစ် တရားစွဲဆိုလိုက်သည့်သူက သူ့အချစ်ခံ အမြတ်နိုးဆုံး သူ့နှလုံးသားထဲက အချစ်စစ်တို့၏ သခင်မ ဆွတ် ကြည်နူးဆိုသည့် မိန်းမလှလေး ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်း မရသော အနေအထားမှာ သူ့ဘက်က အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ယုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ သူ တတ်နိုင်တာက ထွဋ်ကို သတ်သည့် လူသတ်တရား အစစ်ကို ရှာရန်ဖြစ်သည်။

ငွေကို ပုံပေးထားသည်။

ငွေ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်တရားခံကိုသာ တွေ့မည်ဆိုလျှင် ထိုကုန်ကျငွေက မင်းရင်စစ်အတွက် ဘာမှမဖြစ်။ ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက်သည့် ငွေဖြစ်သည်။ အားလုံးသိထားသည့် လူသတ်တရားခံက ကောင်းကျော်စောက မငြိမ်းဝေ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက် အပေါ်ထပ် ဝန်တောအမြင့်ကြီးမှ ထွဋ်ကို လူတစ်ယောက်က ရက်စက်စွာ သတ်ပျက် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူရင်ထဲက ခံစားချက်က သူ့မျက်နှာ တွန်းချပြီး သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထွဋ်ကိုသတ်သည့် သူ့သို့ ဘယ်တော့မှ ရောက်လာခြင်း မရှိပါ။ လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသည့် အပြီးမျက်နှာတစ်ခုသာလျှင် အားလုံးသိထားသည့် လူသတ်တရားခံက တခြားသူမဟုတ်။ မင်းရင်က ကောင်းကျော်စောထံမှာ အမြဲ မြင်တွေ့နေကြဖြစ်သည်။ ဆိုသည့် ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစုပိုင်ရှင် သူဌေး သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မငြိမ်းဝေအသံက စိတ်ပျက်အားလျော့သံ ဖြစ်သည်။

“အစထဲက ဆွတ်ကို မခေါ်ပါနဲ့လို့ ကောင်း ပြောခဲ့တာ မငြိမ်းမှ နားမထောင်ဘဲ၊ အခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အကောင်း အဆိုးအိပ်ဆေးသောက်ပြီး မမငြိမ်း အိပ်တော့၊ ဒါမှ မမငြိမ်း အလုပ် အဝန်တွေကို လန်းလန်းဆန်းဆန်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။”

“ရော... ဒီမှာ ဆေး၊ သောက်လိုက်ဦး။”

သူမလက်ထဲရောက်လာသည့် အိပ်ဆေးကို ကောင်းကျော်စော ကလေးသည့်ရေနှင့် သောက်လိုက်သူက မငြိမ်းဝေ။ သူ့ဘဝအတွက် အိပ်ဆေးတည်းသော အားကိုးရာ ဖြစ်သော ကောင်းကျော်စော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မမငြိမ်း အိပ်တော့၊ ကျန်တော် စာဖတ်လိုက်ဦးမယ်။”

ကောင်းကျော်စောက မငြိမ်းဝေဖူးကို ညင်သာစွာ နှိပ်နှိပ် နှိပ်ဆက်ကာ စာကြည့်ခန်းရှိရာဘက်သို့ အသာကူးသွားသည်။

“ကောင်း”

“ဘာလဲ မမငြိမ်း”

မမငြိမ်း လှမ်းခေါ်လိုက်၍ ကောင်းကျော်စောက မငြိမ်းဝေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“မမငြိမ်းစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု မှားနေပြီလို့ ထင်နေမိလို့ပါ ကွယ်၊ ကောင်းရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာကို ဘယ်လိုထင်ရမှာလဲ”

“မမငြိမ်း မသိဘူး”

ကောင်းကျော်စောက မငြိမ်းဝေစကားအဆုံးမှာ ပန်းနှစ်ဘက်ကို လှပစွာ တွန့်လိုက်၏။

“စိတ်အေးအေးထားပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်စမ်းပါဦး ကျန်တာတွေအားလုံး ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်”

“ဝှက်နီက”

နှုတ်ဆက်စကားအဆုံးမှာ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကောင်းကျော်စောက ကူးခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ထဲ စာကြည့်ခန်းထဲ ရောက်လာသည့်အခါ မှာတော့ ကောင်းကျော်စော မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတို့လည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဤနေရာလေးက သူ့ဘဝအစစ်အမှန်ကို သူ့ဘာသာရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော နေရာလေးအဖြစ် ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာဖြစ်သည်။

ဤအခန်းကို သူ့စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

နေရာတိုင်းမှာ လျှို့ဝှက်ခန်းများပါရှိပြီး အရေးကြီးသည့် ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များ၊ လူမသိစေချင်သည့် လျှို့ဝှက်ကိစ္စများကို ဤအခန်းလေးထဲမှာ တိတ်တဆိတ် ဆောင်ရွက်ရသည်ကိုလည်း အထူး ကျေနပ်နှစ်သက်ခဲ့သည်။

မငြိမ်းဝေနှင့် တခြားသူတွေအမြင်မှာ ဤအခန်းက ကောင်းကျော်စော၏ စာကြည့်ခန်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကျော်စောအနေဖြင့် သူ့အတွက် ဤစာကြည့်ခန်းက သူ၏ လျှို့ဝှက် ဘုံမိမိမာန် ဖြစ်သည်။ မငြိမ်းဝေ အိပ်ပျော်သွားသည့် အချိန်ကိုစောင့်ပြီးမှ သူ့အဖွဲ့များကို စလိုက်သည်။ ညဝတ်အင်္ကျီကိုယ်စား ကောင်းကျော်စောအိပ်ရာမှာ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံတစ်စုံ ရောက်လာသည်။ မိမိအောက် အမှောင်ရိပ်များအတိုင်း ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေအစုံဖြင့် ညအမှောင်ထဲကို ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားသည်။

သူ ထွက်ခွာသွားရာ အမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ငြိမ်သက်တွေဝေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တိတ်တဆိတ် ငေးမောစူးစိုက်ကြည့်နေသူတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းကို ကောင်းကျော်စော မသိလိုက်။ သူ့လက်ထဲ အသင့်ပါလာသည့် ညကြည့်မှန်ပြောင်းကို အသုံးပြု၍ အမှောင်ထဲမှတစ်ဆင့် သူ ကြည့်မြင်လိုသည့်နေရာသို့ သူက မှန်ပြောင်းကို ညှိုးညှိုးခြည်းချင်း ရွေ့လျားကြည့်ရှုလိုက်၏။

သူ ကြည့်နေသည့်နေရာက တခြားနေရာ မဟုတ်။ ဆွတ်ဖျံကြည့်မှန်တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်တည်းခိုနေသည့် ဘန်ဂလိုကို ဖော်ပြသည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်း ဆွတ်ဖျံကြည့်မှန်ကို အိပ်မပျော်သေးပဲ နေထိုင်ရာမှာ လမ်းလျှောက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ ကိုယ်

ပေါ်မှာ မွေးပွသဘက်တစ်ထည် ပတ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကောင်းကျော်စောအောင်လဲ လက်ခနဲ အကြံရသွားကာ ဆွတ်ပျံကြည့်နူး လှုပ်ရှားမှုကို မမှိတ်မသုန် စူးစိုက်ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေ၏။

သိပ်မကြာလိုက်။

သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဆွတ်ပျံကြည့်နူး တစ်ယောက် တည်း မီးရောင် ခပ်မှိန်မှိန်အောက်မှာ ရေကူးနေတာကို တွေ့လိုက် သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အမှောင်ထုလွှမ်းနေသော ရေကူး ကန်တွင် ဆွတ်ပျံကြည့်နူးက ရေကူးကန်တစ်ဖက်စွန်းမှ တခြာ တစ်ဖက်စွန်းသို့ ကျွမ်းကျင်လျင်မြန်စွာ ကူးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် လူသူ မရှိ။

ရုတ်တရက် ကြွက်တတ်လာလျှင် အင်မတန် ရေကူး ကျွမ်းကျင်သူများပင် ကူညီမည့်သူမရှိက ရေနစ်သေတတ်သေးသည်။ သူ အော်လျှင်လည်း မည်သူမျှ မကြားနိုင်။ ကန်ထဲမှာ ဘာအမှတ်အသား မရှိ။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်လျှင် သူမကို ရေအောက်ထဲ ဆွဲချသွားရုံ ကိစ္စပွတ်နိုင်သည်။ သူ့အစီအစဉ်က ရေကန်ထဲ အသာဆင်းစောင့်နေ ဖြစ်သည်။ သူ့အနားသို့ ဆွတ်ပျံကြည့်နူးရောက်လာလျှင် ရေအောက် ဖမ်းဆွဲပြီး ရုန်းကန်တာ ရပ်သည်အထိ နှစ်ထားရန်ဖြစ်သည်။ တ သူ မေ့နေသည်။ ထိုအရာက တခြား မဟုတ်။ ဆွတ်ပျံကြည့်နူး သ တကယ့် ရေသူမလေးတစ်ယောက်လို ရေကူးကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သော

ကမ်းတစ်ဖက်စွန်းကို ဆွတ်ပျံကြည့်နူး ပြန်ကူးလာသ အနိက်မှာ ကောင်းကျော်စောအောက်မှ ခြေသံလိုလို မသံမကွဲ အ တိုးတိုးတစ်ခု ကြားလိုက်ရ၍ သူ့ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား

အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရှိနေပြီဟု သူ့စိတ်က အလိုလိုသိလာ၍ အမှောင် ခိုဝံ့သို့ ဖျတ်ခနဲ သူ့ကိုယ်ကို တိုးဝင်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

မနက် အရုဏ်မတက်မီ အာစာကြီးထဲက ဆွတ်တစ်ယောက် အိပ်ရာက နိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ညက တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်သလို အိပ်မက်တွေကလည်း ကယောက်ကယက် မက်ရာမက်နေတော့ ပိုဆိုးသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ထွဋ်၊ ဖေဖေနှင့် နောက် ဆွတ် မုန်းသည့် မင်းရင်စစ်၊ မငြိမ်းဝေတို့ကို တွေ့နေအိပ်မက်ထဲမှာ ထွဋ် ပြန်လာတာ တွေ့ပြီးနောက် ဆွတ် ဘယ်ဆက်အိပ်လို့မရတော့။

ခြောက်နာရီမထိုးခင် ဆွတ်တစ်ယောက်တည်း လမ်းလှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။ လူသံတွေ တိတ်နေပြီး ကျေးငှက်အော်မြည်တံတစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်မျောလာသံကို နားထောင်ရတာ ဆွတ် သဘောကျသည်။ လမ်းမှာ လူရှင်းနေ၍ ခပ်မှန်မှန်လေး ပြေးလာခဲ့အိတ်ထဲမှာတော့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးပြန်ရန် စဉ်းစားနေ၏။ မငြိမ်းဝေဒေါသဖြစ်မိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် မတတ်နိုင်။ နေရာမှာ ကြာကြာမနေချင်။ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးချင်နေ၏။

အတွေးနှင့် ပြေးနေသူဖြစ်၍ လမ်းကွေ့တစ်နေရာမှာ လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ ဆွတ် ဝင်တိုက်မိသူက တခြားသူမဟုတ်။ မင်းရင်စစ် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်၍ ပိုစိတ်ပျက်သွားသည်။ မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆွတ်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်၍ အံ့သြသွားတာ မြင်ရသည်။ ယိုင်လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည့် ဆွတ်ကိုယ်လေးကို သူက သန်မာတောင့်တင်းသော လက်အုံဖြင့် ဖမ်းထိန်းပေးလိုက်တာကိုပဲ ဆွတ်မှာ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားကာ မင်းရင်စစ် လက်များကြားမှ သူမကိုယ်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ရုန်းပစ်သည်။

“ဖယ်... ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့”

“လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဟင်”

ဆွတ်က ရုန်းပေးမယ့် မင်းရင်စစ်က မလွှတ်။ ဆွတ် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပိုတင်းအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၍ ဆွတ်ရင်ထဲက ဒေါသနှင့် အမုန်းက ဝှန်းခနဲထတောက်လောင်သွားကာ မင်းရင်စစ်မျက်နှာကို ခပ်စိမ်းစိမ်း စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းရင်စစ်က ဆွတ်အကြည့်ကို စောလည်ပေမဲ့ ဂရုမစိုက်။ ဆွတ်ရင်ထဲ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲနေသလို ဆွတ်ရင်ထဲမှာလည်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပေါက်ကွဲနေသည့် အကြောင်းအရာ အများကြီး ရှိနေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကိုလွှတ်လို့ ပြောနေတယ်နော်”

“ရှင် ပြောစရာရှိရင် တရားရုံးမှာပြော”

ဆွတ်အသံက ဒေါသဖြင့် စူးရှနေ၏။ သူတို့နားမှာ တခြားဘယ်သူမှမရှိ။ မင်းရင်စစ်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ့နေသည်။ အိပ်မနေ၍ အပြေးလေ့ကျင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွတ်နှင့် အခုလို လူသူလေးတိုက်င်းရှင်းသည့်နေရာမျိုး နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ခွင့်ရလိမ့်မည်။ သူကိုယ်တိုင် မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိ။ ရုတ်တရက် ဆွတ်ကို တွေ့လိုရာချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲပြီး မထိန်းနိုင်ဖြစ်သူဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ပြောတာကို ခဏဖြစ်ဖြစ် နားထောင်ပါ”

“မထောင်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ့်စကားကို မင်း နားမထောင်ရင် ဒီနေရာက ဘယ်လိုမှ သွားရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

“ဘာ”

“ရှင်ကများ ကျွန်မကို ဒီလို ခြိမ်းခြောက်ရဲသေးတယ်ဟုတ်လား”

“ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး ဆွတ်၊ ကိုယ် တကယ်တော့ နေတာ”

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတဲ့လူ ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

အသားချင်းထိခပ်သံ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော မင်းရင်စစ်မျက်နှာ တစ်ဖက်သို့ လည်ထွက်သွား၏။

“မင်း မကျေနပ်ရင် ထပ်ရိုက်ပါ ဆွတ်”

“ရိုက်ရုံမကဘူး၊ ရှင်ကို သတ်ပစ်ချင်နေတာ သိလား”

“ကိုယ်သိတယ်၊ ဆွတ်ရင်ထဲ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ ကိုယ် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို ရှင်းပြဖို့ အခွင့်အရေး ချစ်ခင် ကိုယ့်ကိုပေးပါ”

ဒေါသနှင့် နာကျင်ခြင်းတို့ ပေါင်းကာ မင်းရင်စစ်လက်ထဲက သူမကိုယ်လေးကို ဆွတ် တအား ဆောင့်ရုန်းပစ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် ဆွတ်ကို ခွတ်အတင်း ချုပ်ကိုင်ထားခြင်း ပြောရုံ အသာဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည့်အတွက် သူ့လက်ထဲက ဆွတ်ကိုယ်လေး လွတ်လပ်ခွင့်ရသွား၏။ သူ့လက်က လွတ်တာနှင့် ဆွတ်ဘာမှမစဉ်းစား။ သူမရှေ့မှာရှိနေသည့် မင်းရင်စစ်ကိုယ်ကြီးကို ရှောင်မင်းပြီး သူနှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူကလည်း ဆွတ်အကြံကို ကြိုတင်ရိပ်မိထားသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆွတ်ရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ပိတ်ရပ်ပြီး ဆွတ်ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားနိုင်အောင် ထားထားသည်။

“ရှင် ကျွန်မရှေ့က ဖယ်နော်”

“မဖယ်နိုင်ဘူး ဆွတ်၊ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပြီးမှ မင်းသွားရမယ်”

ပြောရင်း မင်းရင်စစ်ကိုယ်ကြီးက ဆွတ်နား နီးကပ်စွာ တိုးလာ၍ ဆွတ်လန်ပြီး သူမကိုယ်လေးကို နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

“ရှင်... ရှေ့ဆက်တိုးမလာနဲ့နော်”

“ဆောရီး၊ ကိုယ့်ကိုထားပြီး ဆွတ် ထွက်ပြေးမသွားပါဘူးလို့ ဆိုတိပေးပါ”

သူ့စကားကို ဆွတ်က မလှုပ်။

အချိန်မရွေး သူ့ရှေ့က ဆွတ် ထွက်ပြေးသွားမှာကို သိမင်းရင်စစ်က ဆွတ်ရှေ့က မခွာဘဲ ဆွတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆွတ်က သူ့ကို မကြည့်။ မင်းရင်စစ်က ဆွတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူပြောချင်သည့် စကားများကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းဘက်က ကြည့်ရင် မှန်ပါတယ် ဆွတ်၊ ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးထားရတဲ့သူအဖြစ် မင်း ကိုယ့်ကို သတ်ပစ်လောက်အောင် မုန်းနေတာ မင်းအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဟာ မင်းထင်သလို ထွဋ်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မင်းယုံပါ”

“ဒေါ်ကေသီက ထွဋ်ကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ဝရံတာက ထွဋ်တာမြင်ပြီးသားရှင်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါကို ကိုယ် ဘာမှမပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထွဋ်အခြေအနေ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးနေလဲဆိုတာ မင်းလည်း သိတယ် ဆွတ်၊ ထွဋ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာပြောလို့ ပြောနေမှန်း မသိဘဲ ဘာလုပ်လို့ လုပ်မှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ ထွဋ်က ဝရံတာပေါ်က ခုန်ကျ ကြိုးစားတာကို ကိုယ်က လိုက်ဆွဲတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ရှင်ပြောရရင် အဲဒီနေ့က ထွဋ်ဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ဖောက်ပြန်တယ်၊ ရူးနေတယ်”

“တော်တော့၊ ရှင် ဘာမှဆက်မပြောနဲ့”

ဆွတ် အော်သံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ထိုးဖောက်ပြီး အက်ကွဲစွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထွဋ် စိတ်မူမမှန်အ

တယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာကို အားလုံးသိသလို ဆွတ် သိပေမယ့် သူ့အသက်သူ ရန်ရှာသည်အထိ ဖြစ်လိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့။ မငြိမ်းဝေထလည်း ထွဋ်ရူးနေကြောင်း ဆွတ်ကို ပြောခဲ့သည်။ အခုလည်း မင်းရင်စစ်က ထွဋ် ရူးနေကြောင်း ပြောနေသည်။

ဆွတ်တစ်ယောက်ပဲ ထွဋ် အမှန်တကယ် ရူးနေကြောင်း ထပ်ပြောရတော့မလို ဖြစ်နေ၍ ဆွတ်ရင်ထဲ မွန်းကြပ်ကာ အသက်ရှူမဝ ဖြစ်လာသည်။ မင်းရင်စစ်က ဆွတ်မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် သူ့အကြည့်တွေက ရီဝေနေသည်။ နှုတ်ခိုးနေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေကို မြင်နေသည်။

“မင်းရင်ထဲ ဘယ်လောက် ခံစားနာကျင်နေရမယ်ဆိုတာ ထိုက်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ အချက်ဆွဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီညက ကိုယ်အရက်မူးနေတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဘယ်ဆိုတာ လုံးဝမမှတ်မိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်အသံကို မင်းကြားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်”

“တစ်ခုတော့ မင်းကိုယ် ကိုယ်မေးကြည့်ချင်တယ်၊ ကိုယ်ဟာ အရက်မူးသည်ဖြစ်စေ၊ မမူးသည်ဖြစ်စေ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လောက်အောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်လို့ မင်းထင်လား”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အလွန်စိတ်ထိခိုက်နေသည့် အမူအယာထိ မင်းရင်စစ်မျက်နှာမှာ အထင်းသားတွေ့မြင်နေရသည်။ သူ့နှုတ်ခိုးထိ သူ ပြန်ကိုက်ထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆွတ်၊ ကိုယ့်မေးတာ မဖြေတော့ဘူးလား”

ဆွတ် ဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ မင်းရင်စစ်ကိုယ်ကြီးကို တွေ့ရိုက်ပြီး နေရာက တအားပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဆွတ် ရှေ့နေ ဦးမြတ်ထွန်းက မင်းရင်စစ်အနေနှင့် ထွဋ်ကို ဆွဲခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထွက်ဆိုပြီး ကြောင်း ဆွတ်ကို ပြောထားတာ ပြန်သတိရလာသည်။ အခုတော့ ဦးမြတ်ထွန်း တွက်ဆထားသည်မှာ မှန်နေလေပြီ။

ဆွတ်သည် နောက်ကို တစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဘဲ အားကျ ပြေးနေသည်။ မင်းရင်စစ်က ဆွတ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာခြင်းမရှိ နေရာမှာ ရပ်တန့်လျက် ဆွတ်ကိုသာ တွေ့ဝေစွာ ငေးကြည့်ရုံ ကျန်ခဲ့သည်။ ဆွတ်က ပြေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးမြတ်ထွန်းပြောသည့်အတိုင်းဆို ဆွတ်က သက်သေမခံလျှင် မင်းရင်စစ်မှာ ထွဋ်ကို သတ်သည့်အမှုမှ ကွင်းထဲ ကျွတ်လွှတ်တော့မည်။ ဆွတ် နှလုံးသားမှ အတိုင်းအဆမရှိအောင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည်။

ဆွတ် ဘန်ဂလိုရှေ့အရောက်မှာ မမျှော်လင့်သည့် တစ်ယောက် ကြုံရောက်နေ၍ ဆွတ်နှုတ်ဖျားမှ ထိုသူအမည်ကို ခပ်ခပ်တိုး ရေရွတ်မိသွား၏။

ဆောင်းနှင်းရိပ်ပါလား။

ဆွတ်ကို မြင်တာနှင့် ဆောင်းနှင်းရိပ်က သူမထံ အပြေးရောက်လာပြီး ကြုံသည်။ သို့သော် သူမပုံစံက အရင်လိုမဟုတ်။ အတော်မကျန်းမာသူ တစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုး ဖြစ်နေတာ သတိထားထိုက်မိသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား နှင်းရိပ်”

“မကြာသေးပါဘူး ဆွတ်ရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ထဲက ဆွတ်ဆီကို နှင်းရိပ်လာမလို့၊ နေမကောင်းတာနဲ့ မလာနိုင်ဘူး၊ အခု နှင်းရိပ်ဆီမှာ ထွဋ်ဆီကို ရေးထားတဲ့စာတွေ ပါလာတယ်”

“ဟိုတစ်ခါ ဆောင်းပြောတဲ့စာရောပါရဲ့လားဟင်”

“အထဲရောက်မှ ဒီအကြောင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာလား”

“လာ... နှင်းရိပ်၊ အထဲကို သွားရအောင်”

ဆောင်းနှင်းရိပ်က ဆွတ်နောက်မှာ အတူကပ်ပါလာပေမယ့် သူ့ပုံစံက သိပ်မငြိမ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသင်္ကာသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ဟိုဒီဒီ အကဲခတ်ကြည့်ပြီးမှ ပါလာသည်။

“နှစ်ရိပ် ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ နှင်းရိပ်”

“နှင်းရိပ်တို့ကို လူတစ်ယောက် စောင့်ကြည့်နေပြီ ဆွတ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုလူက ဆွတ်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေတာလဲ နှင်းရိပ်”

“ဒါတော့ နှင်းရိပ်လည်း သေချာမသိဘူး ဆွတ်၊ ဒါပေမယ့် သေချာ ထွဋ်ဆီကို ခြိမ်းခြောက်စာရေးတဲ့လူလို့ နှင်းရိပ် ထင်တယ်”

“ဒီမှာ... ဒီစာကို ဆွတ် သေချာဖတ်ကြည့်”

နှင်းရိပ်က ဆွတ်လက်ထဲကို သူမအိတ်ထဲက စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးပြီး လာထည့်သည်။ စာက ထွဋ်ဆီကို ရေးသည့်စာမဟုတ်ပဲ လက်ရေးနှင့် ရေးထားသည့်စာမဟုတ်။ ကွန်ပျူတာနှင့်

၁၇၄

သေသပ်လှပစွာ စီထားသည့် စာဖြစ်သည်။ စာ၏ ထိပ်စည်းမှာ ထွဋ်နာမည်ကို အပြည့်အစုံ ရေးထား၏။ စာပါအကြောင်းအရာများကို ဆွတ် သေချာ ဂရုစိုက်ပြီး ဖတ်လိုက်သည်။

ထွဋ်မြတ်တာရာ

မင်းကိုယ်မင်း သိပ်လည်လှပြီလို့ ထင်နေလား၊ ငါ့ကို ဒီလို လာလုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ မင်းမသိသေးလို့ပါ။ ထွဋ်မြတ်တာရာ မင်းမှာ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံကွက်ရှိထားသလို ငါ့မှာလည်း မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဂုဏ်ဖွဲ့ရှိနေပြီးသားပါ။

မင်းနဲ့ ဦးချစ်နိုင်ကိစ္စ ဘာလဲဆိုတာ မင်းသိမှာပါ။ ငါ့ပြောအတိုင်း မင်း မလုပ်ရင် မင်းကိစ္စကို အားလုံးသိအောင် ဖော်ထုတ်ရယ် မယ်...

မင်းရဲ့မိတ်ဆွေကြီး

စာဖတ်ပြီးနောက်မှာ ဆွတ်မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးစုပ်သလို ဖြူဖျော့သွားကာ သူမတစ်ကိုယ်လုံးလဲ ချက်ချင်း အေးစေလာ၏။

“ဆွတ်ကိုပေးဖို့ထားထားတဲ့ အရင်စာက ဒီလာကနီးကြတယ်လို့ ဆိုထားသေးသေးတယ်။ ပျောက်သွားတာ ဘယ်လောက်အံ့သြဖို့ကောင်းသလဲ။ အခု ဆွတ်ဖတ်နေတဲ့စာက ‘နောက်တစ်စောင်ပဲ ဆွတ်၊ ဖွင့်မဖတ်သေးတဲ့ ထွဋ်စာတွေထဲက ဒီစာကို ထပ်တွေ့တာ’”

“ဒါ ထွဋ်ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့စာပဲ”

ဦးချစ်နိုင်

ဆွတ်အသံက တုန်ရီလှုပ်ရှားနေ၏။ ထွဋ်ကို သတ်သည့် သူသတ်သမားမှာ မင်းရင်စစ်ဟု ဆွတ်ကိုယ်တိုင် သိထားနားလည်ထားသည်။ ဒါဆို ထွဋ်ကို ကြောက်စရာကောင်းသည့် ခြိမ်းခြောက်စာတွေ အကြိမ်ကြိမ်ရေးပို့နေသူက မည်သူနည်း။

မင်းရင်စစ်ပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် ဆွတ်တို့မသိသည့် နောက်ထပ် တခြားသူ တစ်ယောက်ပဲလား။ တွေးရင် ဆွတ်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။

“ဒီစာကို ရေးတဲ့လူက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ နှင်းရိပ်၊ လက်ရေးရေးတဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ စာရေးပြီး ပို့တယ်ဆိုကတည်းက အဲဒီလူဟာ ထွဋ်နဲ့ သိက္ခာမရင်းနှီးပြီးသား လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ နှင်းရိပ်နဲ့ အဲဒီလူ လက်ရေးကို မြင်တာနဲ့ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ထွဋ်သိပြီးသား ဖြစ်နေရမယ့် လူမျိုး”

“ထွဋ်မိတ်ဆွေတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင် သူ ဘယ်သူလဲ ဆွတ်”

“အဲဒီလူအကြောင်း ထွဋ်အားလုံးသိထားသလို အဲဒီလူ နာမည်တိုင်ကလည်း ထွဋ်အကြောင်း အကုန်သိထားတဲ့လူပဲ”

ဆွတ်မျက်နှာကို နှင်းရိပ်က အဖြေရှာသလို လှမ်းကြည့်သည်။ ဆွတ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထွဋ်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေထဲက ထွဋ်ကို ကြောက်စရာကောင်းသည့် ခြိမ်းခြောက်စာ ရေးမည်သူမျိုး အပြေးအလွှား အေးရှာဖွေ ကြည့်မိသည်။ များပြားလှသော ထွဋ်မိတ်ဆွေထဲမှာ အပေါ် ဤမျှမှန်းတီးနေသည့် လူမျိုး ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့နိုင်တော့၏။ ဆွတ်သိသမျှ ထွဋ်မိတ်ဆွေတွေက ထွဋ်အပေါ် လိုလား

ဦးချစ်နိုင်

နှစ်သက်ကြသူတွေချည်းဟု ဆွတ်က ထင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထွဋ်နှစ်သက်သူအဆင်မပြေဖြစ်သည့် မိတ်ဆွေမျိုး ဆွတ် မတွေ့ဖူးချေ။ ရိုးသားသည့် ဆွတ်အမြင်မှာ အားလုံး လူကောင်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်မှာ သိပ်တော့ မဆန်းချေ။

နှင်းရိပ်ကလည်း ဆွတ်၏ အားနည်းချက်ကို သိသည့် ဆွတ်မှာ အစထဲက ရိုးအသူဖြစ်ပြီး လူကဲခတ်ရာမှာလည်း ညံ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ထွဋ်ကို ခြိမ်းခြောက်စာရေးသူကို စိတ်ကူးထဲမှာ ထည့်ရာမရဖြစ်နေ၏။

“ဒီစာကို ထွဋ်မဆုံးခင် နှစ်ရက်အလိုမှာ ရခဲ့တာ ဆွတ်ထွဋ်တောင် ဒီစာကို ဖတ်မသွားရ...”

နှင်းရိပ်စကားက ရှေ့မဆက်နိုင်ပဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်သွားပြီး ဆွတ်မျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

“ထွဋ်ဆုံးမယ့်နေ့မှာ ထွဋ်ဆီကို ပါဆယ်တစ်ထုပ် ရောက်တယ် ဆွတ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း ထွဋ်အခြေအနေ အဆိုးဆုံးဖြစ်ခဲ့တာ နှင်းရိပ် သတိထားမိတယ်”

“အဲဒီပါဆယ်ထဲမှာ ဘာတွေပါလဲဆိုတာ နှင်းရိပ်သိတာဟင်”

“အဲဒါတော့ နှင်းရိပ်မသိဘူး၊ နှင်းရိပ်သိတဲ့အချိန်မှာ အားလုံးကို ထွဋ်က မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ”

ပြဿနာက ပို၍ နက်ရှိုင်းရှုပ်ထွေးလာ၏။ ထွဋ်ကို မှန်နေသူ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲဆိုတာ ဆွတ်လည်း သေချာမသိ။ ပါဆယ်ထုပ်ပို့လိုက်သူနှင့် ခြိမ်းခြောက်စာရေးလိုက်သူ အတူတူဆိုရင် ထွဋ်

သတ်သည့် လူသတ်သမားမှာလည်း ထိုလူပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဆွတ်တို့ ဒီအကြောင်းတွေ ရှေ့နေကြီးကို ပြောပြမှ ခင်တယ်၊ နှင်းရိပ်သဘောကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ပြောလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီစာကိုလဲ မြတ်ထွန်းကို ပေးလိုက်၊ ထွဋ်ကို သတ်တဲ့လူသတ်သမား ဘယ်သူဆိုတာ သူက နှင်းရိပ်တို့ထက် ပိုသိမှာပါ”

ဆွတ်မျက်ဝန်းထဲ မင်းရင်စစ်၏ ညှိုးငယ်သောအသွင်က ပျက်ခဲနေ ပြေးဝင်လာ၏။ ဆွတ်က မင်းရင်စစ်ကို လူသတ်သမားဟု ခေါ်ခဲ့ထားသည်။ တကယ်လည်း ထွဋ်ကို သတ်သူအဖြစ် မျက်မြင်သော်လည်း ဆွတ် ရှိနေ၍ မင်းရင်စစ်မှာ ထွဋ်ကို သတ်သူအဖြစ် မှတ်မိနိုင်ရတော့မည့် အနေအထားက နှင်းရိပ် ယူလာသည့်စာကြောင့် အခြေအနေတစ်မျိုး ဖြစ်လာ၏။

“ဒီစာကို ရေးတဲ့လူက မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

နှင်းရိပ်က ဆွတ်စကားကို မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုပဲ ဆွတ်က ဆွတ် သဘောမကျသလို ကျေလည်း မကျေနှပ်။ သူ့သတ် နှင်းရိပ်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ဘာစကားမှ မဆိုမိအောင် ဆွတ် သတိထားနေရသည်။

“နှင်းရိပ် ဒီကပြန်တော့မယ် ဆွတ်၊ တောင်ကြီးမှာ နှင်းရိပ်တွေ ရှိတယ်၊ ဟိုမှာပဲ ဆေးကုရင်း နားထိုက်ဦးမယ်၊ ဆွတ်ရော နေဦးမှာလား”

“ဆွတ်လည်း ပြန်မှာပါ၊ ဆွတ်ကို ကားမောင်းပို့ပေးမယ်”

၁၇၈

ဒရိုင်ဘာမရှိလို့ စောင့်နေတာ”

နှင်းရိပ် ဆွတ်ကို နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲပြီး ပြန်ခဲ့သည့်အချိန်မှာ အဆောင်မှောင်မောပြီး ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် သူတို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်ချင်မှ ဆုံတော့မည်။ ဒါကို ဆွတ်လည်း သိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆွတ်နှင့် တစ်နေ့ကုန် နှင်းရိပ်နေပေးပြီး ညစာအတူစားကာ လမ်းခွဲခြင်းဖြစ်သည်။

ဆွတ်မှာ ထွဋ်ကို သတ်သည့်သူ ဘယ်သူလဲဆိုသည့် အံ့ဖွယ်ပေါင်း မြောက်များစွာနှင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သလို နှင်းရိပ်မှာလည်း ထွဋ်၏ လူယုံတော်ပီပီ ထွဋ်ကို သတ်သည့်လူအကြောင်း စဉ်းစားပုံဖော်ရင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်လာရာ တစ်လျှောက် သူမနောက်မှ တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာသူကို မထားမိလိုက်ချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူရှင်းနေ၏။

နှင်းရိပ်မှာ အမှောင်လွှမ်းသော ဝန်းကျင်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကို သတိမရ။ ရေကူးကန်ထဲမှ ရေသံသဲ့သဲ့ လိုက်ရမှ ဆွတ်ရေကူးကန်ဘက် ဆင်းသွားတာ ပြန်အမှတ်ရတာပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဒီကြည့်လိုက်၏။ အမှောင်ရိပ်လွှမ်းနေသော လက်စ အဆောက်အဦကြီးကို ကြည့်ပြီး နှင်းရိပ်စိတ်ထဲ ဖော်မပြနိုင်ကြောက်စိတ်တစ်မျိုး တိုးဝင်လာ၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ထွဋ်ဆီသို့ ခြိမ်းခြောက်စာ ပျောက်သွားတာ ပြန်အမှတ်ရလာ၍ စိုးရိမ်စိတ်ပိုက်လာ၏။ အခုမှ သူမလျှောက်လာသည့် လမ်းကို သဘောတရားအပြစ်တင်ချင်စိတ် ဖြစ်နေ၏။

ဗိုဗိုတေပ

အမှောင်ထဲက လူတစ်ယောက် သူမကို စောင့်ကြည့်နေသလို နှင်းရိပ်လမ်းရသည်နှင့် ခြေလှမ်းကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ခပ်သုတ်သုတ် အလျှောက်မှာ လူတစ်ယောက် သူမရှေ့မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၍ လန့်အော်မိအောင် မနည်း သတိထားလိုက်ရသည်။

“ဟေး... နှင်း၊ အဲဒီဘက်ကို မသွားနဲ့၊ လမ်းပြင်နေတယ်၊ ဒီဘက်လာ”

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေကြအသံနှင့် သူမကို လှမ်းခေါ်လိုက်သူ ကြောင့် နှင်းရိပ်ရင်ထဲက ကြောက်လန့်စိတ်တို့ ပြေပျောက်သွားကာ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ အသံလာရာဘက်သို့ စမ်းလျှောက်သွားတော့ တစ်ဖက်က နှင်းရိပ်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်၍ မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။

“မျက်နှာကို ဓာတ်မီးနဲ့ မထိုးနဲ့လေ၊ ဒီမှာ ဘာမှမမြင်တော့ဘူး”

မျက်နှာကို လက်နှင့်ကာရင်း နှင်းရိပ်က တစ်ဖက်ကို လှမ်းအော်ပေမယ့် တစ်ဖက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက ငြိမ်းမသွား။

“လာ... လာ၊ ကိုယ့်လက်ကို ဆွဲပြီး လိုက်နဲ့”

နှင်းရိပ်မျက်လုံးထဲ ဘာမှမမြင်ရ။ သူမလက်ကို လာတဲ့သည့် ဘက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ပြီး စမ်းတဝါးဝါးနှင့် အလျှောက်မှာ အနိမ့်ပိုင်းအင်ရက် နှင်းမိပြီး အားလွန်ကာ နောက်ပြန်လဲကျသွား၏။

“အား”

“အမလေး”

ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံအဆုံး ခပ်နက်နက်

ဗိုဗိုတေပ

တူးထားသည့် ကျင်းတစ်ခု၏ အောက်ခြေအဆုံးပိုင်းနှင့် သူမနောက်တံတို့ မထိခိုက်မီ အချိန်လေးမှာပင် ထွဋ်ကို ဘယ်သူသတ်ကြောင်း သူမ ကောင်းစွာသိလိုက်ပေမယ့် ထိုလူသတ်သမား မည်သူဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ နှင်းရိပ်ကိုယ်တိုင် တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

အခန်း (၁၄)

ဆွတ်သည် ရေကူးကန်ထဲမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကူးခပ်လျက် ထင် နှင်းရိပ်လက်ထဲမှ ပျောက်သွားသော စာကိုလည်းကောင်း၊ ရေလိုက်သည့် နောက်ထပ်စာ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း မတွေး နှင့် သူမအာရုံထဲ ဝင်ရောက်လာ၏။ တချို့စာများကို ထွဋ်ကိုယ်တိုင် ခြိုး ဖြစ်ရမည်။ ပြီးမှ တခြားဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖျက်ဆီးပစ်တာ နိုင်သည်။

ထိုအကြောင်းကို ထွဋ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟပြောခဲ့ပုံမရ။ ထောင်ဆုံး ဆွတ်ကိုပင် အသိမပေးခဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစား နှင့် ထွဋ် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဟု အခုမှ ဆွတ် တွေးမိလာ၏။ လူသတ်သမားမှာ ဆွတ် ထင်သလို မင်းရင်စစ် နိုင်ဟု နှင်းရိပ်က ထင်နေသည်။

မင်းရင်စစ် အရက်ဘယ်လောက်မှူးမှူး ထွဋ်ကို သတ်နိုင် ထင်အောင် သူ့စိတ်ထားက မရက်စက် မကြမ်းကြုတ်ဟု နှင်းရိပ်က ဆွတ်မှ အခိုင်အမာဆိုလာတော့ ဆွတ် တွေ့လေ၏။ မင်းရင်စစ်က

ထွဋ်ကို မသတ်လျှင် ထွဋ်ကို သတ်သူမှာ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်မည်။

ရုံးတော်မှာ ဆွတ် ထွက်ဆိုခဲ့သည့် သက်သေများအားလုံး ဆွတ် အမှတ်မှားပြီး အစစ်ခံနိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထွဋ် စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး သူ့ဘာသာ ဝန်တောက ခုန်ချတာကို မင်းရင်စစ်ဖမ်းဆွဲကာ မမီလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက် မင်းရင်စစ် အရပ်မှူးလွန်ပြီး သတ်လစ်သွားပြီး ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့။ ထွဋ်ကို ခြိမ်းခြောက်သည့်စာတွေက ထွဋ် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေအောင် တွန်းလိုက်သည့်စာတွေ ဖြစ်သည်။ ဒီစာတွေကို ဘယ်သူ ရေးပို့ လို့တာလဲ။ ထိုရေးပို့သူက ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်သမားအစစ်တွေ့မိသည်နှင့် ဆွတ် ရေကူးတာ ရပ်လိုက်၏။

ကန်ပေါင်းဘေးရောက်တော့ လေက အရမ်းအေးနေသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လှမ်းဆွဲပြီး ခြုံလိုက်သည့်အခိုက်မှာ အမှောင်ရိပ်ထဲက အသံတစ်ခုကို ဆွတ် ကြားလိုက်ရသည်။

“အမှောင်ထဲက ဘယ်သူလဲ”

ဆွတ်အသံက ထင်ထားတာထက် ပိုကျယ်သွားတာ သတိမိလိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမှ ထွက်မလာ၍ ဆွတ်ရှေ့သို့ တိုးသွားကာ အသံကြားရသည့် ပန်းချဲ့များနှင့် ကွယ်နေသည့် အမှောင်ရိပ်ထဲကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာကိုမှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရသလို မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမှ လည်း မတွေ့ရ။ လေတိုက်၍ သစ်ရွက်ကလေးများ လှုပ်ရှားသံသာ ကြားရသည့်အတွက် သူမစိတ်ထင်တာပဲ ဖြစ်မှာပါဟုတွေး

မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲခြုံပြီး နေရာမှလှည့်အတွက် သူမကို ပန်းချဲ့နောက်ကွယ်မှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်သူတစ်ယောက်က ဆွတ် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သည်အထိ ကြည့်နေပြီး ညအမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။

ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ထိုလူ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ တခြားလူတစ်ယောက်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အထိကြည့်နေခြင်းကို အမှောင်ရိပ်ထဲမှလူ မသိလိုက်။ သူက ခြေအံ့ကို နှင်းလျက် လာရာလမ်းအတိုင်း နောက်ကို ပြန်ဆုတ်သွား၏။ ထိုနောက်မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားသည်။

အရုဏ်ဦးရောင်ခြည် သမ်းလာသည်အထိ မငြိမ်းဝေ အိပ်မက်ပဲ မျက်လုံးကြောင်နေ၏။ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်တွင် ငြိမ်းဝေနှင့်အတူတူ ကောင်းကျော်စော နှစ်ဦးနှစ်ဖက်က အိပ်ပျော်နေပုံမှာ ခြုံစစ်လက်ပစ် ဘာအပူအပင်မှ မရှိသော ကလေးတစ်ယောက်နှယ် ဖြစ်သည်။

မငြိမ်းဝေက အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး အိပ်မောကျနေသည့် ကောင်းကျော်စောမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အသာအယာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ ဘယ်အချိန်က အိပ်ရာထဲ ဝင်လာသည်ကို မငြိမ်းဝေ မသိလိုက်ပါ။ ဒီလိုပဲ တစ်ညလုံး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်တတ်သူ မဟုတ်ခြင်းကို မငြိမ်းဝေ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ကောင်းကျော်စော ညညှန်သန်းခေါင်ကြီးမှ မငြိမ်းဝေအိပ်ရာထဲ ရောက်လာ

တတ်သလို တစ်ခါတလေ နံနက်အရုဏ်ဦးနှင့်အပြိုင် မငြိမ်းဝေ အိပ်ရဲထဲ ရောက်လာတတ်သည်။

ညကလည်း ညည့်နက်မှ သူမအိပ်ရာထဲကို ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် ထယောင်သဖြင့် မငြိမ်းဝေ အိပ်ရာက နိုးသွားသည်။ ကောင်းကျော်ဇောက အိပ်နေရုံ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းရင်း ထွဋ်အမည်ကို ယောင်နေ၍ မငြိမ်းဝေ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ဆောင့်ခုန်သွားကာ ကောင်းကျော်ဇောမျက်နှာထဲ အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။

“သွား... သွား... နင့်ကို ငါမုန်းတယ် ထွဋ်”

“ထွဋ်”

“ထွဋ်”

မငြိမ်းဝေက ကောင်းကျော်ဇောပခုံးပေါ် သူမလက်ကို အထိတင်လိုက်မှ ကောင်းကျော်ဇော ငြိမ်ကျသွားကာ နောက်ထပ် ယောယမ်းအော်ဟစ်ခြင်း မပြုတော့။ သူက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပုံပေမယ့် မငြိမ်းဝေမှာ ထွဋ်အမည်ကို ကောင်းကျော်ဇောနှုတ်ဖျားမှ ကြားရုံနောက် လုံးဝ အိပ်ပျော်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ကောင်းကျော်ဇောနှင့် ထွဋ်တို့ကြားမှာ ဘာတွေ ဘယ်ဖြစ်ခဲ့သနည်း။ တွေးရင်း မငြိမ်းဝေစိတ်မှာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လာကာ ကောင်းကျော်ဇော အမျိုးသမီးပေါင်း မြောက်များစွာနှင့် ပွေခွဲစွဲတာကို မငြိမ်းဝေ မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။ ထွဋ်နှင့်ကိစ္စမှားလည်း ကောင်းကျော်ဇောကသာ ထွဋ်ကို တစ်ဖက်သက် ကြိုက်ခဲ့ စိတ်စားခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။

ဒါကြောင့်ပဲ ကောင်းကျော်ဇော ထွဋ်အပေါ်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး ထွဋ်ကို...။ မငြိမ်းဝေ အတွေးကို ဆက်မတွေးရဲတော့သလို ဘုန်းရာမှာ ရပ်တန့်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ အသံမမြည်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး ဆင်းသည်။ ဤအိပ်ခန်းက ကောင်းကျော်ဇောလက်ရာဖြစ်ပြီး သူ့ခိတ်ကြိုက် ဖန်တီးထားသော နေရာအဖြစ် အလွန်လှသလို ခမ်းနားသည်ဝါမှုအပေါင်းနှင့် လွမ်းခြုံဖွဲ့စည်းထား၏။

ဒီနေရာမှာ မငြိမ်းဝေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်နေရဦးမည်မသိ။ သူ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ဘာထိတိုးနှင့် ခပ်အေးအေး စားနေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကောင်းကျော်ဇောကြောင့် မငြိမ်းဝေ အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အတွေးကြီးဖြစ်နေသည့် မငြိမ်းဝေကို ကောင်းကျော်ဇော ဆက်ခေါင်းနေသည်မှာလည်း ဤပိုင်ဆိုင်မှုများကြောင့် ဖြစ်သည်။ မငြိမ်းဝေမှာ သူ့လိုလူငယ်လေးတစ်ယောက်အတွက် မက်မောတွယ်တာစရာ နှုတ်ငယ်ရွယ်မှု ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မငြိမ်းဝေနားက သူ့ထွက်သွားမည်သာ။ ဒါကို မငြိမ်းဝေ ကြိုတွေးထားပြီး ဖြစ်သည်။

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ရေချိုး၊ အလှပြင်၊ အဝတ်လဲခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ မငြိမ်းဝေ ဆင်းခဲ့သည်။ ထွဋ်ထွယ်လွန်မီ အချိန်ကာလတုန်းက ကောင်းကျော်ဇောတစ်ယောက် ငြိမ်ဝေနားမှာ သိပ်မရှိ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ခရီးထွက်နေသည်က သူ့အသွယ်။ ထိုအချိန်များမှာ ကောင်းကျော်ဇောတစ်ယောက် ထွဋ်နားမှာ နေသည့်အချိန်များဟု မငြိမ်းဝေ စဉ်းစားနေမိသည်။

ထွဋ်ဆုံးသည့်ညက မငြိမ်းဝေနားမှာ ကောင်းကျော်ဇော မရှိ။

ထိုအချိန် သူ ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ အခုမှ မငြိမ်းစေ သိချင်လာ
၏။ ကောင်းကျော်ဇော၏ ရုံးခန်းကို သော့တွဲကိုင်ပြီး မငြိမ်းစေ
ရောက်လာတော့ သူ့ရုံးခန်းက သော့မခတ်ထားဘဲ ပွင့်နေ၍ မငြိမ်းစေ
မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ မီးလင်း
နေ၏။ ညစာထည့်ထားသည့် လင်ဖန်းကို စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ရသည်။
ရုံးခန်းထဲရှိ ဖိုင်များထားသော ဗီရိုထဲမှ ဖိုင်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်
သည်။

သိပ်မကြာလိုက်။

မငြိမ်းစေ သိချင်သည့် အဖြေကို ထိုဖိုင်ထဲက ရှာဖွေတွေ့ရှိ
ခဲ့သည်။ ထွဋ်ဆုံးသည့်ညက ကောင်းကျော်ဇော မငြိမ်းစေဆီကို ဖုန်း
ဆက်သည်မှာ ထွဋ်ရှိနေသည့် ပန်းညီလာစံအိမ်ကြီးမှ ဖုန်းလွှမ်းဆက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ မငြိမ်းစေ ကောင်းကျော်ဇောရုံးခန်းမှ ထွက်ကာ နှင်းရိပ်ဆီ
ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ဖုန်းက ကိုင်မည့်သူ မရှိ။

ဒီနေ့ နှင်းရိပ်ကိုပေးရမည့် လစာနှင့် အပိုကြေးများ မငြိမ်းစေ
ထံမှာ ရှိနေသည်။ ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်ပါလိမ့်ဆိုသည့် အတွေးနှင့်
လက်ထဲက ဖုန်းကိုချပြီး နှင်းရိပ်ရှိသည့် အဆောင်ကို အညောင်းဖြင့်
လမ်းလျှောက်ရင်း သွားခဲ့သည်။ နှင်းရိပ် အခန်းရှေ့မှာ ဆွတ်တယ်
တွေ့လိုက်ရသည်။

“နှင်းရိပ်ဆီ လာတာလား မမငြိမ်း”

“ဆိုပါတော့၊ နှင်းရိပ်ဆီ ဖုန်းခေါ်တာ ကိုင်မယ့်သူ မရှိလို့တော့
ဆွတ်တယ်ရော နှင်းရိပ်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

မင်းရင်စစ်ကိစ္စအပြီးမှာ မငြိမ်းစေနှင့် ဆွတ် မျက်နှာချင်းဆိုင်
မြဲတွေ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“နှင်းရိပ်ဆီကို ဖုန်းဆက်တာ မကိုင်လို့ ဆွတ် ဒီကို လိုက်
လာတာ မမငြိမ်း၊ ဒီရောက်တော့ သူ့အခန်းသော့ခတ်ထားတာပဲ
တွေ့ရတယ်၊ နှင်းရိပ် ဘယ်များသွားနေလဲ မသိဘူးနော် မမငြိမ်း၊
ဆမ်းများလျှောက်နေလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ နှင်းရိပ်က ညဘက် ကောင်း
ဆောင်း အိပ်မပျော်တဲ့ရောဂါရှိလို့ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရတာလေ၊
အက်စောစော သူ မထနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို နှင်းရိပ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ အခန်းတံခါးလည်း
သော့ခတ်ထားတယ်ဆိုတော့ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေ
တာ”

ဆွတ်စကားကြောင့် မငြိမ်းစေရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ဆွတ်ကတော့ နှင်းရိပ်အတွက် ပိုပြီး စိတ်ပူလာသည်။ နှင်းရိပ်ဆီမှာ
ထွဋ်စာတွေရှိနေတာကို ဆွတ်ပဲ သိသည်။ ထွဋ်ဆီ ရေးထားသည့်
အကြောင်းစာတစ်စောင်လည်း နှင်းရိပ်ဆီကပဲ ပျောက်သွားတာဆိုတော့
အကြောင်းရင်းတစ်ခုခုက နှင်းရိပ်ကို တစ်ခုခု လုပ်ပစ်လိုက်မှာတွေးပြီး
မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ဖျက်သွား၏။

“ရဲကို အကြောင်းကြားမှထင်တယ် မမငြိမ်း”

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဦး ဆွတ်ရယ်၊ ကောင်းကို ဒီအကြောင်း
အကြောင်း နှင်းရိပ်ကို မမငြိမ်းတို့ အရင်ရှာပါဦးမယ်၊ ရှာမတွေ့မှ
မှတ်ပြောသလို ရဲကို အကြောင်းကြားတာပေါ့ကွယ်... နော်”

မငြိမ်းဝေအကြံကို ဆွတ် လက်ခံလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ နှင်းရိပ် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။ သိပ် မကြာလိုက်။ မငြိမ်းဝေ ဖုန်းဆက်လိုက်၍ ကောင်းကျော်ဇော ဆွတ်တို့ အနား ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲ ပါလာသည့်သော့တွဲနှင့် နှင်းရိပ် အခန်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ စာရွက်စာတမ်းတချို့ ပြန့်ကွဲနေတာ တွေ့ရ၏။ နှင်းရိပ်အိပ်ရာမှာ ညီညာပြန့်ပြူးလျက် လူအိပ်ထားသည့်ပုံစံ မတွေ့ရချေ။ မငြိမ်းဝေနှင့် ဆွတ် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်မိကြသည်။

“ညကတည်းက ဒီကို နှင်းရိပ် ပြန်မလာဘူးထင်တယ် မမငြိမ်း၊ သူ့အိပ်ရာက ဒီအတိုင်းရှိနေတာ ကြည့်ပါလား။”

“ဒါဆို နှင်းရိပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ ကောင်း၊ သူ တောင် ကြီးကို ပြန်မယ့်ကိစ္စ ကောင်းလည်း သိသားပဲကွယ်”

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ နှင်းရိပ်က သူ့ဘာသာ အေးအေးနေတတ်တဲ့သူပဲဗျာ၊ သူ့မှာ တခြား လည်စရာ ပတ်စရာ မရှိပါဘူး”

ကောင်းကျော်ဇော နှင်းရိပ်အကြောင်း တွေးတွေးဆဆ အူ အယာနှင့် ပြောရင်း မျက်ခုံးထူတွေကို တွန့်ထားသည်။

“အခု မမငြိမ်းတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ကောင်း”

“လောလောဆယ် နှင်းရိပ်ပျောက်နေတာ ဘယ်သူ့ကို အသိမပေးနဲ့ဦး မမငြိမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ နှင်းရိပ်ကို ရှာကြည့် မယ်”

“ဘယ်အချိန်ထိ နှင်းရိပ်ကို ရှာနေမှာလဲ ကောင်း”

“အချိန်အများကြီး မရဘူးနော် ကောင်းကျော်ဇော၊ ဆွတ် သူ့အတွက် သိပ်စိတ်ပူနေပြီ”

ဆွတ်က နှင်းရိပ်နှင့်သူမ မနေ့က ညစာစားသည့် အချိန်အထိ အတူရှိနေကြတာကိုရော၊ နှင်းရိပ်ပြန်သွားသည့်အချိန်ကိုပါ အတိအကျ ပြောနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“ဆယ်နာရီအထိ ရှာမယ်ကွာ၊ အဲဒီအချိန်မှ မတွေ့ရင် ရဲကို အကြောင်းကြားမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဆွတ် သဘောတူတယ်၊ ဆွတ်လည်း နှင်းရိပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ လိုက်ရှာမယ်”

“အဝေးကြီး မသွားနဲ့နော် ဆွတ်၊ တော်ကြာ ဆွတ်ပါ ဆွတ်နေမှခက်မယ်”

“အို... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ ကောင်းရယ်၊ ဆွတ်က ဘာကိစ္စမျောက်ရမှာလဲ”

မငြိမ်းဝေ မျက်နှာပျက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ကောင်းကျော်ဇော စေ့သည်။

“ဆွတ်ကို စတာပါ မမငြိမ်းရဲ့၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် နှင်းရိပ်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“မပြောကောင်းတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွယ်”

ဆွတ်စိတ်ထဲမှာလည်း ကောင်းကျော်ဇောထင်သလို ထင်နေသည်။ နှင်းရိပ်ဆိုမှာ ရှိနေသည့် ထွဋ်ထံ ခြိမ်းခြောက်စာများအကြောင်း၊ အခုခန့်ခန့်ခန့် ရောက်လာသည့် ပါဆယ်ထုပ်အကြောင်း မငြိမ်းဝေတို့ ထင်စားကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရမည်လား။ ဒီအတိုင်းပဲ နှုတ်ဆိတ်နေရ

၁၉၀

မလားဆိုတာကို သူမဘာသာ ခွဲခြားမရ။

ထိုအကြောင်းကို ပြောလိုက်လျှင် အကြောင်းအရာတွေ ပိုရှုပ်ထွေးကုန်မည်လားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဆွတ်ဆီက ပြန်တော့ ဆွတ်ကို သူဘာပြောသွားသေးလဲ”
ကောင်းကျော်စောက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“သူရုံးခန်းကို ခဏသွားဦးမယ်လို့တော့ ပြောသွားတာပဲ”

“ရုံးခန်း... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီကို အခုပဲ ကျွန်တော် သွားလို့”

မယ် မမငြိမ်း”

“မမငြိမ်းလည်း လိုက်မယ် ကောင်း၊ ဆွတ်ရောလို့လည်း”

မလား”

“လိုက်မယ် မမငြိမ်း”

ဆွတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲက နှင်းရိပ် သူမ ရုံးခန်းမှာ တွေ့ရမည်ဟု မထင်ချေ။ မျက်လုံးထဲတွင် နှင်းရိပ် မနေ့ညက နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည့် ပုံစံကိုသာ မြင်နေမိသည်။

“ဟေး ကောင်းကျော်စော”

အားကစားဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်က ကောင်းကျော်စောအမည်ကို နှုတ်ဆက်ခေါ်လျက် ဆွတ်တို့ရှိရာ ခပ်နုနုပြေးရင်း ရောက်လာသည်။ ထိုသူက မင်းရင်စစ်၏ သူငယ် လည်းဖြစ်၊ အတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်၊ လူယုလည်းဖြစ်သည့် ညီအစ်ကို ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်မှာ ချွေးတွေ ရွှဲနေ၏။ သို့သော် တည်ငြိမ် ခန့်ညားသော သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြေးကဖြင့် ကွယ်ပျောက်မသွား ညီသုတက မင်းရင်စစ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သော

မင်းရင်စစ်နှင့် အရပ်အမောင်းတူ၊ ခန္ဓာကိုယ်တူ၊ အချိုးအဆက်တူသော လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မင်းရင်စစ်က အသားဖြူ၍ ညီသုတက အသားညိုသည်။

“မနက်စောစော ဒီသုံးယောက် အတူတွဲတွေ့ရတာ တစ်မျိုး ထူးခြားနေသလိုပါပဲလားဗျာ၊ လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေကြ တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“နှင်းရိပ်ပျောက်နေလို့ ညီသုတ”

“ဆွတ်”

မငြိမ်းဝေ နှုတ်ဖူးမှ ဆွတ်အမည်ကို တားမြစ်သလို ခေါ်လိုက် မပေမယ့် ဆွတ်က ပြောပြသွားပြီဖြစ်၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လို... နှင်းရိပ် ပျောက်နေလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီသုတ၊ အခု မသိလည်း နောက်တော့ သိရမှာပေါ့၊ နှင်းရိပ် ပျောက်နေတယ်၊ အဲဒါ ကိုယ်တို့လိုက်ရှာကြမလို့”

ကောင်းကျော်စောက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှင်းရိပ် ဆိုတာ ထွဋ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး လူယုတော်ဆိုတာ အားလုံးသိထားပြီး သား လူတွေချည်းဖြစ်သည်။ ထွဋ် မရှိတော့သည့်နောက် မငြိမ်းဝေဆီ နှင်းရိပ် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်နေရာရာများ သွားနေသလားဗျာ၊ သေချာ ရှာကြည့် ခဲ့ဦး”

ညီသုတကိုယ်တိုင်လည်း နှင်းရိပ်နှင့် ရင်းနှီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ သူ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို မြင်နေရသည်။

“နှင်းရိပ်ကို နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရသူက ဘယ်သူလဲ”

“ဆွတ်ပါ”

မငြိမ်းဝေက ဆွတ်ကိုယ်စား ဝင်ဖြေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွတ်က နှင်းရိပ်နှင့်သူမ ညစာစားပြီးမှ လမ်းခွဲခြင်း ဖြစ်ကြသည့်အကြောင်း ညီသူတကို ပြောပြသော်လည်း ထွဋ်ဆီရေးသည့် ခြိမ်းခြောက်မှု အကြောင်းကိုတော့ နှုတ်ဆိတ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အတူ ဝိုင်းရှာကြတာပေါ့”

အားလုံး ဝိုင်းရှာပေမယ့် နှင်းရိပ်ကို ရှာမတွေ့။ နောက်ဆုံး ရဲကို ဖုန်းဆက်ပြီး လူပျောက်တိုင်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

“ဒီကလူတွေသိရင် ပိုချုပ်ကုန်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ ခရိုင်ရဲမှူးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် အကြောင်းကြား စေချင်တယ်၊ မမ သဘောကရော”

“ကောင်းပြောတဲ့အကြံ မမ သဘောတူပါတယ်၊ အဆင်မပြေ သလိုသာ လုပ်ပါကွယ်”

ဆွတ်ကတော့ နှင်းရိပ်အခန်းထဲက ယွဋ်ဆီလာသည့် စာတွေ ထည့်ထားသည့်အိတ်ကို သူမနား ယူထားလိုက်သည်။ ညီသူတက ဆွတ်နားက အိတ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်သည်။

“ဘာတွေလဲ”

“ထွဋ်ဆီလာတဲ့ စာတွေပါ”

“အဲဒါတွေ ဖတ်မနေနဲ့ ဆွတ်၊ ထပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမလုပ်နဲ့”

ညီသူတပြောသည့်စကားမှာ မှန်သင့်သလောက် မှန်သော်လည်း ထိုစာတွေထဲမှာ ထွဋ်ကို ခြိမ်းခြောက်ထားသည့် နောက်

အားယူစောင့် ရှိနေဦးမည်ကို ဆွတ် သိချင်နေ၏။

မငြိမ်းဝေတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် နှင်းရိပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တီးတိုးတိုင်ပင်နေချိန်မှာ ညီသူတက ဆွတ်ကိုကြည့်ပြီး ဆက်ပြင်းချသည်။

“ကိုယ်က မင်းရင်စစ် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်သလို ထွဋ်ကြောင့် ကိုယ်ဘယ်လောက် အနေခက်တယ်ဆိုတာ ဆွတ်သိမှာ အတုတ်ဘူး”

“ဆွတ် သိပါတယ်”

“သင့်ခံယူပါ ဆွတ်၊ ဆွတ်အတွက် စိတ်မကောင်းသလို မင်းရင်စစ် ဖြစ်နေပုံကလည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာပါကွာ”

ညီသူတအသံက စိတ်မချမ်းမြေ့မှုအပေါ် စုဝေးထားသည့် သံဖြစ်ပြီး မျက်နှာမှာလည်း မသာယာပါ။ ဆွတ်က ညီသူတ အခြေအနေကို သိသလို ကိုယ်ချင်းလည်း စာပါသည်။

“ဘယ်လို အကူအညီမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပေးပါရစေ၊ ကိုယ် မင်းရင်စစ်နားမှာ ရှိနေပေမယ့် ဆွတ်ကိုလည်း အခြေ သတိရနေတဲ့သူပါ၊ ကိုယ် ပြောတာ ဆွတ် နားလည်ပါတယ် ဆို”

“နားလည်ပါတယ် ညီသူတ၊ အခုလို ပြောလို့ ကျေးဇူးတင်ပြီး တင်ပါတယ်”

အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသလို စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်းကြောင့်လည်း စိတ်ပင်ပန်းစရာဖြစ်သည်။ အချိန်ကြာလေ နှင်းရိပ်အတွက် နှင်းရိပ်စရာဖြစ်လေ ဖြစ်နေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဆွတ်ကိုယ်တိုင် နေရာ

တစ်ခုထဲမှာ ငြိမ်ပြီး ထွက်လာမည့်အဖြေကို စောင့်မနေချင်။ တစ်ခု
သူတွေလို နှင်းရိပ် ဘယ်မှာရှိနေလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်နှင့် နေရာ
အပြေးအလွှား ရှာဖွေကြည့်ချင်နေ၏။

မငြိမ်းဝေက စောင့်ပါဦးဆို၍ စောင့်နေရတာကိုပဲ ဆွတ်
ရင်တွေပူနေ၏။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ငြိမ်မနေနိုင်သည့်အဆုံး နှင်း
ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းထားသော ထွဋ်ထံ ရောက်လာသည့် စာထုပ်ကြီး
ဖွင့်ကာ အထဲမှ စာများကို ထုတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

ဆွတ်သည် နှင်းရိပ်၏ အလောင်းဘေးတွင် ဒူးထောက်
ညီငိုချလိုက်သည်။ နှင်းရိပ်မျက်လုံးများ ပွင့်နေ၏။ ဆွတ်က နှင်းရိပ်
မျက်လုံးများကို ပိတ်ရန် လက်ကို လှမ်းလိုက်၏။

“သူ့ကို သွားမထိနဲ့”

ရဲမျိုး၏ အမိန့်ပေးသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်ထွက်လာ၏။ နှင်းရိပ်က
တက်လက်စ အဆောက်အအုံကြီး၏ အောက်ဘက် ရေကန်အဖြစ်
ပြောင်းသည့်နေရာမှာ သံမဏိလင်းနှင့် ဦးခေါင်းထိမိပြီး ပက်လက်
နေအထား သေဆုံးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် နှင်းရိပ် ယူသွားသည့်စာကို သတိရလိုက်ကာ
သူဝေတံထားသည့် အင်္ကျီထံ အကြည့်ရောက်သွား၏။ သို့သော်
နှင်းရိပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ စာနှင့်တူသော ဘာဆိုတာမှမရှိတော့။

“နှင်းရိပ်”

ဆွတ်ထံမှ နှင်းရိပ်အမည်ခေါ်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ နေရာမှာ
ထဲထွဲ သတိလစ်သွား၏။

“ကောင်းရေ လုပ်ပါဦး၊ ဆွတ် သတိမေ့သွားပြီ”

တစ်ခဏအတွင်း နှင်းရိပ် သေဆုံးသွားသည့် သတင်း
တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

“သူက ညကြီးအချိန်မတော် အဲဒီနေရာကို ဘာသွား
တာလဲ၊ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တာဆိုရင် အဲဒီရည်းစားကပဲ သူ
သတ်တာထင်တယ်”

“သူ့ဘာသာမူးပြီး ပြုတ်ကျတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒီ
နေရာမှာ ဘယ်သူက လူသတ်တဲ့အထိ ရဲတင်းမှာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်သံတွေ ဆူသွားသည်။ မင်းရင်
ထံ ထိုသတင်းရောက်လာသည့် အချိန်က မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်သည့်
ညီသူတပြောသည့် သတင်းဆိုးကို နားထောင်ပြီး နှင်းရိပ်အတွက်
သူ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ နှင်းရိပ်လို သဘောကောင်းသူ တစ်ယောက်
ကြာမှ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံရသည်။

“ပုံစံကြည့်ရတာ ညကြီးအချိန်မတော် ပြန်လာရင်း
ပြုတ်ကျသွားတာထင်တယ်၊ သူ့ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်ပျက်စီး
တာမဟုတ်ဘူးကွ”

ဒါကိုတော့ မင်းရင်စစ် လက်ခံသည်။ နှင်းရိပ်က ကျန်းမာ
ကောင်းသူမဟုတ်။ မကြာခဏ မူးတတ်မော်တတ်သည်။ ဒီကြာ
ထွဋ် ဆုံးသွားတော့ နှင်းရိပ်အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည်။
တော့ မင်းရင်စစ်ရင်ထဲ ခုတုတုကြီးဖြစ်နေ၏။ ထွဋ်ဆုံးပြီး
အတွင်းရေးမှူး ဆုံးသည်။ ရိုးရိုးသားသား သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်
နည်းနှင့် ဆုံးတာဆိုတော့ သူ့မျက်ခုံးထူတွေ တွန့်သွား၏။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု ထင်သည်။

ထိုတစ်ခုခုက ဘာမှန်းမသိ။

“ဆွတ်တော့ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားမှာပဲ”

“သတိတောင်လစ်သွားတာကွ”

“နှင်းရိပ်ဆိုတာ ထွဋ်ရဲ့ ကိုယ်ပွားပဲ”

မင်းရင်စစ် ဆက်မပြောတော့ပဲ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှေ့လမှာ ငါ့ကို အမှုစစ်မှာဆိုတော့ ရှေ့နေကြီးနဲ့ ငါတွေ့မှ
မယ်၊ မင်း စီစဉ်လိုက် သုတ”

“ငါဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် သူဖုန်းဆက်
တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

မင်းရင်စစ်စိတ်တွေ ရုံးအကြောင်းပြောလိုက်တာနှင့် မွန်းကြပ်
သွားလာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထွဋ်ဆို သတ်သည့် လူသတ်တရားခံ

တွေကြည့်မိတိုင်း အားလုံးနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးချင်သည်။

အကျဉ်းထောင်ဆိုတာ သူ့ဘဝနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်
တော့မှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့အတွက် သက်သေချာသည့် အဖြစ်

နှင့် လာရင်ဆိုင်နေရ၏။

“ကိုယ် လမ်းလျှောက်ထွက်လိုက်ဦးမယ် သုတ”

“ငါ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“သိပ်မကြာပါဘူး၊ အခု ပြန်လာမှာပါ”

ညီသူတ သူနှင့် အဖော်လိုက်ပေးမည်ဆိုတာကို သူလက်မခံပဲ
ဆိုသည်။ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ရင်း အတွေးတွေ

၁၉၈

လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်နေ၏။ သူ့အဖြစ်က မည်သူ့နဲ့မှမတူ။ တစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာလောကကြီးထဲက လူတွေနှင့် ကွဲထွက်နေလို ဖြစ်နေ၏။

ပျော်ရွှင်မှုအားလုံး သူ့ထံမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသလို လွတ်လပ်မှုအားလုံးသည်လည်း သူ့ထံမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အချိန်များစွာ မေ့လျော့နေခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးကို သတိရစိတ် ဖြစ်လာ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မာမီရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးရှေ့ပြီး ကလေး ယောက်လို့ ငိုပစ်ချင်သည်။ မာမီသည် သူ့အတွက်တစ်ဦးတည်း အားကိုးရာဖြစ်သည်။ မာမီကို ဒယ်ဒီ အမြဲနှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်တတ်၏။ မာမီကို သတ်ပစ်မည်ဟုလည်း မကြာခဏ ခြိမ်းခြောက်သည့် အကြောင်း မာမီက သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဒယ်ဒီကို မင်းရင်စစ် အမှန်မှန်းခဲ့ဖူးသည်။ မိန်းမတွေကို နှိပ်စက်သော အနိုင်ကျင့်သော ယောက်ျားများကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရ။ မုန်းတီးစရာသတ္တဝါမှာ သတ်မှတ်ခဲ့ပါလျက် ထိုမုန်းတီးစရာလူမှာ သူတို့ယ်တိုင်ဖြစ်လာကြောင်း သူ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။

မကြာခင် ရုံးက စီရင်ချက်ချတော့မည်။ သူ့ဘဝကို အပြတ်ပေးတော့မည်။ အတွေးနှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးချွေးပျောက်သွားသောအခါ ကမ္ဘာသစ်လုပ်ငန်းစု ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို ညီသူလွဲပေးရတော့မည်။ သူ့နေရာမှာ ညီသူတက ခွဲဝေစီမံ အုပ်ချုပ်ပြုလုပ်လျှင် ဘာတွေ ခက်ဖြစ်လာမည်မသိ။

မင်းရင်စစ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလွဲ၍ တခြားအားကိုးစရာ မရှိတော့သောအခါက ခံ ခွေမျိုးရင်းချာမရှိ။ ဒါကို ညီသူတလည်း သိသည်။ ညီသူတတို့က ဆင်းရဲသည်။ သာမန်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားသူများဖြစ်သလို ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း များသည်။ မိသားစုမှာ ညီသူတက အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ သူ့ဘာသာ ငွေရှာပြီး သူ ရှာသည့်တိုင်း တခြားမိသားစုတွေကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့စရာမလိုပဲ စိတ်ကြိုက် ပြုလုပ်နိုင်ခွင့်ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ညီသူတက အသုံးနှင့် ခြိမ်းကို နားလည်သူဖြစ်သည်။ စည်းစနစ်ကြီးသည်။ မင်းရင်စစ်က နှင့်အရေးပေးတိုင်းလည်း ယူတတ်သည့်သူမျိုး မဟုတ်။

သူ့စည်းကမ်းနှင့်သူနေ၍ ညီသူတအပေါ်မှာ မင်းရင်စစ် ယုံတိုင် စိတ်ချယုံကြည်ခဲ့သည်။ သူ့အမှုကိစ္စမှာလည်း ညီသူတက အရင်စစ်ဘက်က အကောင်းဆုံး ရပ်တည်ကာ အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ်ဆင် နေ့မအိပ်၊ ညမအိပ် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်သည်။ ညီသူတမှာ မင်းရင်စစ်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သလို ထွဋ်တိုညီအစ်မနှင့်လည်း အင်ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ သူ့အနေအထားကို မင်းရင်စစ် နားလည်သည်။

ထွဋ်ဆုံးတော့ ဆွတ်တစ်ယောက်တည်း ဘာမှမလုပ်တတ်။ မိမိတတ်ဖြစ်နေချိန်မှာ ညီသူတက ဆွတ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ ညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာ မင်းရင်စစ် သိပေမယ့် မသိဟန်ဆောင်နေသည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ စစ်၊ ထွဋ် အခုလိုဖြစ်သွားချိန်မှာ ဆွတ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လို့ သူ့အနားမှာ ငါ့ရပ်ကို ရပ်ပေးသင့်သလို ထင်လို့ပါ။”

မင်းရင်စစ် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေပေမယ့် ညီသူတကာ လုပ်ခဲ့တာ မှန်သမျှ မင်းရင်စစ်ကို အားလုံးဖွင့်ပြောသူ ဖြစ်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ ကွယ်ဝှက်ထိန်းချန်မထားတာကို ညီသူတကာ မင်းရင်စစ် ပိုပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရိုး ဖြစ်လာ၏။

ညီသူတကို ပထမဆုံး ပြန်တွေ့ရသည့်အချိန်က ကမ္ဘာလုပ်ငန်းစု၏ သူပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးတွင် သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားအဖြစ် တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှစပြီး မင်းရင်စစ်၏ အတွင်းရေးမှူး ထူတော်၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။ မင်းရင်စစ် မရှိတော့ရင် ကမ္ဘာလုပ်ငန်းစုကို သူ တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ရမည်ဆိုတာ ညီသူတတွေ တွေးမိရဲလားမသိ။ မင်းရင်စစ်ကတော့ ထိုအကြောင်း စဉ်းစားမိသည့် အသည်းထိအောင် ရွံမုန်းခါးသီးသွားမြဲ ဖြစ်သည်။

လမ်းလျှောက်လိုက်ရ၍ သူ့စိတ်တွေ နည်းနည်းတော့ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွား၏။ သို့သော် စိတ်တိုမြဲ တိုနေသည်ကိုက ပြောင်းလဲ မချေ။ သူ့အခန်းကို ပြန်ရောက်သည့်အချိန်ထိ ညီသူတကို သူ့အခန်း တွေ့လိုက်ရ၍ ဒေါသထောင်းခနဲ ထသွားသည်။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေချင်သည်။ တခြား မည်သူ့ကိုမျှ မလို မမျှက်ခုံးအစုံမှာလည်း ချက်ချင်းလို တွန့်ကုတ်သွားသည်။

“မင်းအခန်း မင်းပြန်ပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးလား သူ့

“မင်းနဲ့တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ငါ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး သုတ၊ မင်းကောင်းထင်တာ မင်းလုပ်”

“ငါ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာကတော့ မင်းကို ဝီစဏီ

ပဲ့ပဲ”

ညီသူတကာ ပြောပြောဆိုဆို မင်းရင်စစ်အတွက် ဝီစကီ ဘစ်ခွက်ထည့်ပြီး ယူလာပေးသည်။ သူ မငြင်းဘဲ ယူသောက်လိုက်တော့ ရင်ထဲပူသွားကာ စိတ်လည်း အတော်ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် မင်းရင်စစ်မျက်နှာက တင်းမာနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဝီစကီကို မြန်မြန် မော့သည်။ ညီသူတကာ ထပ်ထည့်ပေးတော့လည်း မငြင်း။

ညီသူတကာ သူနှင့် ရှေ့နေကြီး တိုင်ပင်ပြင်ဆင်ထားသော တရားခံပြ သက်သေစာရင်းကို မင်းရင်စစ်အား ဖတ်ပြသည်။ အားလုံး နာမည်ကြီးတွေချည်း ဖြစ်သည်။

“သမ္မတကြီးနာမည် မပါသေးပါလား”

မင်းရင်စစ်က ရွံသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသာ ဒီအမှုက လွှတ်မယ်ဆိုတာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ရမှာပဲ”

ညီသူတကာ မင်းရင်စစ် ရွံတာကို ဂရုမစိုက်။ သူ ပြောချင်တာ ပြောပြီး လက်ထဲက ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ မင်းရင်စစ် အခုလိုဖြစ်ရတာ သူ့မှာ တာဝန်မကင်း။ ထွဋ်ဆိုတာ ညီသူတရည်းစား အဖြစ်မှ နောက်ပိုင်း မင်းရင်စစ်လက်ထဲ ချောက်သွားသူ ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း သိပ်တော့မဆန်း။

မင်းရင်စစ် လိုချင်ရင် ဘာမဆိုရနိုင်သည့် သူဌေး။ ထွဋ်ကလည်း ထိုသူဌေးမျိုးကိုမှ အလိုရှိနေသူဆိုတော့ အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်သည့် မိန်းမတို့သဘာဝအတိုင်း ညီသူတကို သူမနှင့် ဘာမှ ဆိုင်သလိုနေပြီ မင်းရင်စစ် ရင်ခွင်မှာ ပျော်ပျော်ကြီးရှိနေခဲ့ရာမှ အခုလို

အဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် အဆုံးသတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ ညစာ သွားစားကြမလား စစ်”

“မင်းဖဲ သွားစားပါ။ ငါ မလိုက်တော့ဘူး”

“မင်းအတွက် အခန်းထဲ ဂိုဏ်းလိုက်မယ်”

ညီသူတကို ပြောမရမှန်းသိ၍ မင်းရင်စစ် ဘာမှမပြောဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ရေကန်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်ရင်း နှင်းရိပ် သေဆုံးတာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု တွေးနေမိသည်။

“ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သွေးရိုးသားရိုးပါ။ သူ့ကျန်းမာရေးက အစကတည်းက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

မငြိမ်းဝေထံမှ နှင်းရိပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အဖြေစကား ဖြစ်သည်။ အခြေအနေအားလုံး ပုံမှန်လည်ပတ်နေတာတော့ အမှန် ဖြစ်သည်။ နှင်းရိပ်အလောင်းကို ရဲက ယူသွားပြီးနောက်မှာ စကားသံ တွေလည်း ငြိမ်သွားသည်။ သူ့အတွက် ရောက်လာသည့် ညီသူတကို ညီသူတက မင်းရင်စစ်အကြိုက် စီစဉ်ပေးထား၍ မရည်ရွယ်ဘဲ စား ဖြစ်သွားသည်။

ညီသူတမှာ မင်းရင်စစ် သဘောကျစရာတွေ အများကြီး ရှိထားသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဖိုင်တစ်ခု ရောက်နေသည်။ ဒီလောက်ဆို သူ သဘောပေါက်သည်။ ဤဖိုင်ထဲမှစာတွေကို သူမဖြစ်မနေ ဖတ်ကို ဖတ်ရတော့မည်ဖြစ်၍ စီးရောင်အောက်မှ ဖိုင်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ ညီသူတက အမှုအတွက် တိကျစွာ ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။

သူ မြင်နေရသည့် ပထမဆုံးစာရွက်ကို စပြီးဖတ်လိုက်သည်။ စာပါအကြောင်းအရာတွေက ထွဋ်ကို သတ်သည့် လူတစ်ယောက်

အဖြစ် စွဲဆိုထားသည့်အမှုအတွက် သူထွက်ဆိုထားသော စကားများ နှင့် အပြန်အလှန် အမေးအဖြေများဖြစ်သည်။ အမှုသွား အမှုလာကို ဖတ်ရင်း မင်းရင်စစ်စိတ်ထဲ သူ့ကိုယ်သူ သန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသည့်လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးပုံစံပျောက်သွားပြီး အသက်ရှစ်နှစ် အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွား၏။ သူနှင့်အတူ ရှိနေသူက မင်းရင်စစ်၏မာမီ ဖြစ်သည်။

သူ့မာမီကို ဒယ်ဒီက အထပ်အမြင့်ဆုံး ဝန်တာမှာ တွန်းချဖို့ ကြိုးစားနေ၍ မာမီထံမှ ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ် သံက ငယ်ရွယ်နုငယ်လှသော မင်းရင်စစ်နှလုံးသားကို အနက်ရှိုင်းဆုံး ဒဏ်ရာအဖြစ် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားကာ သူတစ်ကိုယ်လုံး သစ်ရွက် တစ်ရွက်လို ဆက်ဆက်တုန်ခါလျက် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ပါးပြင် ပေါ် စီးကျလာ၏။

“မာမီ”

ရှိသမျှအားနှင့် သူ့အမေရှိရာ ပြေးသွားသည်။ သို့သော် မာမီထံသို့ သူမရောက်။ လမ်းခုလတ်မှာ သူ့ကိုယ်လေး အရှိန်နှင့် ခေလဲသွားကာ တစ်လောကလုံး မှောင်အတိကျသွားသည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး မင်းရင်စစ်မှာ အမြင့်ကို ကြောက်တတ်သည့်ရောဂါ ခံသွားသည်။ ဘယ်တော့မှ အမြင့်နေရာကို မသွား။ သွားဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဝန်တာလို နေရာမျိုးကို သူဝေးဝေးက ရှောင်သည်။ နေရာမြင့်မြင့်ကို နှင်လျှင် သူ့ခေါင်းတွေ မူးလာသည်။ ခြေတွေလက်တွေ မခိုင်ချင် တော့။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေပျံ့ကာ သတိလစ်ချင်လာသည်။

လူတွေက ထွဋ်ကို ဝန်တာအမြင့်မှ ရက်စက်စွာ တွန်းချ

သတ်ဖြတ်ခဲ့သူကို မင်းရင်စစ်ဟု သက်သေ သာဓကဖြင့် အတိအကျ ထွက်ဆိုနေကြတာကို နာကြည်းစွာ ပြီးလိုက်သည်။ မင်းရင်စစ်ဆိုတာ သူတို့ထင်သလို လူမဟုတ်။ ငယ်စဉ်ဘဝက ရရှိခဲ့သည့် နှလုံးသား ဒဏ်ရာကြောင့် သူ့ဘဝမှာ အားနည်းချက်ရှိခဲ့သည်။ လူအများ စွပ်စွဲ ပြောဆိုကြသလို ထွဋ်ကို သူ တကယ် သတ်မည်ဆိုရင်တောင် သူ့ မာမီဖြစ်သလို အထပ်မြင့်က ရက်စက်စွာ တွန်းချဖို့ ကြိုးစားသော သူ့ဒယ်ဒီလိုလူ မဖြစ်စေရပါ။

အမြင့်ကို သူ ကြောက်သည်။

အစွန်းအဖျားနေရာကို သူ မသွားရဲ။

လူတွေဟာ ဒေါသစိတ်ဝင်လာရင် ဘယ်လိုအမှားအမှန်ကိုမှ မခွဲခြားနိုင်ဘဲ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပစ်လိုက်ကြသည် ဆိုပေမယ့် မင်းရင်စစ်ဘဝမှာတော့ ထိုအမှားမျိုး ဘယ်တော့မှ ကျူးလွန် မိမှာ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။ သူ အရက် မူးသည်ဖြစ်စေ၊ အရက် မမူးသည်ဖြစ်စေ လူတစ်ယောက်၏ အသက်ကို သွေးအေး ရက်စက်စွာ ဝရံတာအမြင့်မှ တွန်းချပြီး မသတ်ရဲပါ။

အခု သူ့ကို ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်သမားအဖြစ် လူတွေ က ဝိုင်းလိမ်နေကြသည်။ ထိုအလိမ်အညာကို မခံရဖို့ သူ့ကို ငယ်စဉ် ကတည်းက ဆေးကုသမှုပြုလာခဲ့သည့် သူတို့ မိသားစုဆရာဝန်ကြီး ဦးဒေါန၏ အကူအညီကို ရယူခဲ့သည်။ သူ့လက်ပေါ်မှာ ကြိုးပြင်းလာ သည့် ကလေးလည်းဖြစ်၊ မင်းရင်စစ်၏ မိသားစုရာဇဝင်ကိုလည်း အစဆုံးသိထားသည့် ဆရာဝန်ကြီးက မင်းရင်စစ် စိတ်သဘောထား ကောင်းသည့် သူ့မျက်နှာကို သနားကြင်နာစွာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချ

သည်။

“ထွဋ်မြတ်တာရာ သေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုစစ်တုန်းက ဒီအကြောင်းတွေ သူတို့ကို ပြောပြလိုက်သေးလား။”

“မပြောဘူး၊ ပြောရင်လည်း ယုံကြည်မှုမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတယ် တွေ၊ မိုးပျံအဆောက်အဦတွေ ကျွန်တော် ဆောက်နေတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အစွန်အဖျားနေရာတွေ လသာဆောင်တွေရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး။”

“အိပ်မွေချပြီး အစစ်ခံတာမျိုး မင်း လုပ်ချင်သလား။”

“ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ၊ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် သိချင်တယ်။”

အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးဒေါနက အိပ်မွေချ စစ်ဆေးမှုကို ဦးဆောင်သည်။ ဆွတ်ကလွဲရင် တခြား သက်သေတွေက သေချာမှု မရှိ။ ရုံးတော်မှ ပြန်လွန်မေးခွန်း နှစ်ခါ သုံးခါမေးရုံနှင့် သူတို့ ထွက်ဆိုချက်တွေကို အလွယ်တကူ ချေဖျက်နိုင်သည်။ ဆွတ် အကြောင်း သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာတော့ မင်းရင်စစ်နှလုံးသားမှာ စတုရန်းပုံတွေ ဖြစ်လာသည်။

ထွဋ်နှင့်သူကြားမှာ ဆွတ် မသိသည့်အကြောင်းအရာတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ထွဋ်က ဆွတ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်ကို ဆောင်သော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ထွဋ်၏ လိုအင်ဆန္ဒတွေကလည်း ဦးစီးနိုင်လောက်အောင် များပြားသည်။ မင်းရင်စစ်မှာ သူတော်စင် ဆိုတာ။ သူလို ငါလို သာမန် ယောက်ျားဖြစ်၍ ထွဋ်နှင့်မကင်းတာ ခန့်ခံသည်။

ဒါကလည်း ဆွတ်ကို မခံချင်စိတ်နှင့် တမင်အမြဲတိုက်ရက

ဖြစ်ပေါ်လာရုံသာ အကျိုးဆက်ဖြစ်သည်။ ပန်းညီလာစံအိမ်ကြီးကို ထွဋ်က တောင်းဆို၍ ယေးရသည်။ ထွဋ်စီးသည့်ကား၊ ထွဋ်အတွက် အသုံးစရိတ်၊ လက်ဝတ်ရုံတန်းများအားလုံး ထွဋ် သဘောကျပေးပေး ပေမယ့် သူ့အစီအစဉ်ထဲမှာ ထွဋ်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ မပါဝင်ခဲ့ပါ။

ထွဋ်ကလည်း မင်းရင်စစ် စိတ်သဘောကို သိသည်။ မင်းရင်စစ် လည်းသည်။ သူမ ဖြစ်ချင်တာက မင်းရင်စစ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် သန်းကြွယ်သူဌေး မင်းရင်စစ်၏ တစ်ဘဝလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည့် ဒီတော့ ထွဋ်က မင်းရင်စစ်နှင့်သူမ မကြာမီ လက်ထပ်တော့မှာ သူများအဖြစ် ဇွတ်အတင်း ကြိုးစားဖန်တီးသည့်အတွက် အားလုံးအကြံ မှာ ထွဋ်နှင့် မင်းရင်စစ်ကို လက်ထပ်ကြမည့်သူများအဖြစ် သိထား သည်။

တကယ့်အဖြစ်နှင့်က ထိုသို့မဟုတ်။ မင်းရင်စစ် အနိစ္စတကာ လက်ထပ်လိုသည့် မင်းရင်စစ်၏ ချစ်သူ သီးသန့်ရှိနေခဲ့သည်။ အပိုင်းမှာ ထွဋ်ကိုယ်တိုင် မင်းရင်စစ်၏ ချစ်သူအကြောင်းကို မသိ နောက်တော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို မင်းရင်စစ်၏ ချစ်သူအကြောင်း ထွဋ်သိလာသည် မသိ။ မင်းရင်စစ်၏ ချစ်သူမိန်းကလေးက ဘယ် လဲဆိုတာ သူ့ကို ဇွတ်အတင်း မေးသည်။ မင်းရင်စစ် မဖြေမေ့ ထွဋ်က ပေါက်ကွဲသည်။ ရိုးရိုးပေါက်ကွဲတာ မဟုတ်။ ပြင်းထန်စွာ ခံစားမှုဖြင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ အလျော့မပေး။ အခြေအ တင်းမာနေဆဲမှာ ထွဋ်က မင်းရင်စစ်ကို တွေ့ချင်ပါသည်ဟု ချစ် နှစ်ယောက်စလုံး လာ၍ ထွဋ်အိမ်ကို သူ ရောက်သွားခဲ့သည်။ အခြေအနေက မင်းရင်

ထင်ထားသလို ပြေလည်မှုမရဘဲ ထွဋ်ဘက်က တောင်းဆိုမှုတွေနှင့် ကြောက်စရာကောင်းသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် ထွဋ်ပုံစံက သွက်သွက်ခါ ရူးနေသလို မင်းရင်စစ် ဘာပြောပြော မရ။ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲပြီး ရန်ဖြစ်ကြသည်။

ထွဋ်ရော သူပါ အရက်မူးနေတာ နောက်ဆုံး မှတ်မိသည်။ တခြား ဘာဆိုတာမှ မမှတ်မိခြင်းကဘဲ ထွဋ်ကို သတ်သည့် လူသတ် သမားဘဝရောက်အောင် သူ့ကို တွန်းပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး အချိန်အထိ ထွဋ် သိချင်သော အဖြေကို သိခွင့်ရမသွားခဲ့တာ ပြန်တွေး ခံတိုင်း သူ သက်ပြင်းချမိသည်။

မင်းရင်စစ်ရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ တခြားသူ မဟုတ်။ ထွဋ်မြတ် တာရာရဲ့ညီမ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးပါဟု ထွဋ်ကို သူ ဖွင့်ဟဝန်ခံလျှင် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမည် မသိ။ ထွဋ်စိတ်ကို သိထား၍လည်း ဆွတ်အပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန် ဆွတ် အညွှတ်ကို ထွဋ် ဘယ်တော့မှ မသိစေရဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်အတွက် မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် ဘယ်တုန်းကမှ နောင်တရခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ထွဋ်။
ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဆွတ်ကလွဲပြီး တခြားသူ မဖြစ်နိုင်တာ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဆွတ်နိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါ။

သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဟိုရွှေဒီရွှေ လူးလိမ့်နေသည်။

နှင်းရိပ်ကို သတ်သည့်သူမှာ ကောင်းကျော်စောများလား ဆိုသည့်အတွေးနှင့် မငြိမ်းဝေ ရောဂါပိုးဆိုးလာသည်။ ဆွတ်ပျံကြည်နူး စကားအရဆိုလျှင် နှင်းရိပ်ဆီမှာ ထွဋ် မသေခင်က ခြိမ်းခြောက်စာ စစ်စောင် သူမနှင့်အတူ ရှိနေသည်။ နှင်းရိပ် သေဆုံးသည့်အချိန်မှာ နှင်းရိပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ထိုစာ မရှိတော့။

အခန်း (၁၆)

မငြိမ်းဝေမှာ မှန်ထဲမှ မြင်တွေ့နေရသော သူမ ရုပ်သွင် ကြည့်ပြီး ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း မသိအောင် သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ နှင်းရိပ်ကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက် မငြိမ်းဝေပုံစံက ယူပစ်သလို ပြောင်းသွားကာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဆိုသလို ရှိရင်းအသက်ထက် များအံ့စွာသွားသည်။ အားလုံးရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ပြီးရယ်နေရပေမယ့် မငြိမ်းဝေရင်ထဲမှာတော့ မီးလိုပူပြင်းတောက်လောင်နေခြင်းကို မည်သူမှ မသိရ။

မင်းရင်စစ်ကြောင့် ချက်ချင်းပြန်ရန် ပြင်နေသော ဆွတ်ပျံကြည်နူးမှာ နှင်းရိပ်ကိစ္စကြောင့် မငြိမ်းဝေ၏ ကမ်းရိပ်သာက မကြာမှီဖြစ်သွားသည်။ နှင်းရိပ် သေဆုံးသွားသည့်ကိစ္စကို သာမန်သော သားရီးပါဟု မငြိမ်းဝေ ကိုယ်တိုင် လူအများသိအောင် ကြေညာပြောဆိုခဲ့သော်လည်း မငြိမ်းဝေ၏ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ သူမစကားသူမ ဘာသာ မယုံချေ။

ထိုညက ကောင်းကျော်စော မငြိမ်းဝေအနား ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ အလွန်နောက်ကျရုံမက အိပ်ရာထက်မှာ ဂထွာအောင်

ဆွတ်က ထိုစာရေးသူမှာ လူသတ်သမားဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခြိမ်းဝေကို ပြောထားသည်။ ထွဋ်ကို သတ်သူမှာ ထိုစာရေးသူဆိုလျှင် ထိုစာကို လက်စဖျောက်ချင်တာနှင့် ထွဋ်၏ လူယုံ အတွင်းရေးမျိုး နှင်းရိပ်ကိုသတ်ပြီး ထိုစာကို ပြန်ယူသွားသူပဲ ဖြစ်မည်။

ထိုသူသည် မည်သူ ဖြစ်မည်နည်း။ မငြိမ်းဝေ အတွေးမဆုံးခင် နှင်းထဲသို့ ကောင်းကျော်စော ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ခါတိုင်း မငြိမ်းဝေအပြီးကို ရှာမတွေ့။ မငြိမ်းဝေကို ဝတ်ကျောတန်းကျော နှုတ်ဆက်ပြီး အတတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ သူ ပြန်ထွက်လာတော့ ဝိစင်နှင့်ဆိုဒါ ဘာသာ စပ်သောက်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလား မမငြိမ်း”

“အခုဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားက ကိုယ့်လိုလူတစ်ယောက် ဆွတ် နေကောင်းချင်စရာ ဖြစ်နေလို့လား ကောင်း”

မငြိမ်းဝေအသံက မာနေသလို လူကလည်း တင်းမာနေ၍ ကောင်းကျော်စော လက်ထဲက အရက်ခွက်ကိုချပြီး မငြိမ်းဝေမျက်နှာ အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖြစ်နေတာက မမ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဖြစ်နေတာ ကောင်း ထွဋ်ဆုံးတဲ့ညက မင်း ဘယ်မှာရှိနေလဲ ပြော”

“မမငြိမ်း”

“မင်း မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ထွဋ်ဆုံးတဲ့ညက မင်း သူ့အိမ်မှာရှိတယ်၊ ပြောစမ်း ကောင်းကျော်ဇော၊ မင်း ထွဋ်နဲ့ ဇာတ်ကား နေတာလား၊ မင်း သူ့ကို ချစ်နေလား”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ မမထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကောင်းကျော်ဇောပုံစံက တုန်လှုပ်နေသည်။ မငြိမ်းဝေ ပုံစံ ကြည့်ပြီး သူ့ဆက်ပြီး လိမ်ညာလို့မရပန်း သိသည့်အတွက် အဖြစ်မှန် ဝန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မမကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ့မယ်ဗျာ၊ ထွဋ်နဲ့ အဲဒီညက ကျွန်တော် သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား သွားတာပါ၊ ပန်းညီလာကိုရောက်တော့ ထွဋ်အိမ်တံခါးက ပွင့်နေ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတာနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့တာ အဲဒီမှာ ထွဋ်အော်ဟစ် ပေါက်ကွဲနေတဲ့အသံကို စကြားရတာနဲ့ ဘယ် နဲ့ ထွဋ် ရန်ဖြစ်နေပါလိမ့်ဆိုပြီး အသာတက်သွားတော့ မင်းရင်စစ် အသံကို ကြားရတာပါပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် အော် နေရန်ဖြစ်နေတာ ဆက်မကြားချင်တာနဲ့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်”

“မင်း ဒီအကြောင်းတွေ ဘာလို့ မမငြိမ်းကို မပြောခဲ့တာ ကောင်း”

“မင်းရင်စစ်က ထွဋ်ကို ဝရန်တာက တွန်းချလိုက် အကြောင်းကို မမကို ကျွန်တော် မပြောချင်လို့”

ကောင်းကျော်ဇောစကားကြောင့် မငြိမ်းဝေမျက်နှာမှာ သွေး ရောင်ပျောက်သွားသည်။

“ဒါဆို ထွဋ်ကို မင်းရင်စစ်သတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

မငြိမ်းဝေအသံက အထိတ်တလန့်ဖြစ်သည်။ ကောင်းကျော် ဇောက ခေါင်းညှိတ်လိုက်တာနှင့် မငြိမ်းဝေက မျက်နှာကို လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ထဲထည့်ကာ အသံထွက်၍ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုချလိုက်သည်။ အားရအောင်ငိုပြီးမှ ကောင်းကျော်ဇောမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းနဲ့ထွဋ် ဖောက်ပြန်နေတာ မဟုတ်လား”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ဘာကိစ္စ သူနဲ့ကျွန်တော် ဖောက်ပြန် နှာလဲ၊ ဆွတ်ကို သနားပေမယ့် ထွဋ်ကို ကျွန်တော် မုန်းလွန်းလို့ ခြေ ရန်ဖြစ်နေတာ ကြည့်ပါလား”

“ငါ မယုံဘူး”

“ထွဋ်ကိုသတ်တာ မင်း”

“ဟာ ခင်ဗျားကြီး မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

“ပြောမယ်ဟဲ့... ပြောမယ်၊ ထွဋ်နဲ့တွေ့တိုင်း မင်းဖြစ်နေတဲ့ ငါ့မသိဘူးထင်လို့လား၊ ထွဋ်ကိုတွေ့တဲ့ ယောက်ျားတိုင်း မင်းလို ခြေနေကြ၊ ထွဋ်ကိုတွေ့တာနဲ့ အရင်ဆုံး မျက်လုံးနဲ့ ပစ်မှားကြ၊ စိတ်နဲ့ အတတ်ပြန်ကြပြီးမှ လူကိုယ်တိုင် ထွဋ်နောက်ကို အမြီးနဲ့ပြီး တကောက် ဘက်လိုက်ကြတာ အရှက်ကိုမရှိဘူး၊ အဲဒီလိုလူတွေထဲမှာ မင်းက မင်းဆုံးပဲ ကောင်းကျော်ဇော”

“မင်းမှာ ထွဋ်ကို ချစ်လည်းချစ်တယ်၊ မုန်းလည်းမုန်းတယ် အချစ်နဲ့အမုန်း တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရတဲ့ မင်းအဖြစ်ကို မင်းဘာသာ မသိပေမယ့် ငါ သိတယ်၊ အဲဒီ အမုန်းကြောင့်ပဲ မင်း... သူ့ကို... သူ့ကို...”

“ဟာ... မမငြိမ်း... မမငြိမ်း...”

စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ပဲ မငြိမ်းဝေတစ်ကိုယ်လုံး ပျော့သတိလစ်သွား၍ ကောင်းကျော်ဇော အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ဆံရာမခေါ်ပြီး ချက်ချင်းဆေးကုမှ မငြိမ်းဝေအခြေအနေက ပြန်လည် ကောင်းလာသည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ မမငြိမ်းရယ်၊ မမငြိမ်း ထင်သလို ကျွန်တော် မလုပ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ချစ်တာ မမငြိမ်းတစ်ယောက်တည်းပါ”

“လူလိမ် လူညာ”

“သွား... မင်း ငါ့အနားမှာ မနေနဲ့...”

ပြောရင်း မငြိမ်းဝေပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသလို အတွက် ကောင်းကျော်ဇောက မငြိမ်းဝေပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေ အညင်သာဆုံး ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။ မငြိမ်းဝေက သူ့ကို နှင်ဆွဲသူ မသွားပါ။ သူ ထွက်သွားလျှင်လည်း မငြိမ်းဝေကို အနီးအပြာစုမည့်သူ မရှိ။ မငြိမ်းဝေ သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ၊ ဘယ်လောက် အလိုလိုက်သည်ဆိုတာ ကောင်းကျော်ဇော အသိဖြစ်သည်။ မငြိမ်းဝေ ပိုက်ဆံတွေကို သူ စိတ်ကြိုက်သုံးခဲ့ ပြန်ခဲ့ဖူး မဟုတ်။ မိန်းကလေးပေါင်းများစွာနှင့် ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့ ရှုပ်ချင်တိုင်း

ရှုပ်ခဲ့တာကို သိသိနှင့် ခွင့်လွှတ်သည်။ ခံခဲ့ရသော မငြိမ်းဝေ၏ စိတ်ကို သူ အံ့သြခဲ့ရသည်။

“မငြိမ်းဝေနေရာမှာ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဒီလို အနေအထားမျိုးမှာ ပွဲသိမ်းပြီးတာ ကြာပါပြီ။ အခုတော့ မငြိမ်းဝေဆို သည့် သူ့ချစ်ဇနီးက သူ့အပေါ်မှာ အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့သလို တခြားသူတွေ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည့် မငြိမ်းဝေအချစ်ကို သူ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမငြိမ်းရယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ မမငြိမ်း စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်တော့ပါဘူး...”

“မငိုနဲ့တော့နော်”

ကောင်းကျော်ဇောက မငြိမ်းဝေနုဖူးကို ညင်သာစွာ ငုံ့နှိမ်းလိုက်ပြီး မငြိမ်းဝေလက်လေးကို သူ့ပါးမှာ အပ်ထားသည့်အတွက် မငြိမ်းဝေ ချက်ချင်းမကျတော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့သွားသည်။ သို့သော် ချီကြင်နာမှုက ကြာရှည်မခံ။ ကောင်းကျော်ဇောကို မသက်သာသည့် ချက်လုံးလေးများနှင့်ကြည့်ရင်း ကောင်းကျော်ဇောလက်ထဲက သူမ လက်ကို မငြိမ်းဝေ ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

“မမငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်”

“မမငြိမ်းသဘောပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ မမငြိမ်းအောင် ရှိနေမယ်... ဟုတ်လား...”

ကောင်းကျော်ဇော မငြိမ်းဝေနားနေခန်းက အထွက်မှာ ဖုန်းကြည့်လာ၏။ ဖုန်းဆက်လာသူက ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူး။

“ဆွတ် မမငြိမ်းနဲ့တွေ့ဖို့ လာနေပြီ”

“လွတ်လိုက်ပါ၊ မမငြိမ်းကို သူ စကားပြောစရာရှိလို့ ပြန်မယ်”

ကောင်းကျော်စောအခန်းထဲက ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် ဆွတ်ပျံကြည်နူး မငြိမ်းဝေအခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မမငြိမ်း၊ နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ ရောဂါနဲ့နေတော့ သူ ဖြစ်ချင်တဲ့ အလုပ်ထဲ ဖြစ်တာပဲလေ၊ မမငြိမ်းဆီ ဆွတ်လာတာ လူမမာမေးဖို့ မဟုတ်တော့ ထင်တယ်”

မငြိမ်းဝေက အိပ်ရာထက်မှ ဆွတ်ပျံကြည်နူးကို အပြီးချီနီနီ နှုတ်ဆက်သော်လည်း သူ့အပြီးက အသက်ဝင် ပီပြင်ခြင်း မရှိတော့၊ ရောဂါဝေဒနာကြောင့် မငြိမ်းဝေမျက်နှာမှာလည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်နေတာ ဆွတ်ပျံကြည်နူးကို ကြည့်သည့် အကြည့်တွေက ရီဝေနေ၏။

မင်းရင်စစ်ဘက်က လိုက်ပါအစစ်ခံမည့် သက်သေအဖြစ်

မငြိမ်းဝေမျက်နှာကို ငေးငေးလေး ကြည့်နေပြီးမှ ထွန်းနှင့်ဆွတ်အောင် လိုက်လှဲသော မေတ္တာနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့သူအဖြစ် ပြန်တွေးမိလာတာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆွတ်ရင်ထဲ မရှင်းတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ မမငြိမ်း မေးချင်လို့ပါ”

“ဘာများလဲ ဆွတ်ရယ်၊ မေးလေ”

“ဆွတ်ကို မမငြိမ်းက ဘာဖြစ်လို့ ကမ်းရိပ်သာကို ထွက်အတင်းခေါ်ခဲ့တာလဲဟင်”

ဆွတ်ပျံကြည်နူးစကားအဆုံးမှ မငြိမ်းဝေက ဆွတ်မျက်နှာ

ကိုကြည့်ပြီး နှောင်းကို တဆက်ဆက်ညှိတ်သည်။

“အခုချိန်ကြာမှ ဆွတ်ကို မမငြိမ်း မညာချင်တော့ ပါဘူးကွယ်၊ ဆွတ် ယုံချင်မှလည်း ယုံပါ၊ ပထမ ထွင်း မရှိတော့တဲ့ ဆွတ်ကို အရမ်းစိတ်ပူလို့ စိတ်မချလို့၊ ပြီးတော့ ဆွတ်ကို ချစ်လို့ဆိုပါတော့”

“ဒါကို ဆွတ် ယုံပါတယ်”

“တခြားအကြောင်းက ဘာလဲဆိုတော့ မင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက် တစ်သက်လုံး ထောင်ထဲမှာ နေရတော့မှာပါလားဆိုတာ ဆွေးမိလို့ပဲ၊ တစ်ခါတလေကြတော့ လူတွေဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ဆိုးဆါသဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခဖြစ်အောင် မဟုတ်တာတွေ၊ ဆွေးတတ်၊ ကြံတတ် လုပ်တတ်ကြတယ်၊ သူတို့စိတ်ကို သူတို့ဘာသာ ထိန်းနိုင်ကြတဲ့အခါမှာပေါ့”

“မင်းရင်စစ်ဟာ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတယ်လို့ မမငြိမ်း ထင်တယ်”

“ထွန်းကို သတ်တဲ့သူဟာ မင်းရင်စစ်လို့ မမငြိမ်းဆိုလို့ အလားဟင်”

“အို မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မမငြိမ်းပြောတာ အဲဒီလို တောမျိုး မဟုတ်ဘူး”

မငြိမ်းဝေ ကြောက်လန့်စိတ်နှင့် မျက်ဝန်းအနံ့ကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ ဘာတွေ လျှောက်ပြောမိပါလိမ့်၊ ဆွတ်ပျံကြည်နူးကို မငြိမ်းဝေ ပြောရမည့်စကားတွေက ဒီစကားမှ မဟုတ်ပဲ။ မငြိမ်းဝေ သူ့ဘာသာ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကောင်းကျော်စောကြောင့် ထွန်းကို သတ်သူဟာ မင်းရင်စစ်ပါလို့ သူမ ပြောမိတော့မလို့ ဖြစ်သွားတာ

မဟုတ်လား။

တကယ့် လူသတ်သမားအစစ်ဆိုတာ မငြိမ်းဝေ ကိုယ်တို့ လည်းမသိ။ ကောင်းကျော်စောစကားတွေကိုချည်း စိတ်ချယုံကြည် နေလိုလည်း မဖြစ်နိုင်။ ထွဋ်ကို ခြိမ်းခြောက် စာရေးသူကလည်း လူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်သည်။

“မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို လုပ်ပါ ဆွတ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို မမငြိမ်း တစ်ခုတော့ သတ်ပေးပါရစေ၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်းရင်စစ်ရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးမိလေခြင်းဆိုတဲ့ နောင်တမျိုး မင်း ထဲ သက်လုံးရနေမှာ မမငြိမ်း စိုးရိမ်တယ် ကလေးရယ်”

“မမငြိမ်း ပြောချင်တာ မင်းရင်စစ်ကို ဒီအမှုက ကွင်းထဲ ကျွတ် လွတ်စေချင်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် မင်းရင်စစ် ဒီအမှု လွတ်အောင် မမငြိမ်းပါ ပူးပေါင်းပါဝင်မှ ဖြစ်မယ်”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဆွတ်”

မငြိမ်းဝေ မျက်လုံးအစုံ ဖျက်ခနဲပွင့်လာပြီး သူရှေ့တည့်တည့် ရှိနေသည့် ဆွတ်ပျံကြည်နူး မျက်နှာကို ထိတ်လန့်စိုးရိမ်စွာ ကြည့်လို သည်။ ဆွတ်ကလည်း မငြိမ်းဝေမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၍ သူတို့နှစ်ယောက်အကြည့်က လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံ့ နေသည်။ ဆွတ်က မငြိမ်းဝေမျက်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူမ မြေ မညီစကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ဆွတ်ဆိုလိုတာက ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ထွဋ် မဆုံးခင် ထွဋ်ရိုက်မယ့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ ဇာတ် လမ်းရဲ့အဆုံးမှာ ထွဋ်ရဲ့မှတ်ချက်တစ်ခု တွေ့ရတယ်”

“ဘာမှတ်ချက်များလဲကွယ်”

“ဒီဇာတ်လမ်းကို ရေးတဲ့ အေနဒီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မမငြိမ်း”

ဆွတ်ပျံကြည်နူးက မငြိမ်းဝေအမေးကို မဖြေဘဲ သူမ သိချင် တာကို အရင်မေးရင်း မငြိမ်းဝေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို မမငြိမ်း မသိဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ မမငြိမ်း အဲဒီလူကို မသိဘူးဆိုရင် မမငြိမ်း သိတဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ဆွတ် ပြောမယ်၊ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ အေနဒီ ဆိုတဲ့လူ ရေးထားတဲ့စာသားတွေက မမရဲ့ ခင်ပွန်း ကောင်းကျော်စော ရေးထားတဲ့ သူ့ဝတ္ထုထဲက စာတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဝတ္ထုက မထုတ်ဝေ ရသေးဘူး၊ အဲဒီအတွက် ထွဋ်က ကောင်းကျော်စောရဲ့ ထုတ်ဝေခြင်း ပြုရသေးတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကောင်းကျော်စောဇာတ်လမ်းကို ခိုးယူသုံးစွဲနေတဲ့ အကြောင်း ထွဋ်လက် ရေးနဲ့ မှတ်ချက်ရေးထားတယ် မမငြိမ်း”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အတွေးများ ထဲ အတူတူဖြစ်သည်။

“ဧကန္တ ဒီဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ကောင်းကျော်စောရေးထားတာ မှားလား မမငြိမ်း”

“မမငြိမ်း မသိဘူး”

မငြိမ်းဝေ ငြတ်သားစွာ ငြင်းပစ်လိုက်သော်လည်း သူ့စိတ် ထဲမှာတော့ ဆွတ်၏စကားကြောင့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောင်းချား

သွားသည်။ ဤကိစ္စမှာ မငြိမ်းဝေ ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည့်
အတွက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖွေးသွားသည်။

အခန်း (၁၇)

ညကသူ အိပ်မက် မက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ မာမီကို မင်းရင်စစ် ပြန်တွေ့ရ၍ ပျော်သွား
သည်။ အိပ်ရာက လန့်နိုးချိန်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွှံ့နှစ်
နေသလို ရင်ထဲကဟာပြီး အထီးကျန်စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက်
ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်ဝဲနေမိသည်။

မာမီက မင်းရင်စစ် အမြဲရယ်မော ပျော်ရွှင်စေခဲ့သော မိခင်
ကောင်းဖြစ်သည်။ မင်းရင်စစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စကားမာမာ မပြော
ဘူး။ ဒယ်ဒီကတော့ မာမီလိုမဟုတ်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည့်
မင်းရင်စစ်နှင့် ဘယ်တော့မှ ရောရောနှောနှောမနေ။ သူ့အလုပ်တွေနှင့်သူ
အမြဲရှုပ်ထွေးလျက် ဒယ်ဒီနှင့်နေရသည့် အချိန်က သူ့အတွက် လက်ချိုး
ရေတွက်၍ပင်ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒယ်ဒီထက် မာမီကို မင်းရင်စစ် ပိုချစ်
သည်။ ပိုမြတ်နိုးသည်။ ပိုသနားသည်။ ဒယ်ဒီက မာမီကို အမြဲရန်ရှာ
ဆတ်သူဖြစ်၍ မာမီအမြဲ ငိုရသည်။ အရက်မူးလျှင် ဒယ်ဒီက ဂိုအိုး

သည်။ လက်နှင့်သာမက စကားနှင့်ပါ မာမိုကို နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး နှိပ်စက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ငယ်ရွယ်လွန်းသူဖြစ်၍ ထိုစဉ်က ဒယ်ဒီမာမိုကို ဘာကြောင့် နှိပ်စက်မှန်း သေချာမမှတ်မိ။

ဒယ်ဒီပင်ကိုယ်စရိုက်က ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်၍လား အရက်မူး၍လားဆိုတာ သူ မသိပါ။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် မာမို ကွယ်လွန်သွားချိန်မှာ အဘိုးနှင့်အဘွားက သူ့သမီးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ရင်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ငိုကြွေတာ ပြန်အမှတ်ရမိသည်။

“ဒီကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ မကွာနိုင်ရတာလဲ အမေကြီးရယ်”

အဘိုးက မျက်ရည်တွေနှင့် အဘွားကို မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်မြေးကြောင့်ပေါ့ အမေကြီးရယ်၊ သမီးက သူ့သားတွေကို ထိန်းသိမ်းခွင့်မရဘဲ ဆုံးရှုံးသွားမှာစိုးလို့ မကွာနိုင်ဘဲ သူ နှိပ်စက်သမျှ ကျွန်မတို့သမီးလေး ခံခဲ့ရတာတော်”

ပြောပြီး အဘွားက ငိုသလို မင်းရင်စစ်လည်း အဘွားရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထိုးပြီး မာမိုသေရတာ သူ့အဖြစ်။ သူနဲ့ မခွဲနိုင်တဲ့ ဒယ်ဒီ နှိပ်စက်သမျှခံရင်း အသက်ငယ်ငယ်နှင့် သေရသည်ထိ ထိုအချိန်ကတည်းက သူ့ဘာသာ စွဲမှတ်ခဲ့သည်။ မာမိုအကြောင်း တွေးမိတိုင်း မင်းရင်စစ် ဘယ်တော့မှ မဖြေသိမ့်နိုင်ပဲ သူ့ကိုယ်သူ့ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို အမြဲခံစားခဲ့ရသည်။

အခုလည်း ထွဋ် သေဆုံးသည့်ကိစ္စမှာ သူက လူသားတရားခံ ဖြစ်နေသည်။ ထွဋ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မသတ်ဟု ထင်ပေမည်။

ထွဋ် အခုလို ဆိုးရွာပက်စက်စွာ သေဆုံးခြင်းအပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ့ အပြစ်မကင်းဟု ထင်သည်။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သူ မမှတ်မိ၍ ထွဋ်ကို သူတကယ် သတ်မသတ်ဆိုတာလည်း အတိအကျ မပြောနိုင်၍ ဤအမှုက ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ဖို့ မလွယ်။

သူ အမှုရင်ဆိုင်ရမည့် တရားရုံး။

သူထိုင်ရမည့် တရားခံ ကုလားထိုင်။

သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြမည့် မျက်လုံးများ။

ဂျူရီလူကြီးများ၏ သုံးသပ်ချက်။ ထင်မြင်ယူဆချက်များ။

ဧကန်တော့ သူ့ကို ချမှတ်မည့် စီရင်ချက်။ လူသတ်မှုတွင် အပြစ်ရှိကြောင်း လုံလောက်သည့် သက်သေ အထောက်အထားများကြောင့် ထောင်ထဲမှာ သူတစ်သက် နေရတော့မည်။

သူ့ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ချလိုက်ပြီးနောက်မှာ စာတစ်စောင် သူ ရေးပြီး ဆွတ်ထံသို့ ခို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ညီသူတ ရောက်လာချိန်မှာ မင်းရင်စစ် နံနက်စာ အနေချိန်ဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန် ငါတို့ပြန်မယ် သုတ၊ အရေးပေါ် အစည်းအဝေး ခေါ်ပြီး ကုမ္ပဏီရဲ့ သဘာပတိနေရာ၊ အမှုဆောင်ဥက္ကဋ္ဌနေရာက ငါထွက်မယ်၊ အဲဒီ ရာထူးတွေ အားလုံးကို မင်းကို လွှဲပေးမယ်”

“မင်းပြောတာ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် စစ်၊ မင်းတာဝန် ဆွဲအားလုံး ငါ့ကို လွှဲပေးဖို့ဆိုတာ”

“ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ မင်း လုပ်ပါ၊ တခြား ဘာ အကြောင်းမှ ငါ့ကို လာမပြောနဲ့”

ရေခဲလို အေးစက်နေသော မင်းရင်စစ် မျက်လုံးများကို ကြည့်ကာ ညီသူတ မျက်ခုံးတူတွေ တွန့်ကုတ်သွားသည်။ မင်းရင်စစ်ပုံစံက သူပြောရင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သည့် အမှုအယာကို သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

“အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ သုတ၊ ငါ ခံရနိုင်တဲ့ အဆိုးဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး ပြစ်ဒဏ်တွေဟာ ဘာလဲ ဘာဖြစ်နိုင်လဲဆိုတာသာ ငါ့ကို ပြော”

ညီသူတမျက်နှာ ထိန်းမရအောင် ပျက်သွားပေမယ့် ဘာမှ မပြော။ မင်းရင်စစ် နံနက်စာ စားနေတာကို ကြည့်နေချိန်မှာ ဖုန်းဆီ မြည်လာ၏။ ဖုန်းကို ညီသူတက လက်ခံစကားပြောသည်။ ဖုန်းဆီထဲ လာသူက မင်းရင်စစ်၏ ရှေ့နေ ဦးတိုင်းကျော်ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ အခုချက်ချင်း စကားပြောမှဖြစ်မယ် ညီသူတ မင်းရင်စစ်ကို ဖုန်းလွှဲပေးလိုက်ပါ”

“ဘယ်သူလဲ သုတ”

“ဦးတိုင်းကျော်”

မင်းရင်စစ် အချိန်ဆွဲမနေတော့။ သူ့ရှေ့နေကြီး ဦးတိုင်းကျော် ဆိုတာနှင့် စားလက်စကိုရပ်ပြီး ညီသူတလက်ထဲက ဖုန်းကို လွှဲပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဦးတိုင်းကျော်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ခံရမယ့် အပြစ်ဒဏ်က ဆယ်နှစ်လား၊ ဆယ်ငါးနှစ်လားဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“မင်း ထင်တာထက် ပိုဆိုးမယ် မင်းရင်စစ်၊ သူတို့ဘက်က

မျက်မြင်သက်သေ အသစ်တစ်ယောက် ထပ်တိုးလာတယ်။ ထွဋ်မြတ်တာရာ အသတ်ခံရတဲ့ ညတုန်းက သူ အဲဒီအခန်းမှာ ရှိနေခဲ့တယ်တဲ့။ လသာဆောင် ဝန်တောပေါက်ကနေပြီး ထွဋ်မြတ်တာရာကို မင်း တွန်းချလိုက်တာ သူမြင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“မင်း အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်လည်း သူတို့က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး မင်းရင်စစ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီအမှုကို ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်၊ သူဟာ သူနီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ထွဋ်မြတ်တာရာ အခန်းထဲကို မရောက်သေးဘူး၊ ဖောက်နေတုန်း သူက မင်းကို မြင်တာ”

“ထွဋ်မြတ်တာရာကို လွှတ်မချခင် လက်ရမ်းပေါ်မှာ မင်းက သူ့ကို ကိုင်မြှောက်ထားတယ်တဲ့၊ သူ့ထွက်ဆိုချက်တွေက သိပ်ပြီး တိကျနိုင်မာတဲ့အတွက် ရုံးတော်မှာသာ သူဒီအတိုင်းထွက်ဆိုရင် ဒါ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သက်သေပဲ”

“ထွဋ်ကို လွှတ်မချခင် ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ရမ်းပေါ်မှာ ဆိုင်မြှောက်ထားတယ်... တုတ်လား”

“ကဲကွာ”

“ခွမ်း”

မင်းရင်စစ်အသံက အိပ်မက်ထဲ ပြောနေသကဲ့သို့ မပီမသ ခိုးတဝါးဖြစ်နေပြီးမှ သူ့လက်ထဲက ဖုန်းကို နံရံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ စအားပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အရူးတစ်ယောက်လို အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ

ပြီးနောက်မှာ အခန်းတံခါးကို ဝန်းခနဲဆွဲဖွင့်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်ပြေးသွားသည်။ အမြင့်ကြောက်သည့် ရောဂါရှိသူက ဝရန်တာလက်ရမ်းမှာရပ်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖို့ လေထဲမှာ ထိုလူကို ကိုင်မြှောက်ထားသည် ဆိုပါလား။

ဒါ လိမ်တာ။

ညာနေတာ။

အလွန်ယုတ္တိမရှိတဲ့ သူခိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အပြစ်တခြား ဘာမှမဟုတ်။ သူ ချောင်ပိတ်မိနေပြီ ဖြစ်သည်။ မင်းရင်စစ်ကို ကယ်တင်ကူညီမည့်သူ မရှိ။ အားလုံးက မင်းရင်စစ် ဒုက္ခမရောက်ရောက်အောင် အကွက်ကျကျ စီစဉ်ထားသလို ထင်ရသည်။ မြေတည့်ရာသို့ သူ လျှောက်နေ၏။ ဘယ်ကိုသွားနေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မသိ။ သူ သိလိုက်သည့်အချိန်မှာ မင်းရင်စစ် ခြေအနံ့က ဆွတ်အခန်းရှေ့မှာ ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

သော့ခတ်ထားသောကြောင့် ဆွတ် သူမအခန်းမှာ မရှိမှန်း သိသိနှင့် အခန်းတံခါးကို တဒန်းဒန်း ထုရိုက်ပစ်သည်။ မင်းရင်စစ်ပုံစံက တကယ့်ကို ကူကယ်ရာမဲ့ လူတစ်ယောက်၏ ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ဆွတ် ထင်နေသလို ထွဋ်ကို သတ်သည့် လူသတ်သမားမှာ သူမဟုတ်ကြောင်း သူမကို သူ ရှင်းပြချင်နေသည်။ သို့သော် ဆွတ်က သူမအခန်းမှာ မရှိ။

“ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူး”

“မင်း အခန်းတံခါး ငါ့ကို ဖွင့်ပေးစမ်း၊ ငါဟာ မင်းထံသလို မင်းအစ်မကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူးကွ၊ နားလည်

ဘား”

“ထွဋ်ကို ငါ မသတ်ဘူး”

“ငါ လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး”

“ဆွတ်”

“ဒုန်း”

“မင်းတံခါးကို ငါ ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်မှာနော်”

“ကဲကွာ... ကဲ... ကဲ”

“ဒုန်း”

“ဝန်း... ဝန်း”

ဆွတ်အခန်းကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် သော့ခတ်ထားသည့် အခန်းတံခါးက တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်။ အခန်းတံခါးကိုမှီပြီး စိတ်ပျက်အားလျှော့စွာ သူ ထိုင်ချလိုက်သည့် မြေကြီးမှာ မင်းရင်စစ်နားကို လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာသည်။

“မင်းရင်စစ်”

ခေါ်သံက နူးညံ့သိမ်မွေ့လျက် ခပ်တိုးတိုးဖြစ်သော်လည်း အသံကို မင်းရင်စစ် ကြားပါသည်။ အသံပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိပေမယ့် မော့မကြည့်။ အသံပိုင်ရှင်က မင်းရင်စစ်နားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်စွာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ မငြိမ်းဝေ ဖြစ်သည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါဦး စစ်ရယ်”

“မင်း အခုလိုဖြစ်နေတာ မြင်နေရတော့ မမငြိမ်းစိတ်ထဲမှာ လောက်တောင် ထိခိုက်နာကျင်ရတယ်ဆိုတာ မင်း သိမှာ

မဟုတ်ဘူး”

“ထွဋ်ကို ကျွန်တော် မသတ်ဘူး မမငြိမ်း”

“ကျွန်တော် လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး”

“မမငြိမ်း သိပါတယ် စစ်ရယ်၊ စစ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့

ထွဋ်ကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မမငြိမ်း သိတယ်”

တုန့်ယင်တိုးဖျော့နေသော မငြိမ်းဝေစကားသံထဲမှာ ဝမ်းနည်းစွာ ကြေကွဲခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်နေ၏။ မင်းရင်စစ်လို စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့သူတစ်ယောက်က လူ တစ်ယောက်အသက်ကို ရက်စက်စွာ စက်စက် သတ်ဖို့မဆိုထားနှင့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုပင် သတ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်။

“ထွဋ်ကို ကျွန်တော် မသတ်ဘူးလို့ မမငြိမ်း ဘယ်လို လဲဟင်”

“သိတာပေါ့ကွယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူအကျင့်စနစ်ဟာ သူ ဘယ်လိုလူဆိုတာ ဖော်ပြပြီးသားပါ။ စစ်လိုလူတစ်ယောက်က လူသတ်သမားလို့ ထင်နေတာကိုက အဲဒီလူဟာ အင်မတန် ဂုဏ်ခတ်ညံ့လို့ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ။ ထွဋ်ကို တကယ်သတ်တဲ့ လူသမား ဘယ်သူဆိုတာ...”

“မမငြိမ်း... အဲဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာ သိနေပြီလားဟင်”

“မသိရပါဘူးကွယ်၊ ထွဋ်ကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမား သိရင် မမငြိမ်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို တရားစွဲထောင်ချပစ်မှာပါ”

မငြိမ်းဝေစကားကြောင့် အားအင်တက်ကြွခဲ့ရသော မင်းရင်

မငြိမ်းဝေစကားကြောင့်ပင် စိတ်ပျက်အားလျော့သွားသည်။ သို့သော် သူသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ခဏအတွင်း သူ့ခံစားချက်ကို အလျင်အမြန် ပြန်လည်ထိန်းချုပ်လိုက်၏။

“ဆွတ်ဆီလာတာလား စစ်”

မငြိမ်းဝေက မားမတ်ခန့်ညားစွာ ရပ်လိုက်သည့် မင်းရင်စစ် အရပ်အမြင့်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း မေးလာ၍ သူ စိတ်မပါဘဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဆွတ် အပြင်သွားတယ် စစ်၊ နှင်းရိပ် အခုလိုဖြစ်ရတာ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ဆွတ်က ခံယူထားတယ်၊ ပြီးတော့ အားလုံး ထင်ကြေးပေးကြသလို နှင်းရိပ်သေတာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ဆွတ်က ထင်နေတာ”

“မမငြိမ်းပြောတော့ နှင်းရိပ်သေတာ သွေးရိုးသားရိုး သေတာ ဟုတ်လား”

“အခြေအနေအရ မမငြိမ်းအနေနဲ့ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ စစ်၊ လူသတ်တရားခံ ရှာတွေ့အောင် ရဲမှူးကြီးနဲ့ မမတို့ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နေပါတယ်”

“နှင်းရိပ်ကို ဘယ်သူသတ်တယ်လို့ မမငြိမ်းထင်လဲ”
ထိုအဖြေက မင်းရင်စစ် သိချင်နေသလို မငြိမ်းဝေကိုယ်တိုင် နှင်းရိပ် အလွန်သိချင်နေသောအဖြေ ဖြစ်သည်။

“ဆွတ်ပြောတာတော့ ထွဋ်ကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားကပဲ နှင်းရိပ်ကို သတ်တာလို့ပြောတယ်”

“ထွဋ်ကို သတ်တဲ့လူသတ်သမား... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စစ်”

မင်းရင်စစ်မျက်နှာမှာ သူ့ကိုယ်သူ လှောင်သည့် အပြစ်တစ်ချက် လက်ခံ ပေါ်လာ၏။ လောကကြီးက တယ်လည်း ရယ်စရာ ကောင်းပါလား။ ထိုသူအားလုံးထဲမှာ ရယ်စရာ အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ကိုယ်လုံး ကောင်းကျော်စောရင်ခွင်မှာ ပျော့ရွှေသွားပြီဖြစ်သည်။ တခြားသူ မဟုတ်။ မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခြင်းက ပို၍ ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

“ဒါဆို သူပြောတာ ကျွန်တော့်ကိုပေါ့”

“ဟင်”

“နှင်းရိပ်ကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားက ထွဋ်ကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားပဲလို့ ဆွတ်က ပြောတယ်ဆိုလို့ပါဗျာ”

ပြောပြီး မင်းရင်စစ် အားပါးတရ ရယ်ပစ်လိုက်သည့် မငြိမ်းဝေကတော့ မင်းရင်စစ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘာမှ တုံ့ပြန်စေချင် နိုင်အောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် သူ့နှာမှာ ခေါင်းငုံ့လျက် လှောင်နေ၏။ မငြိမ်းဝေ ရင်ထဲမှာ မဆုံးနိုင်သော အတွေးတို့နှင့်အတူ ထင်မြင်ချက်ကို ဖွင့်ပြောရခက်လျက် လူက ချက်ချင်းလို စောရွှေသွားနဖူးကို လက်နှင့်တောက်ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးတို့ရွှဲနေသော မငြိမ်းဝေ၏ ဖြူပျော့သော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မင်းရင်စစ် လက်ခံသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မငြိမ်း၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ရုတ်တရက်ကြီး ခေါင်းထဲက မူးလာလို့ပါကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုမှီပြီး တွဲလိုက် မငြိမ်း၊ ကျွန်တော် ကောင်းကျော်စောကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

မငြိမ်းဝေက ဘာမှမပြောနိုင်တော့။

ကောင်းကျော်စော ကားလေးနှင့် ရောက်လာချိန်မှာ မငြိမ်းဝေ ဆစ်ကိုယ်လုံး ကောင်းကျော်စောရင်ခွင်မှာ ပျော့ရွှေသွားပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ကားလေး ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ။ ဆွတ်တစ်ယောက် သူမ ဆီ လိုက်ပို့သူနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာ၏။

သူမမျက်နှာမှာ အထူးတည်ငြိမ်းလေးနက်လျက် တစ်စုံတစ်ခု သော အကြောင်းအရာကို စဉ်းစားအဖြေရှာလျက်ရှိသူ တစ်ယောက်၏ အမိုးဖြစ်သည်။

“ဆွတ်ကို အခုလို ကူညီပေးတဲ့အတွက် ဦးသီဟ...”

“တခြား လိုအပ်တာတွေရှိရင်လည်း ကျွန်တော် ကူညီပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးသီဟကျေးဇူးကို ဆွတ်တစ်ယောက်မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆွတ်ကို အခုလို ကူညီခွင့်ရတာ တစ်ယောက်မှ မမေ့ဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

လိုက်ပို့သူက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ အခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ဆွတ်၏ စားပွဲပေါ်ရှိစာထဲ သူမအကြည့်တွေ ဖြစ်နေ ရောက်သွားသည်။ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် စာအိတ်ပေါ်မှာ ထင်ရှားစွာရေးထားသည့်စာကို ဖတ်လိုက် ခဲ့ပြီး စာအိတ်ပေါ်ရေးထားသည့် လက်ရေးက သူမနှင့် အင်မတန် ခြီးနေသည့် လက်ရေး။ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဆိုသည့် သူမအမည်ကို သာသပ်သော အနက်ရောင်မင်ဖြင့် ရေးထားသည်။ သာမန်အချိန်

တွေမှာ မင်းရင်စစ်လက်ရေးပုံစံက ခပ်သော့သော့ အနေအထားဖြစ်နေတာကို လှပခြင်း မရှိ။ သေသပ်ယုံရှိသည်။ သူ လှလှပပရေးသားအချိန်က ထိုလူအပေါ် အလေးအနက်ထားသည့် အချိန်မျိုး၊ စိတ်ဝင်စားသည့်အချိန်မျိုး ဖြစ်သည်။

အခုစာအိတ်ပေါ်မှာ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးအမည်ကို လှပစွာ ထားသည့် စာပါအကြောင်းအရာက မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် ဆွတ်ပျံ့ပျံ့နှင့်အတူ ညစာစားရန် ဖိတ်ကြားထားသည့် စာဖြစ်သည်။ စာထဲမှာ နောက်ဆုံးအနေနှင့် သူ့ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါဟု ဆွတ်ထံ အနူးအညွှတ်တောင်းဆိုထား၏။

နောက်ဆုံးဆိုသည့် စကားကို ဆွတ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားသည်။ ထွဋ်ကို သတ်သည့် တရားခံအဖြစ် မင်းရင်စစ်ကို ဆွတ်အား လုံးဝ အတွေ့မခံပေမယ့် အခုတော့ သူမအတွက် သူ တောင်းဆိုလိုက်လျော့ရမည့်အချိန် ဖြစ်သည့်အတွက် မင်းရင်စစ် ဖိတ်ကြားညစာစားပွဲကိုသွားရန် သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဆွတ် ဂရုမစိုက်။ အထူးအပြင်အဆင်တွေနှင့် မင်းရင်စစ် ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်အတိုင်း သူမ ရောက်သွားတော့ ခန်းမဆောင်ထဲမှာ လူတွေပြည့်နေသလို နှစ်ယောက်အတွက် အထူးသီးသန့် ပြင်ဆင်ထားသည့် စာအိတ်အလားကို ကြိုစောင့်နေသော မင်းရင်စစ်ကို တည်ကြည် ချစ်သောအသွင်အပြင် ချောမောစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ပုံစံက ငါ့လိုဖြစ်သည်။ သက်တောင့်သက်သာရှိသည်။ လူသတ်မှုကို ရင်ဆိုင်သော လူသတ်သမားတစ်ယောက်ပုံစံနှင့် မတူ။ ကိုယ့်ချစ်သူ အ

စောင့်နေသည့် ချစ်သူတစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုးအပြည့်နှင့် ဆွတ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ချက် လက်ခံ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

ဆွတ် သူ့နားရောက်သွားတော့ မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် သူမအတွက် ထိုင်ခုံထုတ်ပေးပြီး အရေးတယူ ဂရုစိုက်ပုံကအစ ဟိုးတုန်းက ပုံစံနှင့် အတူတူ။ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲတာကို မြင်ရတော့ ဆွတ်ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။ အဆိုးဆုံးက မင်းရင်စစ် လက်သန်းမှာ ဝတ်ထားသည့် ဆွတ် လက်စွပ်ပေါက်စလေး ဖြစ်သည်။ သူ့လို လူတစ်ယောက်အတွက် ဘာတန်ဖိုးမှမရှိသည့် ဤလက်စွပ်လေးကို သူ့လိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့လက်မှာ အရေးတယူ အလေးအနက်ရှိနေတာ မြင်ရတာ ဆွတ်နှလုံးသားကို ပြင်ထန်စွာ လှုပ်ရှားသွားစေတာ ဝန်ခံသည်။

ထိုလက်စွပ်လေးကို သူ့နားဆွတ် ချစ်သူဖြစ်စေမယ့် မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင် ဆွတ်ဆီက တောင်းယူပြီး သူ့လက်မှာ ဝတ်ဆင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီတုန်းက အပျော်တွေဟာ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အနီကအတန်လေးဆိုပေမယ့် ဆွတ်အတွက်တော့ ဘဝတစ်သက်တာ အောက်ဖျက်၍မရသော အမှတ်အသားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာ ဆွတ်ပဲ သိသည်။

“အခုလို လာပေးတဲ့အတွက် ဆွတ်ကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်ကျေးဇူးကို အတင်ခံချင်လို့ ဒီနေရာကို ဆွတ် ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ဦးမင်းရင်စစ်၊ ရှင်ပြောစရာရှိတာ ဘာလဲဆိုတာပဲ ဆွတ်ကို ပြောပါ”

ဆုတ်အသံက အေးစက်သလို မျက်နှာထားကလည်း တင်းထန်သည်။ မင်းရင်စစ်ကတော့ သူ့အပေါ် ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်နေသည့် ဆုတ်ဒေါသတွေကို ဂရုမစိုက်။ ထွဋ်နှင့် မိုက်မိုက်မဲမဲ တွဲခဲ့သည့် သူ့ကိုယ်သူသာ နောင်တတွေနှင့် ဆုတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆုတ် ကိုယ့်ကို သတ်ပစ်ချင်နေလား။”

“ရှင့်လို လူသတ်သမားဖြစ်အောင် ဆုတ်ကို သွေးထိုးနေတာလား။”

ဆုတ် စကားအဆုံးမှာ မင်းရင်စစ်က သူမမျက်နှာကို နှိပ်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

“အားလုံးကို ကိုယ်အရှုံးပေးပါပြီ ဆုတ်။”

“ရှင့်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အနိုင်မယူပါဘူး။ ထွဋ်ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကိုသာ ကြိုးစင်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာ။”

ဆုတ်အသံက အဖျားခပ်၍ တုန်ယင်ချင်သွား၏။ ဆုတ်အဖျားမှာ ထွဋ်ဆိုရင်လည်း သူ့ညီမကို သတ်သည့် လူသတ်တရားအဖြစ် ဆုံးအထိလိုက်ပြီး မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှာပါ။ ရဲရင့်ထက်မြတ်သော ထွဋ်။ လူတွေကို ကြောက်ရကောင်းမွန်း မသိသည့် ထွဋ်။ ယောကျ်ားတွေကို သူမဘဝမှာ ဆော့ကစားစရာလို သဘောထားခဲ့သည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ အဆုံးက မလှပပ။ သူမ လျော့တွက်ထားသည့် ထိုယောကျ်ားတွေကပဲ ထွဋ်ဘဝကို ဆိုးရွားစွာ နိဗ္ဗာန်ချပ် အသတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆုတ် ပြောတာတွေအားလုံး ဆုတ်ဘက်က ကြည့်ရင် အမှန်တွေပါ။ ဆုတ်နေရာမှာ ကိုယ်ဆိုလည်း ဆုတ် ခံစားရသလို ခံစားမိမှာပါပဲ။”

အပိုတွေ ပြောတာ မဖြစ်စေပါနဲ့ဟု ဆုတ်စိတ်ထဲကပဲ မင်းရင်စစ်စကားတွေကို တစ်ခွန်မခံ ပြန်ပြောရင်း သူမအကြည့်တွေက တစ်နေရာကို ရောက်သွားသည်။ ကောင်းကျော်စောနှင့် မငြိမ်းစေတို့က ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးမျက်နှာကိုယ်စီ၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ ဝတ်စုံတွေနှင့် ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ရယ်မောနေည့်ခံနေတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဆုတ်တို့နှစ်ယောက်ကို တမင် မမြင်ဟန်ဆောင်ထား၍ ဆုတ်စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံးမှာ အကြံကိုယ်စီ၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုယ်စီ ရှိနေခြင်းကို အထူးပြောစရာပင် မလို။ မင်းရင်စစ် ပြောနေသည့် စကားတွေကို နားထောင်နေပေမယ့် ဆုတ်စိတ်တွေက တစ်နေရာတည်းမှာ ချိတ်မချိတ်မနေ၏။ စားသောက်စရာတွေ လာချပေးတော့လည်း ဘာကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်။ ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်တရားနှင့် အတူတူရှိနေသည့် ဆုတ်ကိုသာ သူမရှေ့နေကြီးမြင်လျှင် သာတွေပြောမလဲဟု တွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်။”

နှုတ်ဆက်သံအဆုံးမှာ ဆုတ် မင်းရင်စစ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ထံမှ တားမြစ်သံ မကြားရ။ တား၍မရမှန်း သူ သိထားပြီးဖြစ်သည်။ အချိန်စောနေသေးသဖြင့် သူမမှာ တခြား လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတော့ သတိရလိုက်သည်။ တစ်စစီပြန်ကြည့်သော

အပိုင်းအစများကို တစ်ခုချင်း လိုက်ဆက်စပ်ကြည့်နေမိသည်။ အပြစ်
အပျက်က နက်ရှိုင်းရှုပ်ထွေးမှုများနှင့် ပြည့်နေ၏။ ဆွတ်ကတော့ ထွဋ်ကို
သတ်သည့် လူသတ်တရားခံကို မရရအောင် ကြိုးစင်ပို့ပစ်ချင်သည်။
အရေးကြီးဆုံးသက်သေ သူမလက်ထဲ ရောက်လာလျှင် ထွဋ်ကို သတ်
သည့် လူသတ်တရားခံကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်တော့။

ဇာတ်ညွှန်းစာအုပ်ကို ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ။ အသေး
စိတ် အချက်အလက်တွေနှင့် ဆေးချာတိုက်ကြည့်သည်။ လက်ရာထဲ
တစ်ခုတည်း ဖြစ်သည်။

ဒီဇာတ်ညွှန်းကို ရေးသူက ကောင်းကျော်စောဆိုတာ သေချာ
သည်။ ဒါကို မငြိမ်းစေကလည်း သိသည်။ တရားရုံးမှာ သူ့
တင်ပြရမည့် အချက်အလက်တွေထဲ ထိုဇာတ်ညွှန်းစာအုပ်ကို
ထည့်လိုက်သည်။ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဆွတ် နာရီထိုး
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမလိုချင်သည့် အချိန်နှင့် ကွက်တိဖြစ်
နေ၍ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အပြင်မှ ရပ်နေသည့်လူက ဆွတ်ကိုတွေ့တာနှင့် အထုပ်
တစ်ထုပ်လှမ်းပေးပြီး နေရာက ချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားသည်။ အ
စကားမှမပြော။ ဆွတ်ကလည်း သူမလက်ထဲရောက်လာသည့် အထုပ်
ကိုယူပြီး တံခါးကို ချက်ချင်းပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ အချိန်က ဘာမှ
မကြာပေမယ့် သူမ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို စောင့်ကြည့်နေသူက ဒါကို
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပြီး မျက်ခုံးအစုံကို တွန့်ကုန်လိုက်၏။
လေးနက်သောအသွင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားပြီးမှ အမှောင်ထဲထဲ
ပျောက်သွားသည်။ ဆွတ်က သူမလက်ထဲရောက်လာသည့် အထုပ်ထဲမှ

အသံဖမ်းစက်လေးကို ထုတ်လိုက်၏။ ဤပစ္စည်းလေးက သူမ အခက်
အခဲအားလုံးကို ကူညီပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်
သည်နှင့် တရဲရဲအသံများကို ကြားရပြီး မငြိမ်းဝေအသံ ပေါ်လာ၏။

မငြိမ်းဝေကို ဝန်ကြီးကတော်က မေးခွန်းတွေ မေးနေသည်။
မေးခွန်းတိုင်းကို မငြိမ်းဝေက ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ဖြေပေးရင်း တချို့စကား
တွေကို လမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်သည်များလည်း ရှိသည်။ အဓိက
မေးခွန်းတွေက ထွဋ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများဖြစ်ပြီး
ထွဋ်၏ အတွင်းရေးမှူး နှင်းရိပ်သေဆုံးမှုအကြောင်း ဖြစ်သည်။ တချို့
စကားများမှာ ဝါးနေသည်။ မသဲကွဲ၍ ဆေးချာမကြားရ။ ဆွတ်က
သူတို့ပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းကို စာရွက်တစ်ရွက်မှာ ချရေးပြီး
မှတ်ထားသည်။

ကောင်းကျော်စောနှင့် ပတ်သက်ပြီး မငြိမ်းဝေ ပြောသွားသည့်
စကားတွေက သူမယောက်ျားဘက်က ခုခံကာကွယ်ပြီးသား စကားတွေ
ချည်းဖြစ်သည်။ ဆွတ်အတွေးထဲ ကောင်းကျော်စောမျက်နှာ ပေါ်လာ
၏။ ထွဋ် ဆုံးပြီးပြီးချင်း ဆွတ်ထံရောက်လာပြီး ဆွတ်နားမှာ နေပေးခဲ့
သည့် တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်သည်။ ထွဋ်ဆုံးသည့်
အချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်စွာ သူ ရှိနေတာ အခုမှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။
လူသတ်သမားတွေဟာ သူတို့သတ်တဲ့ နေရာကို နောက်တစ်ခေါက်
ထပ်လာကြည့်ကြသည်ဆိုသော စကားက ဆွတ် အာရုံကို လွှမ်းမိုးလာ
၏။ ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်သမားက တခြားတစ်နေရာက
လာခြင်း မဟုတ်။ ထွဋ်နှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်သည့် ဤအသိုင်းအဝိုင်းမှ
လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါဆို ထွဋ်ကို သတ်သူက မင်းရင်စစ်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ။
ရုတ်တရက် အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်
ရ၍ ဆွတ် နေရာက ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ”

ဆွတ်အသံကို ပြန်ဖြေမည့်သူ မရှိ။

ပြတင်းပေါက်ရှိရာ ဆွတ် အပြေးရောက်သွားပြီးကြည့်တော့
မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာ သူမကို ဆီးကြိုနေ၏။
သူမ စိတ်ထင်တာများလားဆိုသည့် ဧဝေဝါအတွေးနှင့် ခန်းဆီးကို
ပြန်ချရင်း တိတ်ခွေထဲက အသံတွေကို အထပ်ထပ် ပြန်ဖွင့် နားထောင်
နေမိသည်။ တိတ်ခွေမှာ အားလုံး သုံးခွေတိတိဖြစ်သည်။

ပထမအခွေ ကုန်သွား၏။

ဒုတိယအခွေကို ဖွင့်လိုက်သည်။

နောက်တော့ တတိယအခွေ။ ထိုအခွေထဲမှ ထွက်လာသည့်
စကားသံတစ်သံကြောင့် ဆွတ်လက်ထဲက ရှေးမှတ်လက်စ စာအုပ်လေး
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အလန်တကြား ပြုတ်ကျသွားသည်။

အခန်း (၁၈)

ခြောက်ပေကျော်မြင့်သော ခြံစည်းရိုးပင်များမှ ဝေနေအောင်
ခွင့်နေသော ပန်းများက လှချင်တိုင်း လှနေ၏။ ထိုပန်းလေးများကို
ဖြတ်လျှောက်ရင်း ငယ်ငယ်ကအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း သတိရ
ထား၏။ သူမ ငယ်ငယ်က ဒီပန်းတွေကိုခူးပြီး သူ့မိခင်ကို ပေးခဲ့ဖူး
သည်။ အမေက ဘာမှမပြော။ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူ ခူးပေးသည့်
ပန်းလေးကို အမြတ်တနိုးနှင့် သူ့ဦးခေါင်းမှာ လှပစွာ ဆင်မြန်းပေးခဲ့ရာ
သည့် မိခင်၏ အပြုံးက အခုချိန်ထိ လတ်ဆတ်ချိုမြိန်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဤခြံစည်းရိုးပန်းတွေမှာ ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိ။
အင်းဘေး အလှေကျ အလှပေါက်သော ပန်းမျှသာဖြစ်သော်လည်း
အားဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ယူလာပေးသည့် ပန်းအဖြစ် အမေက အမြတ်
တနိုး ပန်ဆင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အခုမှ သူ ပိုသိလာသည်။ မရှိ ဆင်းရဲသား
အမေ နိမ့်ကျချို့တဲ့လွန်းသည့်အကြောင်း သူ ပြန်တွေးတိုင်း အမေကို
သူ ပိုသတိရသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ နာကြည်သည်။

လောကကြီးမှာ ငွေကို ရေလိုသုံးနေသူတွေ အများကြီးထဲမှာမှ

သူတို့မိသားစုဘဝက ဆင်းရဲတွင်းနက်လွန်းသည်။ အဖိုးတန် ကား အကောင်းစားစီးပြီး အဝတ်အစား လှလှပပဝတ်။ ကောင်းပေဆိုသည့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ဆိုင်တွေမှာ စတိုင်ကျကျ လှလှပပ စားသောက် နေထိုင်ကြသူတွေဖြစ်တိုင်း ထိုသူတွေထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မွေးရန် တို့ကို ရှုရှုက်ရတိုင်း လိပ်ပြာလွင့်မတတ် သိမ်ငယ်နိမ့်ကျသွားတတ် သည့်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပြီး ငါလည်း တစ်နေ့ သူတို့လို ဖြစ်ရစေမယ်ဟု အသံတိတ် ကြိမ်းဝါးရေရွတ်ခဲ့တာ ပြန်အမှတ်ရသည်။

အခု သူလိုချင်သည့်ဘဝကို ရတော့မည်။

ဘယ်လောက် ကျေနပ် ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်ပါ သနည်း။ ခြေလှမ်းကို ခပ်မှန်မှန်လျှောက်ရင်း သူ့အတွေးတွေက သူ့ကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ ရာသီဥတုက နည်းနည်းပူပေမယ့် ဒါကို သူ ဂရုမစိုက်နိုင်။ အစီအစဉ်အတိုင်း အတိအကျဖြစ်ဖို့သာ စိတ်စောနေမိ သည်။ ကိစ္စတွေအားလုံး မကြာမီ သေသပ်ပြီးဆုံး သွားတော့မှာပါလား ဟု တွေးမိတိုင်း သူ့ရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ပီတိစိတ်က လှုပ်ခတ်လာခြင်း

အပြာနုရောင်လွင်နေအောင် ဆေးခြယ်ထားသည့် အခန်းဇေ့ မှ သူရပ်လိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်က သူ တွက်ဆ ထားသည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်နေ၍ ကျေနပ်သွားသည်။ သက်ရှိ လူသား ဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ပိတ်ထားသည့် အခန်းတံခါးကို သူ့မှာ အသင့်ပါလာသော သော့ဖြင့် အသာဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲ မမြည်အောင် ခြေဖုနင်းပြီး အခန်းထဲ သူဝင်လိုက်ပြီးနောက်မှာ အခန်း တစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဤအခန်းက သီးသန့်ခန်းဖြစ်ပြီး အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ

အတွက် အထူးစီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် တခြားသူတွေ ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် မရ။ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည့် မှန်ချပ် ထဲမှာ တွေ့မြင်နေရသည့် သူ့ပုံရိပ်ကို သေချာကြည့်လိုက်၏။ လူချော လှလှတစ်ယောက်က တောက်ပြောင်သော အသွေးအမွှေးတွေနှင့် သူ့ကို ခန့်ညားတည်ငြိမ်စွာ ပြန်လည် စူးစိုက်ကြည့်နေ၍ သူ၏ ယောက်ျား ပီသမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်သဘောကျသွားသည်။

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမည်။

အမြဲတမ်း သားနားသပ်ရပ်သော၊ တည်ငြိမ်ချောမွေ့သော၊ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ထာဝရ ရပ်တည်နေမည့် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်သည်။ အစတုန်းကတော့ သူ့မှာ ထိုအကြံအစည်မျိုး ထိုစိတ်ကူး ချိုး လုံးဝမရှိခဲ့တာ သေချာသည်။ ထွဋ် သေဆုံးပြီးနောက်မှာတော့ လူနန်း သူမုန်းမသိ အရက်မူးနေသည့် မင်းရင်စစ်ကိုကြည့်ပြီး ထိုအကြံ ရလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းရင်စစ်ဆိုသည့် ယောက်ျားက ကံကောင်းသောဘဝကို ခိုင်ခိုင်ထားသူဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ လိုချင်တာအားလုံး ရသည်။ ဖြစ်ချင်တာအားလုံး ဖြစ်နိုင်သည်။ လိုတရဆုကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားသူ တစ်ယောက်အဖြစ် လူ့လောကကြီးထဲကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေ ဖြည့်စုံခြင်းတွေနှင့်အတူ ဘဝ၏ သုခချမ်းသာဟူသမျှ ခံစားခံစားဖို့ ဆောက်ရှိလာသော လူသားဖြစ်သည်။

ဘယ်လောက်များ မနာလို ဝန်တိုစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဘုံတရားပါလဲ။ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရုံနှင့် သူ့အတွက်

အားလုံးပြီးပြည့်စုံနေချိန်မှာ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေကြသူတွေထဲမှာ သူလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ခါးသီးတော့နှင့် ရှင်သန်ကြီးပြင်ခဲ့ရသော သူ့ဘဝ သူ နာကြည်းလေ ချမ်းသာတော့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူတွေကို ပိုမိုနားလေ၊ ပိုကြည့်မရလေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်းရင်စစ်မှာ သူ ကြည့်မရအောင် မုန်းသော အသိုင်းအဝိုင်းမှ ပြီးပြည့်စုံသော လူသားဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူ ကြည့်မရအောင် မုန်းခဲ့သော ဤလူသားထံ ဘယ်လိုလူမှု မကယ်တင်နိုင်တော့။ ထွဋ်ကို သတ်သည့် လူသတ်မှုနှင့် ထောင်နန်းစံရတော့မည်။ ကံတရားက ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်သနည်း။ မင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက် ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။ တော်တော်တော့ အံ့သြစရာကောင်းသည့် လျှပ်စစ်ဝါယာကြိုးကို ဖောက်ပြီး သူ လုပ်စရာရှိတာကို ခပ်သွက်သွက် လုပ်လိုက်သည်။

ဟိုးအဝေးမှာ လူသံသဲ့သဲ့ကြောင့် အခန်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန် သူထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ထိုနေရာက ချက်ချင်း ကိုယ်ယောင် ဖျက်လိုက်သည်။ သူ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ။ ထိုနေရာကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထိုသူက မငြိမ်းဝေ။ သူ့လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ဖီးလိမ်းပြင်အပ်ခြယ်သထားခြင်းမရှိ၍ သူမအသွင်က သိသိသာသာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ အိုမင်းရင့်ရော်နေ၏။

ညကလည်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။
ညညနက်သန်းခေါင်မှ ပြန်ရောက်လာသော ကောင်းသော

အခု သူမဘေး ဝင်အိပ်လိုက်တာကို မျက်စိမှိတ်ပြီး မသိချင် ဟန်ဆောင် ခုလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ လှိုင်းထန်နေ၏။ ကောင်းကျော်ဇော မနိပ် သူမဘဝကို သူမတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရန် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဤချစ်စရာ လူငယ်လေးကို သူမ ဘာသာ မခွဲနိုင်ဖြစ်နေတာကို သိလိုက်ရ၍ အတော် ဝမ်းနည်းအားငယ် သွားသည်။

ဤကိစ္စက မငြိမ်းဝေ ထင်သလောက်မလွယ်။
ကောင်းကျော်ဇောကို သူ ချစ်သည်။ မငြိမ်းဝေချစ်အောင် သည်း ကောင်းကျော်ဇောက အလိုက်တသိ နေတတ်တိုင်တတ်သည်။ မငြိမ်းဝေကို ပျော်အောင်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားသည်။ ကောင်းကျော်ဇောလျှင် မငြိမ်းဝေဘဝ ပြီးပြည့်စုံပြီဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့် အခု မျှော်လင့်တားတာတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖြစ်လာသည်။ သူမပိုင်သူတွေကို ကောင်းကျော်ဇော စိတ်ကြိုက်သုံးဖြုန်းနေတုန်းကလည်း ခြေထောက်မရှိ။ ရန်မလုပ်ခဲ့။ ထပ်ရှာသည်။ ပြန်ဖြည့်သည်။ အပြစ်တင်တားပင် မဆိုခဲ့။ ဤမျှ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်သည့် မငြိမ်းဝေ။ သူ့ကို သတ်သည့် လူသတ်မှုမှာတော့ ကောင်းကို သူမ ကိုယ်တိုင် လက်တင်နိုင်တော့ပြီ။ ဆွတ်ကလည်း ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်မှုမှာတော့ ကောင်းကျော်ဇောပါဟု နာမည်မတပ်ရုံသာရှိသည်။ ပြောပုံဆိုပုံမှာ အတိအကျဖြစ်သည့်အတွက် မငြိမ်းဝေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေနှင့် ဆွတ်ကိုပင် ရင်မဆိုင်ရဲအောင် ကြောက်လာသည်။

ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်တရားခံဟာ ကောင်းလားဟူ၍ သည်း သူမ မမေးရဲ။ ဆွတ် ပြောသလို မပြေးသော်လည်း ကောင်း

ကျော်စောမှာ ကန်ရာက ရှိနေ၏။ ထွဋ် ရိုက်မည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းကို ရေးသူက တခြားသူမဟုတ်။ ကောင်းပဲဆိုတာ မငြိမ်းဝေ သိသည် ထိုဇာတ်လမ်းအကျဉ်းကို မငြိမ်းဝေကိုယ်တိုင် ကောင်းကျော်စောထံ ဖတ်ဖူးသည်။ အခုချိန်ထိလည်း သူမလက်ထဲမှာ ထိုဇာတ်လမ်းစာအုပ် တွေ ရှိနေသည်။

ထွဋ်နှင့်ကောင်းကြားမှာ မငြိမ်းဝေ မသိသော တခြား အထွေးတွေလည်း ရှိသည်။ ဒါကို ကောင်းကျော်စောက ဝန်မခံဘဲ မငြိမ်းဝေကလည်း ဇွတ်မမေးပါ။ သွေးအေးအေးနှင့် ထွဋ်ကိုသတ်သော လူသတ်သမားအဖြစ် ကောင်းကျော်စောမျက်နှာကို မြင်ထားမိတိုင်း ထွဋ်နေရာကို မငြိမ်းဝေ ရောက်ရောက်သွားတတ်သည်။

မင်း ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် မိုက်ခဲ့တာလဲ ကောင်းရယ်။ မငြိမ်းဝေက သူမ ရှာဖွေယူလာသည့် စာရွက်စာတမ်းများ ထွဋ်နှင့် သက်ဆိုင်သည်ဟု ထင်ထားသော တခြား ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို လူမမြင်အောင် သူမတို့အခန်းနှင့် စေးရာမှာထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်းလည်း သူမလက်ထဲမှာ ကောင်းကျော်စော ပစ္စည်းတွေ ပါလာ၏။

“မမငြိမ်း”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်လာရာမှ ရုတ်တရက် ကောင်းကျော်စောအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ မငြိမ်းဝေ လန့်သွားကာ လက်ထဲကအထုပ်ပါ ယောင်ရမ်း လွတ်ကျသွား၏။

“ဘာတွေလဲ မမငြိမ်း”

“ဘာမှ မဟုတ် ကောင်း၊ မမငြိမ်း မသုံးတော့တဲ့ တွေ”

ဟောင်းလေးတွေပါ”

“ကျွန်တော် ကောက်ပေးမယ်”

“မကောက်နဲ့ ကောင်း၊ မမငြိမ်းဘာသာပဲ ကောက်လိုက်မယ်”

မငြိမ်းဝေ ပြောပေမယ့် အချိန်မမီတော့။ ကောင်းကျော်စောက မငြိမ်းဝေလက်ထဲက လွတ်ကျသွားသော ပစ္စည်းများကို ကောက်ယူပြီး သား ဖြစ်နေသည်။

“ဒါက ဘာတွေလဲ မမငြိမ်း”

“ဟာ... ဒါ... ကျွန်တော်ပစ္စည်းတွေပဲ”

ကောင်းကျော်စောက သူ့ပစ္စည်းတွေကို ချက်ချင်း မှတ်မိသွားပြီး အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ကြည့်သည်။

“ကြည့်မနေနဲ့ ကောင်း၊ ဒါတွေအားလုံး လွှင့်ပစ်လိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့ လွှင့်ပစ်ရမှာလဲ၊ ဒါ ကျွန်တော်ပစ္စည်းတွေဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပစ္စည်းတွေ၊ အထူးသဖြင့် မင်းနဲ့ထွဋ်နဲ့ သက်ဆိုင်ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ငါ ဘာတစ်ခုမှ မကြည့်ချင်၊ မြင်ချင်ဘူး ကောင်း”

ထွဋ်အမည်ပါလာတော့ တင်းနေသည့် ကောင်းကျော်စော မျက်နှာ ပြေလျော့သွားပြီး သူ့လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေပါ ပြန်ချလိုက်သည်။

“ထွဋ်နဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးလို့ မမကို ပြောပြီးပြီ”

“မင်းပြောတိုင်း ငါယုံမယ်ထင်နေလား ကောင်း”

“မမ စကားတွေ လွန်မယ်နော်”

ကောင်းကျော်စောစကားအဓိပ္ပာယ် နားလည်စွာ မငြိမ်းမငြိမ်းလိုက်သည်။

“အခုမှ ကြောက်နေပြီလား ကောင်း”

“ကျွန်တော်က ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ၊ ထွဋ်ကို ကျွန်တော် မသတ်ဘူး”

“မင်းကို မမ အဲဒါတွေ မမေးဘူးနော် ကောင်း”

“မမ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဆက်ဆံနေတာလဲ”

မငြိမ်းမငြိမ်း ကောင်းကျော်စောမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်းကျော်စောကလည်း မငြိမ်းမငြိမ်းမျက်နှာကို စိတ်ရှုပ်သလို အယာနှင့် တုံ့ပြန်ကြည့်နေ၍ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ဘယ်လိုနေနေ ကောင်းက လူတွေ ဖြစ်သည်။

“မင်းကို မမငြိမ်းချစ်တယ် ကောင်း”

“ကျွန်တော်လည်း မမငြိမ်းကို ချစ်ပါတယ်ဗျာ”

ကောင်းကျော်စောမျက်နှာက ပြန်တည်ငြိမ်လာ၏။ မငြိမ်းမငြိမ်းက ကောင်းကျော်စောစကားကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း မမငြိမ်းကိုချစ်ရင် မမငြိမ်းစကားကို နားထောင်ဖို့အတွက် ကောင်းမှာ ဘာတစ်ခုမှ ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိဘူးဆို ကောင်း ယုံပါကွယ်”

“ကျွန်တော် မမငြိမ်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာတွေလုပ်

ရမလဲ ပြောပါ”

“ဟောဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် စွန့်ပစ်လိုက် ကောင်း”

“မမငြိမ်းပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ် မမငြိမ်း”

“မမငြိမ်း သွားတော့မယ်၊ မင်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ”

မငြိမ်းမငြိမ်း ထွက်သွားသည်အထိ ကောင်းကျော်စောနေရာမှာ ရပ်ကုန်ခဲ့သည်။ အတွေးပေါင်းစုံက သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေ၏။ သူ့အကြောင်း မငြိမ်းမငြိမ်း ဘယ်လောက်အထိ သိနေပြီလဲ။ ဘယ်အချိန်ကစပြီး သိထားလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမသိ။ သူ့အပေါ်ထားသည့် မငြိမ်းမငြိမ်း စေတနာ၊ မေတ္တာ အတိမ်အနက်ကိုတော့ ကောင်းကျော်စော နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။ သူ ဒုက္ခရောက်အောင် မငြိမ်းမငြိမ်း ဘယ်တော့မှ လုပ်မည်မဟုတ်။ သူ့လက်ထဲက မငြိမ်းမငြိမ်း ယူလာသည့် ပစ္စည်းတွေကို သူကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံး ထွဋ်နှင့် သက်ဆိုင်နေသည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ယုံမက ထွဋ်နှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း တွဲရှိထားသည့် ဓာတ်ပုံကိုမြင်ရတော့ ရင်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အပြစ်ကင်းစွာ ရယ်မောနေသည့် ထွဋ်ပုံစံက လှလှပပ။ နှစ်ယောက်တည်း တွဲရှိနေရာမှာ ဤမျှကြောက်စရာကောင်းသည့် ကံကြမ္မာ ဖြစ်တာ သူ့မထဲ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် မသိခဲ့ရှာ။

မင်းအတွက် ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ထွဋ်ရယ်။

တကယ်ဆို မင်းလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်း

ဟော ဒီလောက် အကျည်းတန်ခါးသီးမှုတွေနဲ့ ရက်စက်ဆိုးရွား

မနေသင့်ပါဘူး။

ကောင်းကျော်စောမျက်လုံးထဲ ထိုညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်မြင်ယောင်လာကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာ၏။ သူမထံ ပစ်မချရန် အတန်တန် တောင်းပန်နေသည့် ထွဋ်စကားသံများ။ ည အမှောင် လရောင်အောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည့် ထွဋ်စ အဖြူရောင် ဂါဝန်။ နောက် ထွဋ်ထဲမှ ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးပါးပါး အော်ဟစ် လိုက်သံနှင့်အတူ ဝရန်တာအမြင့်မှ ထွဋ် ကျသွားတာအသံတို့ ကောင်းကျော်စောနှလုံးသားမှာ သံမှိုစွဲသလို အခုချိန်ထိ မြဲမြံစွာ နေထိုင် ယူထားခဲ့သည်။

ထွဋ် သေသွားပြီ။

ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံလိုက်ရသည့် ထွဋ်ကို သတ်သည့် တရားခံအဖြစ် မင်းရင်စစ်ကို ဆွတ်က စွဲချက်တင်ထားသည်။ သူ့လက်ထဲက ပြုံးရယ်နေသော ထွဋ်ဓာတ်ပုံကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နဲ့ထွဋ်အကြောင်းကို မငြိမ်းဝေ သိသွားပြီးနောက်မှာ သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ဆက်လုပ်စရာမရှိတော့။ မငြိမ်းဝေအလိုက် သူ့နဲ့ထွဋ် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စမှန်သမျှ အမြန်ဆုံး လက်စပျောက်စေရန်သာ ရှိသည်။

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ကောင်းကျော်စော”

“ဪ... ညီသုတပါလား”

ရက်တရက် သူ့အနားရောက်လာသည့် ညီသုတကို မလိုက်ရ၍ ကောင်းကျော်စောမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ လက်ထဲ

ထ ထွဋ်နှင့်ပတ်သက်သည့် သူ့ပစ္စည်းတွေကြောင့် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်သွား၏။

“လက်ထဲက ဘာတွေလဲဗျာ”

“မငြိမ်းအတွက် ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်ပါ။ ခင်ဗျားရော ဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်တာလား”

“စစ်ကို လိုက်ရှာနေတာဗျာ။ သူ့ကို မတွေ့မီဘူးလား”

ညီသုတ အကြည့်က မူမမှန်ဖြစ်နေသော ကောင်းကျော်စော မျက်နှာမှတစ်ဆင့် မငြိမ်းဝေအတွက် ဝယ်လာသည်ဆိုသော လက်ဆောင် ဆုပ်ဆိုသည့်အရာကို စူးစမ်းသောအကြည့်တွေနှင့် အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ မငြိမ်းဝေအတွက် ဝယ်လာသည်ဆိုသော လက်ဆောင်ထုပ်ဟု ဆိုသော်လည်း စက္ကူအိတ်မှာ အဟောင်းဖြစ်ပြီး စက္ကူစများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် မသေမသပ်ထွက်နေ၏။

“မင်းရင်စစ်ကို မတွေ့မီသေးဘူးဗျာ။ တွေ့ရင် ဘာပြောပေးလဲ”

“ကိစ္စအတွေ့အထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရှေ့နေကြီးက သူ့နဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ သူနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော် ပြောလိုက်မယ်၊ တခြား အထုပ်ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကောင်းကျော်စော နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာပေမယ့် သူ့ကို အကြည့်နေမည့် ညီသုတကို စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေ၏။ ဘာဖြစ် ခဲ့သေးမသိ။ မင်းရင်စစ်၏ လူယုံလိုဖြစ်နေသော ညီသုတကို သူ

မတွေ့ချင်။ တခြားသူတွေနဲ့ တွေ့ရမှာကိုလည်း ကောင်းကျော်စော
ရင်ထဲမနှစ်မြို့ပေမယ့် သူ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မပေါ်လွင်အောင်
ဟန်ဆောင်အပြုံးတို့ဖြင့် ဖုံးဖိကွယ်ဝှက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“ကောင်းကျော်စော”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ နောက်ပါးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်
ညီသူတစ်ယောက်ကြောင့် လှမ်းလက်စ ခြေအစုံကို ရပ်တန့်ပြီး အသံကြား
ရာသို့ လည်ပင်းကိုလှိမ့်ပြီး နောက်ပြန်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခင်းဗျာပစ္စည်းတစ်ခု ကျန်ခဲ့တယ်”

ညီသူတစ်ယောက် လက်ဝှမ်းဖက်ကို မြှောက်ထားပြီး လှမ်းပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာရှိနေတာက ထွဋ်ဓာတ်ပုံပါသည့် ကောင်း
ကျော်စောလက်ရေးနှင့် ထွဋ်ဇာတ် ကမ်းရိပ်သာ ကြော်ငြာလေးတစ်ခု
သူ ညီသူတစ်ယောက် ပြန်လျှောက်သွားရမလား။ ထွဋ်ဓာတ်ပုံကို သူ့
မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းဆန်ထားခဲ့ရမလား ဆွဲမရနိုင်သေးခင်မှာ ညီသူ
က ထွဋ်ဓာတ်ပုံစာရွက်ကိုယူပြီး ကောင်းကျော်စောရှိရာသို့ ခြေထောက်
မှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာ၏။

“ကိုယ့်ပစ္စည်းကို သေချာသိမ်းမှပေါ့ဗျာ၊ ဒီဓာတ်ပုံရိုက်

ခင်ဗျားအတွက် နောက်ထပ် မရနိုင်တော့ဘူးလေ”

ညီသူတစ်ယောက် ပြောပြောဆိုဆို ကောင်းကျော်စောကို
ဓာတ်ပုံလှမ်းပေးလိုက်၍ အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ညီသူ
လှမ်းပေးသည့် ထွဋ်ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“သင့်နီယူ”

ကောင်းကျော်စော ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလိုက်တော့ ညီသူ

က မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆက်ခနဲ တွန့်သည်။

“ခင်ဗျား မငြိမ်းစေကိုပေးမယ့် လက်ဆောင်ဆိုတာ ဒီဓာတ်ပုံ
တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ညီသူတစ်ယောက်ကြောင့် ကောင်းကျော်စောမျက်နှာ ထိန်းမရ
အောင် ပျက်သွားခိုက်မှာပဲ ညီသူတစ်ယောက် သူ့အနားမှ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာ
သွားသည်။

အခန်း (၁၉)

“ငါတော့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ စစ်၊ အခုပုံအတိုင်းဆို မင်းအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးရှိနေတာ သေချာတယ်”

“ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်လို့ မင်းထင်လဲ သူတ”

မင်းရင်စစ်ထဲမှ အမေးစကားကြောင့် ညီသူတက သူ့လက်ထဲ က ဖိတ်စာကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်၏။ ဖိတ်စာကို ရေးသူ၏ လက်ရေးက အံ့သြဖွယ်ကောင်းအောင် သေသပ်လှပလျက် တမင် အချိန်ယူ ရေးသားထားမှန်း သိသာထင်ရှားသည်။ ထိုလက်ရေးအလှကို အမြဲရုတ်ယူနေတတ်သူအဖြစ် နာမည်ကြီးထင်ရှားသူက တခြားသူ မဟုတ်။ မငြိမ်းဝေ၏ခင်ပွန်း ကောင်းကျော်စောဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်မှာ ဝါသနာတစ်မျိုးစီ ရှိကြသည့်အတိုင်း ကောင်းကျော်စော၏ ဝါသနာက တခြားသူတွေနှင့်မတူ။ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်လို လှပသော အနုပညာဆန်ဆန် လက်ရေးအလှ ရေးသားရာမှာ ဝါသနာပါသလို တကယ်လည်း သူ့လက်ရေးအလှကို လူတိုင်းက အားကျချီးမွမ်းခံရသူ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း ညစာစားပွဲ၏ဖိတ်စာကို ကွန်ပျူတာနှင့် လှလှပပ စီပြီး ပေးလိုရပါလျက်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး လက်ရေးအလှ နှင့် ရေးသားပေးပို့ထားပုံက ထူးခြားသလို ဆန်းလည်းဆန်းသစ်သည်။ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ထူးခြားသည့် စည်းခံပွဲများမှ ကောင်းကျော်စော ၏ လက်ရေးအလှဖိတ်စာမျိုး ရတတ်တာ သူတို့ အားလုံး သိထားသည့် အတွက် ဤပွဲ၏ ထူးခြားမှုကိုပါ သူတို့ အလိုလို နားလည် သဘော ပေါက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုခုပေါ့”

“ဆွတ်က ငါ့ကို သူ့အစ်မကို သတ်မှုနဲ့ မစွပ်စွဲတော့ဘူးလို့ ထင်ရတဲ့အထိပေါ့ ဟုတ်လား”

မင်းရင်စစ်အသံထဲမှာ မလှောင်ပြောင်သရော်မှုတို့ ပြည့်သိပ် လျက်။ သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ စစ်၊ ဒီပွဲကို မင်းသွား နာလား”

“နိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မင်း မသွားရင် ငါလည်း မသွားတော့ဘူး”

“ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ သူတ”

မင်းရင်စစ်အသံက လေးနက်မှုတွေနှင့် တည်ငြိမ်နေ၍ ညီသူတအကြည့်တွေက သူ့ထံ စူးခနဲ ရောက်လာ၏။

“ဆွတ်ထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မင်းမှာ ရှိသေးတယ်လား”

၂၁

စစ်”

“ရှိတယ်”

ပြတ်သားစွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည့် မင်းရင်စစ် စကားသံကြောင့် ညီသုတ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူ့ စိတ်ထဲက မင်းရင်စစ် ဘယ်ကို သွားမှာလဲ။ ဘာတွေလုပ်မှာလဲဆိုတာ သိချင်မေးချင်နေပေမယ့် ထိုကဲ့သို့ မမေးမီ မပြောမီအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားသည်။

မင်းရင်စစ်နှင့် လမ်းခွဲပြီး နောက်ထပ် သူ့တို့ ညီသုတ ထပ်မတွေ့ရတော့။ ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်တရားခံအဖြစ် ဆွတ်က မင်းရင်စစ်ကို တရားစွဲဆိုပြီးနောက်မှာ စစ်ပုံစံက ယူပစ်သလို ပြောင်း သွားကာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဆိုသလို သိသာစွာ အိုမင်းရင့်ရော် သော အသွင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

မရှည်သောစိတ်တို့ ပိုပြီးတိုပြတ် ကျွတ်ဆက်လာကာ ဒေါသ လည်း ပိုကြီးလာသည်။ ဘယ်သူနဲ့မှ ရောရောနှောနှောမနေ။ သူ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေသည်။ တစ်ခါတလေ မင်းရင်စစ်ထံ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့အောင် အချိန်အကြာကြီး ပျောက်ရင်ပျောက် နေတတ်သည်။ အခုလည်း ဘယ်ကို ထွက်သွားသည်မသိ။ မင်းရင်စစ် ကို ရှာမတွေ့။ ခန်းမထဲ သူရောက်သွားတော့ မငြိမ်းဝေတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှင့်အတူ လှပစွာရှိနေသည့် ဆွတ်ကို အနက်ရောင် ဇာနားကွပ်ဂါဝန်နှင့် ဝင့်ထည်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ညီသုတကို တွေ့တော့ ကောင်းကျော်ဇောက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာ၊ ခန့်ညားလှပသော ဝတ်စုံ၊ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော ခြေ လက်စွပ်တို့နှင့် လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုနေရာချပေးသည်။ ညီသုတ ထိုင်ရ

မည့်နေရာက ဆွတ်နှင့်ကပ်လျက်နဲ့ ဖြစ်သည့်အတွက် အဖိုးတန် ရေမွှေး ရနံ့တို့ ကြွင်းလှိုင်သင်းပျံ့နေ၏။

“နေကောင်းတယ်နော် ဆွတ်”

“လူကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ကသာ မကောင်းတာ”

ညီသုတ နှုတ်ဆက်စကားကို ခါတိုင်းလို ရန်မလိုပဲ ကြည်ကြည်သာသာ တုန့်ပြန်ဖြေဆိုလိုက်၍ ဆွတ်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ် စူးစပ်သောအကြည့်နှင့် ညီသုတ တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ ဆွတ်က သူ့အကြည့်တွေကို ဂရုမစိုက်။ မငြိမ်းဝေ ပြောသမျှ စကားကို တလေးတစား အမူအယာနှင့် နားစိုက်ထောင်နေပုံက ဘာမှ မထူးခြား။ အရင်က သူ အမြဲမြင်နေတွေ့နေကြ သာမန်အနေအထား ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

“စစ်တစ်ယောက်ရော ပါမလာဘူးလား ညီသုတ”

“ထုံးစံအတိုင်း သူ ပျောက်နေပြန်ပြီလေ”

“သူ့အဖြစ်ကလည်း စိတ်မကောင်းစရာပါဗျာ”

အတွင်းရေးမှူး ဦးတော်မိထံမှ ခပ်တိုးတိုး မှက်ချက်ချသံနှင့် အတူ စကားအကြောင်းအရာက တခြားဘက်ကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ သွားသည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ထမင်းစားပွဲကို ဦးဆောင်နေသူက ကောင်းကျော်ဇောဖြစ်သည်။ စကားပိုင်းကို သူက ချည်း ဦးဆောင်ပြောသည်။ စားသောက်ပြီး အချိန်တည်းတော့ ဆွတ်က သွေ့သေဆုံးရသည့်အကြောင်းကို အရင်ဦးဆုံး စပြောသည်။

ထွဋ်အကြောင်းကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားလုံး ငြိမ် ဆက်သွားပြီး မျက်စိမျက်နှာတွေပါ ပျက်ကုန်ကြသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်

ဤပိုင်းထဲရှိ လူအားလုံး ထွဋ်အကြောင်း ဘယ်သူမှ မကြားချင်ကြကြောင်း သူတို့မျက်နှာက အထင်အရှား အဖြေပေးလျက် ရှိသော်လည်း ဘယ်သူမှ ဆွတ်စကားကို မကန့်ကွက်။ ကိုယ်စီ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် မျက်နှာထားများကိုပြင်ကာ ဆွတ်ပြောလာမည့် စကားကို အာရုံစိုက် နားစွင့်ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“တကယ်တော့ မင်းရင်စစ်အပေါ်မှာ ဆွတ် အထင်လွဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မမငြိမ်း၊ ထွဋ်ကို သတ်တဲ့လူသတ်တရားခံဟာ မင်းရင်စစ် ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်မယ်”

“ဟင်...”

“အို...”

မိတ်ကပ်ထူထူလိမ်းထားသည့် မငြိမ်းဝေမျက်နှာ ပျက်သွားသလို အားလုံးအကြည့်တွေက ဆွတ်ထံသာ စူးစိုက်သွားသည်။

“ဆွတ် ပြောတာက မင်းရင်စစ်ကို လူသတ်မှုက လွတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သဘောလား”

မငြိမ်းဝေက မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းရင်စစ်ကို လူသတ်သမားအဖြစ် စွဲချက်တင်ထားသူ ကိုယ်တိုင်ထံမှ ပြောင်းလဲသွားသည့် ဆွတ်သဘောထားကြောင့် ကွက်အဲမည်းမျက်သွားသည့် မျက်နှာကိုထိန်းရင်း မငြိမ်းဝေအကြည့်တွေက ကောင်းကျော်စောထံ ရောက်မသွားမိစေရန် မနည်း ကြိုးစားနေရသည်။

“မမငြိမ်း ပြောတဲ့အထိတော့ မလုပ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထွဋ် သေဆုံးရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းရင်စစ် တစ်ယောက်တည်းမှာသာ တာဝန်ရှိတာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆွတ် ယုံကြည်နေပြီဆိုတာ မမငြိမ်းတို့

သိထားစေချင်တာပါ”

“ဆွတ်ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြိုသိနေသလိုပဲ”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့် အသွင်ကိုဖုံးပြီး ကောင်းကျော်စောက ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အကြည့်တွေက ဆွတ် ဘာပြန်ဖြေမလဲ ဆိုသည့် အပေါ်မှာ အထူးစိတ်ဝင်စားနေ၏။

“ထွဋ်မဆုံးခင်က လူတစ်ယောက်က ထွဋ်ဆီကို ခြိမ်းခြောက်စာတွေ ရေပို့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ စာပို့တဲ့သူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ၊ စာကို လက်ရေးနဲ့ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ အဲဒီ လက်ရေးပိုင်ရှင်က ထွဋ်သိတဲ့လူ၊ နောက်ပြီး ဆွတ်တို့ သိနေတဲ့လူ ဖြစ်နေလို့ပဲ မဟုတ်လား”

ဆွတ်အသံထဲမှာ တိကျပြတ်သားသော စွပ်စွဲမှုတွေ ပါဝင်နေသလို ဆွတ်အကြည့်ကလည်း မငြိမ်းဝေနားမှာ ရှိနေသည့် ကောင်းကျော်စောမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်လျက် သူမ ပြောချင်တာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆက်ပြောသည်။

“ဆွတ် အထင်ပြောရရင် အဲဒီလူက ရှင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ကောင်းကျော်စော”

“ဆွတ်”

“မင်း ရူးနေပြီ ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နဲ့၊ ဘာကိစ္စ ငါက ထွဋ်ကို သတ်ရမှာလဲ၊ မင်း ငါ့ကို ဘာကောင်ထင်နေလဲဟင်”

နေရာက ဝှန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည့် ကောင်းကျော်စောပုံစံက သေသလိုမှ ထိန်းလို့မရအောင် ဒေါသတွေနှင့် သွက်သွက်ခါလျက်

ဆွတ်ကို တုံ့ပြန်ပုံက ကြောက်စရာကောင်းသလို ဆွတ်နှုတ်ဖျားက ကောင်းကျော်စောအမည်ကို ရဲဝံ့ပိုင်နိုင်စွာ တပ်ပြောလိုက်၍ အားလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။

“မင်းစကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီ ဆွတ်၊ မမငြိမ်း ယောက်ျားက လူသတ်တရားခံဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ မင်းက အခုချိန်ထိ ရဲကို အကြောင်း မကြားသေးတာလဲ”

“ဆွတ်က ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပဲ ပြောတာပါ မမငြိမ်း၊ ကောင်း ကျော်စောကို ထွဋ်ကိုသတ်တဲ့လူကို မပြောသေးပါဘူး”

“ပြောလို့ရော ရမလား၊ ထွဋ်ကိုသတ်တဲ့အထိ ကောင်းကျော် စောဆိုတဲ့ကိုယ်က မမိုက်မဲသေးဘူး ဆွတ်”

“ကဲ... တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ဘေးမှာရှိတဲ့ တခြား လူတွေ ကိုလည်း အားနားပါဦး”

အတွင်းရေးမှူး ဦးတော်စိစကားကြောင့် တင်းမာ ခက်ထန်သော အခြေအနေက ခဏတော့ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ဆွတ် ပြန်တော့မယ်”

“ဦးသုတ၊ ဆွတ်ကို ရှင်ပဲ ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်လာတော့ အပြင်မှာ မှောင်မိုက်၏။ မည်းနက်နေသော ကောင်းကင်ပြင်မှ လနှင့်ကြယ်များကို မြင်ရသည်။

“မင်း ပြောနေတာတွေက တကယ်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ဆွတ်”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းသည့် စကားကို ညီသုတက

ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်မိတာပဲ ညီသုတ၊ ဆွတ်မှာ သက်သေပြစရာ ဘာတစ်ခုမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရှိတာမှ မဟုတ်ပဲ”

“တကယ်ပဲ မင်းရင်စစ်က ထွဋ်ကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမား လို့ မင်း မထင်ဘူးလား ဆွတ်”

“ရှင်ရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

သူ့အမေးကို ဆွတ်က မဖြေဘဲ ညီသုတကို ပြန်မေးလိုက် တော့ သူ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ် မသိဘူး”

“ရှင် ဒီလိုပြောလိမ့်မယ်လို့ ဆွတ် ထင်သားပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆွတ်က ကိုယ့်ကို အဲဒီလို ထင်ရတာလဲ”

“မင်းရင်စစ်က ရှင်သူငယ်ချင်း၊ ရှင်အလုပ်ရှင် သူဌေးဖြစ်နေ ပါ့မလို့”

“ဆွတ်ပြောတာလည်း တစ်ပိုင်းမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချွန်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေပါ”

ထိုစကားကို တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ညီသုတက ဆိုလိုက်၍ ဆွတ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ထွဋ်ဆိုလာတဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာဆိုတာ ဆွတ်မှာ ရှိသေး ပါ”

“မရှိပါဘူး၊ ဆွတ် ညာပြောလိုက်တာပါ၊ တကယ် လူသတ် တရားခံဆိုရင် ဆွတ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် စိတ်ချောက်ချားပြီး

ပေါ့လာမလားလို့ပါ”

“ဆွတ်စကားက ကောင်းကျော်စောအရှိန်ကို တည့်တည့် သွားထိတာပဲလေ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ကောင်းကျော်စောနေရာမှာ ရှင်လည်း သူ ဖြစ်သလို ရှင်လည်းဖြစ်မှာပဲ ညီသုတ”

“ကိုယ်က သွေးအေးရက်စက်တဲ့ လူသတ်သမား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ညီသုတစကားကြောင့် ဆွတ် ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူမ အနားမှာ ညီသုတမျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီလိုလည်း တပ်အပ် သေချာ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ ထွဋ်ကိုသတ်တဲ့ လူသတ်တရားခံဟာ ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဆွတ်စကားအဆုံးမှာ ညီသုတက ရယ်သည်။ ကတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစွာ ရယ်လိုက်၍ သူ့ပုံစံက ပိုနုပျိုသွားသည်။

“ဥတ်နိုက် ညီသုတ၊ ရေးကူးကန်ထဲမှာ ရေကူးပြီး လည်း အိပ်တော့မယ်”

“အကြာကြီး ကူးမနေနဲ့နော် ဆွတ်၊ ကိုယ် သွားပြီ”

“ဥတ်နိုက်”

ဆွတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညီသုတ ပြန်သွားသည်။ ဘန်တောရောက်တော့ ရေကူးဝတ်စုံလဲပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စာတန်းကမန်းကတန်း ရေးလိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ပေးပို့ရမည့်သူ စာနှင့် နာမည်ရေးပြီး သူမယုံကြည်စိတ်ချရသော ဒေါ်တူးကို ဆွတ်သည်။

“ဒီစာကို ဆွတ် သေတာနဲ့ ရဲမှူးကြီးဆီ ချက်ချင်းပို့ပေးဒေါ်တူး”

“ဆွတ်ပြောတာ ဒေါ်တူး နားမလည်ဘူး၊ ဆွတ်က ဘာလို့ သေမှာလဲ”

“ဒေါ်တူး နားလည်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဆွတ် ပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်အကျလုပ်ပေးရင် ဒေါ်တူးတာဝန်ကျေပါပြီ”

“စိတ်ချ၊ ဒေါ်တူး ဆွတ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးပါမယ်”

“သင့်ခံယူ”

ဆွတ်ပေးသည့်စာကိုယူပြီး ဆွတ်နားက ဒေါ်တူးထွက်သွားမှ ရေကူးကန်သို့ ဆွတ် ဆင်းခဲ့သည်။

အခန်း (၂၀)

အခန်းထဲမှာ လူစုံနေသည်။

အားလုံးက စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနှင့် မင်းရဲစစ်၏ နှစ်ယောက်လည်းကောင်း၊ မင်းရဲစစ်၏ မိသားစုဆရာဝန်ကြီးနှင့် မင်းရဲစစ်၏ အမိအဘနှစ်ယောက်လည်းကောင်း၊ အရက်တွေ အများကြီးသပ်သောက်တယ်။ ထွဋ်နဲ့ ဦးဒေါနအပါအဝင်၊ ရဲမှူးကြီးနှင့် လက်ထောက်အရာရှိတို့ သူတို့၏ နှစ်ယောက်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်မှာ ကုတ်ခြစ်ရာတွေနဲ့ ပါးနဲ့လည်ပင်း အဖြစ် ရှိနေကြ၏။ ဗီဒီယိုကင်မရာက သူတို့ကို အလိုအတိုင်း ချဉ်းကိုင်နေတယ်။ ညီသူတော်ကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ဖုန်းက ကိုင်မယ့်သူ မှတ်တမ်းတင်ပေးထားမည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

“မင်းရှေ့နေကို ခေါ်ထားဖို့ ကောင်းတယ် ‘စစ်’”

မိသားစုဆရာဝန်ကြီး ဦးဒေါနက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ လုံးဝသဘောတူ အန်ကယ်။ သူ့ကိုခေါ်ရင် အစီအစဉ်ပျက်သွားနိုင်လို့ မခေါ်တတ်ဘူး။”

မင်းရဲစစ်က အိပ်ရာထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျှောက်နေသည်နှင့် တာဝန်ကျဆရာဝန်က မင်းရဲစစ်ကို ဆေးတံဆိပ် ပေးလိုက်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ သူတို့သိချင်သည့် များကို စတင်ဖြေဆိုပေးသူက မင်းရဲစစ် ဖြစ်သည်။

“တခြား မိန်းမတွေနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုပြပြီး ထွဋ်က ကျွန်တော့်ကို လူလိမ်လူညာအဖြစ် ခါးခါးသီးသီး စွပ်စွပ်ပါတယ်။ သမ်းခွဲကြဖို့ ပြောရင်းသူ၊ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ဒေါသနဲ့ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ပေါက်ကွဲတယ်။ ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို သူ လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ကျွန်တော် အရက်သောက်တော့ သူလည်း လိုက်သောက်တယ်။ ပြီးတော့ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်နဲ့ ထွဋ်ကိုကြည့်ရတာ တကယ့် အရူး နာစ်ယောက်လိုပဲ။ ဆေးလည်း နည်းနည်းပါးပါး ထိုးထားတော့ မထိန်းနိုင်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး အော်ဟစ်နေကြတုန်း ဖုန်းသံမြည်လာတယ်”

“ဖုန်းဆက်တဲ့သူက ဆွတ်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်သံကို ကျွန်တော် ထွဋ်အနားက ကျွန်တော်ကိုယ်မှာ ကုတ်ခြစ်ရာတွေနဲ့ ပါးနဲ့လည်ပင်း အဖြစ် ရှိနေကြ၏။ ဗီဒီယိုကင်မရာက သူတို့ကို အလိုအတိုင်း ချဉ်းကိုင်နေတယ်။ ညီသူတော်ကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ဖုန်းက ကိုင်မယ့်သူ မှတ်တမ်းတင်ပေးထားမည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

“ထွဋ် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်ကလွဲပြီး တခြား ကူညီမယ့်သူမရှိဘူးလို့ တွေးမိတော့ ထွဋ်ဆီကို ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့တယ်။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ ထွဋ်ရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကို ကြားလိုက်ရတော့ လှေကားအတိုင်း ကျွန်တော် ပြေးတက်သွားတော့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာတွေမြင်ရလဲ”

ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကိုယ့်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး မင်းရဲစစ်ကို မေးလိုက်ပေမယ့် သူ့ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်လာတာ

သူ့မျက်နှာအမူအယာက ချောက်ချားလျက် လူက တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“ထွဋ် အော်နေတယ်”

“ဘာတွေ အော်နေတာလဲ”

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့၊ ထွဋ် ကိုင်ထား၊ ကိုင်ထား ထွဋ်ကို လွှတ်မချလိုက်ပါနဲ့”

“မာမီ... မာမီကို အောက်ကို လွှတ်မချလိုက်ပါနဲ့”

မင်းရင်စစ်က ပြောရင်း သူ့မာမီကို တကာ ရှိုက်ငိုလျက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တွန့်လိမ်နေ၏။

“ထွဋ်ကို အပေါ်ကနေ အောက်ကို ပစ်ချလိုက်တာ ဘယ်သူလဲ မင်းရင်စစ်”

“လက်နှစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက်ပဲ မြင်ရတယ်၊ ထွဋ် အောက်ကို ကျသွားတယ်၊ ကျွန်တော့် ဒယ်ဒီလုပ်တာ၊ ထွဋ်သေသွားပြီ၊ ဒယ်ဒီ တွန်းချလိုက်တာ”

“ထွဋ်ကို ဒယ်ဒီ သတ်တာ”

“ထွဋ်”

“ထွဋ်”

“ထွဋ်”

ဆရာဝန်က ရဲမှူးကြီးကို မောကြည့်သည်။

“ဒီထက်ပိုပြီး အခြေအနေက သူ ထပ်မသိနိုင်တော့ဘူး၊ သူ ဒီလောက်ပဲသိမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း နားကြတာပေါ့ဗျာ၊ သူ ဘယ်အချိန် သတ်ရမှာလဲ”

“သိပ်မကြာပါဘူး၊ မြန်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခဏတော့ အနားယူမှဖြစ်မယ်”

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် မင်းရင်စစ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အားလုံး စိတ်မကောင်းသလို သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်သည်။

“မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့အခွေကို ကျွန်တော်ရုံး ပို့လိုက်ပါ”

“မင်း ဒီမှာနေ၊ မင်းရင်စစ်ကို မပြန်စေနဲ့ဦး”

သူတို့ပြောနေစဉ်မှာ စခန်းမှ အရေးကြီးသည့် ဖုန်းသတင်း တစ်ခုဝင်လာ၍ ရဲမှူးကြီး သူတို့နားက ထွက်သွားသည်။ မင်းရင်စစ်၏ သားစုဆရာဝန်ကြီးက တစ်ချိန်လုံး မင်းရင်စစ်နားမှာ အတူနေပေးပြီး သူ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ မင်းရင်စစ် ပြန်သတိရလာသည့် အချိန်အထိ ဆရာဝန်ကြီးက သူ့နားမှမခွာ။

ရဲမှူးကြီး ဖုန်းပြောပြီး ပြန်ရောက်လာတော့ မင်းရင်စစ် သတိရနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ အကျိုးရှိနိုင် ခဲ့လား”

မင်းရင်စစ်က သူ သိချင်တာကို မေးလာ၍ ရဲမှူးကြီး အသာ ခါးခါပြလိုက်၏။

“မရှိနိုင်သေးဘူး၊ ဒါနဲ့... နေစမ်းပါဦး၊ မင်းသူငယ်ချင်း သူတစ်ယောက်မှာ ဖုန်းထဲမှာ တော်တော်တူတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ပြောကြတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ သေချာသတိမထား မိဘူး”

“ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နဲ့ ဖုန်းထဲက ကြားလိုက်ရတဲ့အသံဟာ

ညီသုတအသံများ ဖြစ်နေမလား မင်းရင်စစ်”

“ဗျာ...”

မင်းရင်စစ် အံ့သြမယုံနိုင်သော မျက်နှာနှင့် ရဲမှူး၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းဗျားပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်းဘူး”

“ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နူး ရုံးတော်မှာ သက်သေခံနေတာ မင်းအသံကို သူကြားရပါတယ်လို့ သက်သေခံနေတာ မဟုတ်လား၊ ထွဋ်မြတ်တာရာကို သတ်တဲ့ လူသတ်တရားခံဟာ မင်းကိုယ်တိုင် မဟုတ်ရင် ညီသုတလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ထွဋ်ကိုသတ်တာ ညီသုတလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသော စကားကြောင့် မင်းရင်စစ်ကိုယ်မှာ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူ့တစ်ခါမှ စဉ်းစားမကြည့်ဖူးတဲ့ အကြောင်းအရာသစ်တစ်ခုပါလား အခုမှ သူ့ခေါင်းထဲကို ညီသုတနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာသည်။

ဒယ်ဒီနှင့်မာမီ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားကြသည့်နောက်ပိုင်း မင်းရင်စစ် ဘယ်လိုမှ မဖြေသိမိနိုင်တော့ဘဲ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်တွေနှင့် သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသားတွေ တစ်စီတစ်ရာ ကွဲခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ညီသုတက သူထမ်းဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်တွေအားလုံး အလိုက်တသိ ထိန်းပေးထားခဲ့သည်။ မင်းရင်စစ်လည်း စိတ်ချပုံကြည်ရသော လူရင်းတစ်ယောက်အဖြစ် လုပ်ငန်းတွေဘာတစ်ခုမှ ပြန်လှည့်မကြည့်။ အားလုံး ညီသုတသဘောအတိုင်း သူပြောသမျှ လက်ခံ၊ သူစီစဉ်တာကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည့်အတွက်

လုပ်ငန်းအားလုံး ညီသုတသဘော၊ ညီသုတ အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါကို ညီသုတကိုယ်တိုင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သဘောကျခဲ့သည်။ လူတွေက ညီသုတကို မင်းရင်စစ် ကိုယ်ပွားအဖြစ်၊ မင်းရင်စစ်ကို အလေးထားပြောဆို ဆက်ဆံသလို နေရာပေးခံရတိုင်း ညီသုတရင်ထဲမှ ပိတ်လိုက်ဖြတ်မှုက ဖော်ပြရန် စကားပင်မရှိ။ မင်းရင်စစ်ကို ညီသုတကိုယ်တိုင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံးလူသားအဖြစ် ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခဲ့သလို မင်းရင်စစ်ဘဝကိုလည်း အားကျအထင်ကြီးမှုတွေ အပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

ညီသုတကြောင့် ထွဋ်နှင့်သူ ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခရီးပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အာရုံတွေ ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာအောင် စုစည်းမိချိန်မှာ အရင်က ညီသုတနှင့် လွဲအပ်ထားသည့် လုပ်ငန်းအများစုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်လွှဲယူပြီး စနစ်တကျဖြစ်အောင် ပြန်၍ စုစည်းခဲ့သည်။ အလုပ်တွေကို အချိန်အကြာကြီး ပစ်ထားခဲ့၍ ညီသုတတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း လုပ်နေခဲ့ရတာတွေကိုလည်း လျော့ချပစ်ဖို့ ရည်စူးခဲ့သည်။

ညီသုတတာဝန်တွေကို တခြားနှစ်ယောက်ကိုပါ ခွဲဝေပေးလိုက်၍ သူ အရင်ကရရှိထားသည့် အခွင့်အာဏာတွေ လျော့ကျသွားသလို လုပ်ငန်းပိုင်းမှာလည်း ပင်ပန်းမှုမရှိဘဲ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ နောက်ပြီး ထွဋ်ကို မင်းရင်စစ် ပစ်ချလိုက်တာ မြင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပထမသက်သေအချက်ကို လိုက်ခဲ့သူမှာလည်း ညီသုတဖြစ်သည်။

“ဆွတ်ပျံ့ကြည့်နူးက ညီသုတကို မသက်သာဘူး မင်းရင်စစ်”

မင်းရင်စစ်ခေါင်းထဲ ခိုက်ခနဲ ပြာဝေမှူးနောက်သွားသည်။
 ထွဋ် သေဆုံးသည့်ညတုန်းက ညီသူတက သူ့အိမ်တွင် စကင်းနက်
 ကြည့်နေပါသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မင်းရင်စစ်က
 ညီသူတဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိ။ သူ့အိမ်တွင်
 ညီသူတ အမှန်တကယ် ရှိမရှိကို ဘယ်သူမှ စိတ်လည်း မဝင်စား။
 မှန်မမှန် မေးခွန်းထုတ်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းမည့်သူလည်း မရှိ။

မင်းရင်စစ်သာ ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်တရားခံအဖြစ်
 ထောင်ကျသွားလျှင် ကမ္ဘာသစ်ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းစုကြီး တစ်ခုလုံး၏
 အာဏာအားလုံး ညီသူတလက်ထဲ ရောက်လာမည်။ ထိုအခါ အားလုံး
 သူ့ခြေသူလက် သူ့သဘောအတိုင်း သူထင်ရာ လုပ်နိုင်မည်။

“ငါတို့ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဆီ အမြန်ဆုံး ရောက်မှဖြစ်မယ်”

ပြောရင်း သူ့လက်ထောက် ရဲအရာရှိတွေ အော်ဟစ် အမိန့်
 ပေးခဲ့သေးသည်။

“ကားတစ်ခဲ... ငါနဲ့ အခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ”

ရဲမှူးကြီးက တအားပြေးသည်။

မင်းရင်စစ် သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ အခုမှ ထွဋ်ကို
 လသာဆောင် ဝရံတာအမြင့်မှ ကိုင်မြှောက်ထားသော လက်တွေကို
 ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုလက်များကို သူ မြင်ဖူးသော သူ သိသော
 လက်များဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အချိန်မှ မိပါဦးမလားဗျာ”

“မိမှာပါ”

“ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကို ဘယ်မှ မသွားဖို့

ပြောလိုက်။ အပြင်ကို လုံးဝ မထွက်ပါနဲ့လို့ပြော”

မင်းရင်စစ်က သူပြောသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်ပေမယ့် ဖုန်းက
 ကိုင်မည့်သူ မရှိ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်
 နေချိန်မှာ ဆွတ်ကတော့ သူမ အစီအစဉ်အတိုင်း ရေကူးကန်ထဲမှာ
 ရွှေငါးလေးတစ်ကောင်လို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ရေကူးလျက် ရှိသည်။

အမှောင်ထဲမှ သဏ္ဌာန်တစ်ခုက သူမ ရေကူးနေတာကို
 တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေတာကို သူမ မသိ။ ထို့နောက် အမှောင်ရိပ်
 ခိုကာ ထိုသဏ္ဌာန်က ဆွတ်ရှိနေသည့် ရေကူးကန်ထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း
 ဆင်းသွားသည်။ ကန်ထဲမှာငြိမ်ပြီး ဆွတ်အလာကို စောင့်သည်။
 သူ့ဘက်ကို သူမ ကူးလာနေ၏။ သူ့နားက ဖြတ်ဖူးသွားသောအခါ
 သူမကို ဖမ်းဆွဲပြီး ရေအောက်ကို ဆွဲနှစ်ပစ်လိုက်သည်။

ကိစ္စအားလုံးပြီးပြီ။

ဘာဆို ဘာမှမလိုတော့။

ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးသေလျှင် သူ့ကိုဖော်ထုတ်မည့်သူ မရှိတော့။
 ရေထဲမှာ တအားရုန်းကန်နေသည့် သူမကိုယ်ကို ရေအောက်ထဲသို့
 တအားဆွဲနှစ်ပစ်သည်။ ဆွတ် ပါးစပ်ထဲ ရေတွေအများကြီး ဝင်သွား
 သည်။ သူမကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသော ရန်သူကို အင်အားရှိသလောက်
 အားကုန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပေမယ့် မအောင်မြင်။ ခြေထောက်နှင့်
 ကန်သည်။ ရန်သူနံရိုးများထဲသို့ တံတောင်နှင့် ပစ်ဆောင်သည်။
 ချုပ်ထားသည့်လက် အနည်းငယ် လျော့သွားသည်နှင့် ရေမျက်နှာပေါ်
 အလှအယက်တက်ပြီး အသက်ဝအောင် ရှူရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
 သူမကိုယ်လေးကို ရေအောက်မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူနှစ်ချလိုက်၍

လူတစ်ကိုယ်လုံး ရေထဲမြုပ်သွားသည်။ ရေအောက်ထဲမှာ မှောင်မည်းနေ၏။ ဆွတ်နှင့် လူသတ်သမား သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ရေအောက်ထဲမှာ လုံးထွေးနေစဉ် သူမဘန်ဂလိုရှေ့သို့ ရဲမှူးကြီးကား ထိုးဆိုက်လာပြီး လူနှစ်ယောက် အပြေးဆင်းလာသည်။

“ဆွတ်”

“ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူး မင်းဘယ်မှာလဲ”

တဝန်းဝန်းအသံနှင့် ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးအမည်ကို ဟစ်အော်ခေါ်သံတို့ကြောင့် ထမင်းချက် ဒေါ်တူး အပြေးရောက်လာ၏။

“ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူး ဘယ်မှာလဲ အဒေါ်ကြီး”

“အပြင်သွားပါတယ်”

“ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“ရေကူးကန်ကိုပါ”

“ဘာ...”

“သူ မသွားခင် ဒီစာကို ပေးသွားပါတယ်”

“ပေးစမ်း”

“ဟာ...”

ဒေါ်တူးပေးသည့်စာကိုဖတ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်ပြေးတက်ကာ ရေကူးကန်ရှိရာ တရကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရေကူးကန်စပ်မှာ ကားရပ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ကန်စပ်ကို ပြေးဆင်းသွားပေမယ့် ကန်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

“ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား”

မင်းရင်စစ်ရင်ထဲမှာ ဆွတ်အတွက် ဦးရိမ်စိတ်နှင့် လူတစ်ကိုယ်

လုံး ပူလောင်လာ၏။

“ဟော ဟိုမှာ မြင်လား”

“ဘာလဲ”

“ရေထဲမှာ သူတို့ ရှိတယ်”

ရေမျက်နှာပြင်တစ်နေရာမှ ပူစီးမောင်းများ ပွက်ထနေတာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောပြောဆိုဆို မင်းရင်စစ် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ရေကန်ထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်၏။ ရေအောက်ကြမ်းနှင့် သူ သွားထိသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“လူသတ်သမား ရောက်နေပြီ”

ရဲမှူးကြီးထံမှ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ လူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသူရဲရာ တအား ပြေးသွားသည်။ တစ်ဖက်လူက ပြေးဝင်လာသည့် ရဲမှူးကြီးကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် သေနတ်ပစ်ချိန်မရဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး မြေပြင်ပေါ် လုံးထွေးလဲကျသွားသည်။ လက်ထဲက သေနတ် လွှင့်ကျသွား၏။ တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုအောက်မှာ အိုက်မိပြီး ရဲမှူးကြီး မှောက်သွားသည့်အခိုက်မှာ ရေထဲက မင်းရင်စစ်ကိုယ်ကြီး ဘွားခနဲ ရေပေါ် ပေါ်လာသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ဆွတ်ကိုယ်လေး ပါလာသည်။ ဒါကို တွေ့မြင်သွားသည့် ရန်သူက သူတို့ရှိရာ ရေကူးကန်ထဲသို့ ဝန်းခနဲ ပြန်လည် ခုန်ချလာပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ ရေထဲသို့ ကူးခပ်လာ၏။ မင်းရင်စစ် ရှောင်ပြေးချင်ပေမယ့် ပြေးရန် အချိန်မရ။ သူတို့နှစ်ယောက်အား ရန်သူ ရောက်လာပြီး မင်းရင်စစ်နှင့် ဆွတ်တို့ကို ရေအောက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲချသွားသည်။ မင်းရင်စစ်က ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် လက်တစ်

ဖက်က ဆွတ်ကိုယ်ကို ဖက်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကာကွယ်နေသည်။

တစ်ဖက်ရန်သူ၏ ကိုယ်မှာ ရေငုပ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထား၍ သူ တိုက်ခိုက်မှုက အရာမထင်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထား၍ ရန်သူမျက်နှာကို လည်း မမြင်ရ။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မင်းရင်စစ်အဆုတ်ထဲ ရေတွေ ပြည့်သွားသည်။ အိပ်မေ့ချသည့်အချိန်မှာ ထိုးထားသည့် ဆေးရှိန်က ကောင်းကောင်း ပြယ်သေးသည်မဟုတ်။ အခုတော့ ရေပါမွှန်းနေ၍ သူ့ကိုယ်သူ ရေထဲ သတိလစ်ပြီး နစ်မသွားအောင် မနည်းသတိထား နေရသည်။

ရန်သူမျက်နှာပေါ်က အောက်ဆီဂျင် မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲဖြုတ်ရန် ရှိသမျှ ခွန်အားကို သုံးပြီး ဆွတ်ကိုယ်လေးကို ရေမျက်နှာပေါ်သို့ အားကုန် တွန်းတင်လိုက်သည်။ ချုပ်ထားသည့်လက် လွတ်သွားချိန်မှာ ရန်သူမျက်နှာ မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်။ ရန်သူက မင်းရင်စစ်ကို တအားဆောင့်တွန်း လိုက်၍ သူ့ကိုယ်ကြီး တခြားဘက်သို့ လွင့်သွားသည်။

ရေမျက်နှာပေါ် ဆွတ် ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ သတိလစ်မသွားအောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သဖြင့် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သူမ ပြန်တွေးလာနိုင်သည်။ ရေကူးကန်ထဲ မှာ သူမ ရေကူးနေတုန်း လူသတ်သမား ရောက်လာပြီး ဆွတ်ကို ရေထဲ ဆွဲနစ်သွားသည်။ ရေထဲမှာ သူတပြန်ကိုယ်တပြန် တိုက်ခိုက်နေ တုန်း ဆွတ်ကို သူ ဖမ်းချုပ်မိသွားသည်။ ဘယ်လိုမှ ရုန်းမရသည့် အဆုံးမှာ ဆွတ်ကို သူမကိုယ်သူမ သတိလစ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီ ထိုရန်သူ

လက်ထဲမှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖွဲ့အိတ်တစ်ခုလို ပျော့ခွေပစ်လိုက် သည်။

တစ်ဖက်လူက သူမ ပရိယာယ်ကို မသိ။ ဆွတ် တကယ် သေသွားပြီထင်ပြီး ရေထဲပစ်ချလိုက်ချိန်မှာ လူတစ်ယောက် ရေထဲကို ဂုန်းခနဲ ခုန်ချလာပြီး ရန်သူကို တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုသူက တခြားသူ မဟုတ်။ မင်းရင်စစ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။

သူ့အသက်ကို စွန့်ပြီး ဆွတ်အသက်ကို ရန်သူ့လက်ထဲက ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေသော မင်းရင်စစ်ကြောင့် ဆွတ်ရင်ထဲ ဝို၍ ခံစား နာကျင်လာသည်။ ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် သူမ ရရှိခဲ့သည့် ဒဏ်ရာကပြင်း၍ ဆွတ် သတိလစ်တော့မလို ဖြစ်နေချိန်မှာ တွဋ်အသံက သူမနားမှာ ကပ်လျက်ပေါ်လာ၏။

“တောင့်ထား ဆွတ်၊ ဒီပွဲမှာ နင် သတိလစ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ နင့်ကိုယ်နင် ဘာမှမဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး သတိမလစ်အောင် တောင့် ထားစမ်းပါ။”

တွဋ်ပြောသည့်အတိုင်း လည်ပင်းမှာ နာကျင်သည့် ဒဏ်ကို ခံစားနေရပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ သတိလစ်မသွားအောင် ဆွတ်ကိုယ်ဆွတ် ဇွတ်အတိုင်း ထိန်းချုပ်ထားသည်။

တောင့်ထားစမ်း ဆွတ်။

တောင့်ထား။

သူ့ကိုယ်သူ အားပေးနေချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က ဆွတ် ကိုယ်ကို လာဆွဲသွားကာ ရေပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။

စစ်...။

ဆွတ်စိတ်ထဲ သူမကို ရန်သူ့လက်ထဲက လာရောက်ဆွဲယူ ကယ်တင်လိုက်သူမှာ မင်းရင်စစ်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု သူ့ အလိုလိုခံစား သိရှိနေ၍ အသက်ကို ဝအောင်ရှာလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်က ဆွတ် လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး တစ်နေရာဆီသို့ ကူးသွားသည်။

မင်းရင်စစ်ထံမှ အသက်ရှူသံများကို ကြားနေရ၏။ ရုတ်တရက် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခု ပေါ်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ် လိုက်သည်။ ရှေ့ပြင်အောက်သို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်နှစ်သွားကာ ဆွဲချ သွားတာ ခံလိုက်ရသည်။ ရှေ့မြှုပ်မသွားမီ အားပါးတရ အသက်ရှူ၍ ရလိုက်၍ တော်သေးသည်။ မင်းရင်စစ် ရေမွှန်းတော့မည်။ လူသတ် သမားက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရေတွေဝင်ပြီး ဘာမှမကြားရတော့။

ဆွတ်လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်ဖက်လှဲကာ ဆွဲထား၍ ဆောင့် ရုန်းလိုက်သည်။ မင်းရင်စစ်က အသက်ဘေးမှ လွတ်အောင် အစွမ်းကုန် ရုန်းကန်နေသော်လည်း ရန်သူက သူ့ကိုခွစီးပြီး ဇက်ကိုလိမ်ဖို့ ကြိုးစား နေ၍ ဆွတ်က မင်းရင်စစ်ကိုကူရန် သူတို့နှစ်ယောက်ဘက်ကို ကူးသွား သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ရေထဲသို့ မီးရောင်တန်းများဝင်လာ၍ မင်းရင်စစ် တို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေတာကို မီးရောင်အောက်မှာ တွေ့မြင်နေရသည်။

ဆွတ်က ရန်သူ့မျက်နှာပေါ်က မျက်နှာဖုံးကို တအားဆွဲ ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်က သူ့မျက်နှာဖုံး အဖြုတ်မခံရအောင် ရုန်းသည်။ ဆွတ်က မလွှတ်။ နောက်ဆုံး မျက်နှာဖုံးဖြုတ်ပြီး ဆွတ် လက်ထဲ ပါလာသည်။

“ဟင်”

“ညီသူတ”

ဆွတ်လက်ထဲက မျက်နှာဖုံး ရေထဲသို့ ဖြုတ်ကျသွားသည် ဖြစ်သလို ညီသူတဦးခေါင်းသည်လည်း ငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

အခန်း (၂၁)

ကြည်စင်ပြာလှဲ့သော မိုးကောင်းကင်ကို မော့အကြည့်မှာ
ငွေဗျိုင်းဖြူတစ်အုပ် အပြာရောင်မိုးသားများကို နောက်ခံပြုလျက်
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဖျံသန်းသွားတာကို မြင်ရသည်။ အတားအဆီး
အချုပ်အခြယ်ကင်းသော ဘဝ။ သဘာဝတရား၏ လွတ်လပ်မှုအောက်
မှာ ရှင်သန်နေထိုင်ခွင့်ရခြင်းက ဘယ်အရာနှင့်မှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်။

ထိုအတူ ကိုယ်အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်ယောက်
ဤကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အတူ ရှိနေခြင်းကလည်း ဘဝ
အခက်အခဲမှန်သမျှ ရင်ဆိုင်ရုံသော စွမ်းအားသတ္တိကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ စစ်”

“လွတ်လပ်မှု၊ ပြီးတော့အချစ်”

မင်းရင်စစ်စကားကြောင့် မငြိမ်းဝေ ပြုံးလိုက်သည်။ အခု
တော့လည်း လောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ သာယာခြင်းအပေါင်းနဲ့ မင်္ဂလာ
ရှိစွာ လှပလို့ပါလား။ လူသတ်တရားခံ အစစ်အမှန် မပေါ်မခြင်း
မငြိမ်းဝေမှာ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ စိတ်အေးချမ်းသာမှုမရှိခဲ့။ တစ်ချိန်လုံး
သူမခင်ပွန်း ကောင်းကျော်ဇောအပေါ်မှာ ထွဋ်ကို ရက်စက်စွာ သတ်

ဖြတ်ခဲ့သည့် လူသတ်သမားအဖြစ် တွေးထင်မြင်ယောင်နေခဲ့သည့်
အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ဖြစ်အောင်လည်း ကောင်းကျော်ဇောဘက်က အနေ
အထိုင် အပြုအမူတွေက မငြိမ်းဝေ အထင်မြင်လွဲမှားစရာတွေ ဖြစ်
သည်။ ဆွတ်ကျွေးဇူးကြောင့် လူသတ်သမား အစစ်အမှန်ကို ဖော်ထုတ်
နိုင်ခဲ့သည်။

“ဆွတ်သာ သူ့အသက်ကို လောင်းကြေးထပ်ပြီး ထွဋ်ကို
သတ်တဲ့ တရားခံကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ရင် အခုချိန်ထိ ထွဋ်ကို သတ်တဲ့
လူသတ်တရားခံဟာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ မမငြိမ်း”

“ဆွတ် ကျေးဇူးတွေက စစ်အပေါ်မှာ တင်ရှိတာ မဟုတ်ပါ
ဘူးကွယ်၊ မမငြိမ်းအပေါ်မှာလည်း ဆွတ် ကျေးဇူးတွေ ရှိပါတယ်။
မိမိကို ဆွတ်က ထွဋ်ကို သတ်မှုနဲ့ တရားစွဲထားပေမယ့် မမငြိမ်း
အပေါ်အင် အားလုံးက ထွဋ်ကို စစ် မသတ်ဘူးဆိုတာ သိနေကြတာပဲ”

“မမငြိမ်း ထင်ထားတာက ထွဋ်ကိုသတ်တဲ့ တကယ့်
လူသတ်တရားခံဟာ ဘခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ မမငြိမ်းရဲ့ ခင်ပွန်း ကောင်း
မင်းရင်စစ်ကလေ၊ ညီသူတလို ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ”

ညီသူတနာမည်ကို ကြားလိုက်ရတော့ မင်းရင်စစ် အကြာကြီး
ငြုသွားသည်။ သူ့အပေါ်မှာ အစစအရာရာ နားလည်ထားသူ
တစ်ယောက်က သူ့ကို ဤကဲ့သို့ လုပ်ကြံ ဖန်တီးရက်လိမ့်မည်ဟု
ထင်ခဲ့။

“လောဘက သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်တည်ရှင်သန်ရတဲ့

၂၇၆

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ဘဝအခြေခံခြင်းက မတူကြဘူးလေ စစ်၊ စစ်လို၊ လူတစ်ယောက်
အတွက် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတစ်ခုက ဘာမှမပြောပလောက်ဘဲ
မှန်ပေမယ့် ညီသူတို့လို ဘဝကို ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုတွေနဲ့ ကျော်ဖြတ်
လာရတဲ့သူကြတော့ သူ့ဘဝ တက်လမ်းဟာ ငွေပဲလေ၊ ငွေအတွက်
သူ ဘာမဆိုလုပ်မှာပဲ”

အခြေခံကျသော မငြိမ်းဝေစကားကို နားထောင်ပြီး
သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။ လောကကြီးမှာ သူ့လိုပဲ လူယုံသတ်
သေကြတဲ့လူတွေ အများကြီးပါ။ နောက်ထပ် ဒီလိုအဖြစ်တွေ ထပ်
အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သင်ခန်းစာ ယူတတ်ဖို့ပဲ လိုသည်။

သူ မရှိတော့ရင် ညီသူတို့ကို ဘယ်သူမှ ကြီးကိုင် အုပ်ချုပ်
မရတော့။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအားလုံးကို သူက အုပ်ချုပ်ဆက်ခံ
ဆိုတော့ သူ့အလုပ်ရှင်၊ သူဌေး၊ သူ့ သူငယ်ချင်းကို လုပ်ကြသည်
ဖြစ်လာရသည်မှာလည်း သိပ်တော့မဆန်းပါ။

“ဆွတ်ကို တွေ့ပြီလား စစ်”

“မတွေ့သေးဘူး မမငြိမ်း၊ သူ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ချင်
တမင်ရှောင်နေတာ မမငြိမ်း သိပါတယ်”

ဆွတ်အကြောင်းပြောရင်း မင်းရင်စစ် အတွေးအာရုံထဲ
သော ဆွတ်၏ပုံရိပ်က နေရာယူလာသည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးက အချိန်ပေးရတဲ့ကိစ္စမျိုးပဲ စစ်၊ ဆွတ်အထဲ
မင်း စိတ်ရှည်ရှည်ထားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့စိတ်
ကျွန်တော် သိတယ်”

ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲကလာသော စကားဖြစ်ကြောင်း မင်းရင်
စစ်သာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဆွတ်အပေါ်ကို သူ
လျှော့မတွက်ခဲ့။ ဆွတ်မှာ တခြား မိန်းကလေးတွေနှင့် မတူသော
စိတ်ဓာတ်နှင့် နှလုံးသားအလှရှိသူ ဖြစ်သည်။ လူပုံစံ နုနယ်လှပ
ပျော့ပျောင်းသလောက် ဆွတ် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် ပြတ်သားသည်။
ဘယ်လောက်အထိ ဆွတ် ပြတ်သားသလဲဆို သူမ နှလုံးသားရေးရာ
တိစ္စမှာတောင် ဆွတ်က သူမသဘောနှင့်သူမ သူ့ချစ်သူဖြစ်သည့်
မင်းရင်စစ်ကို သူမအချစ်ဆုံး အစ်မဖြစ်သူ ထွဋ်အတွက် စွန့်လွှတ်ရ
ခဲ့သူ။

ဆွတ်ရဲ့ စွန့်လွှတ်မှုကြောင့် ထွဋ်ရှိရာ သူ့ရောက်ခဲ့ရသည်။
ခံစားမှုတွေနှင့် နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သည့် သူ
တို့ယံတိုင် ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် ဆွတ်ကို အရွဲတိုက်ပြု၍ နှလုံးသားတွေ
နာကျင်စေခဲ့ပေမယ့် ဆွတ်နားမှာ အတူရှိနေခွင့်နှင့် ဆွတ်မျက်နှာလေးကို
ရင်နာနာနှင့် ငေးနေရတာကိုပဲ အသည်းနာနာနှင့် ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။
ဆွတ် ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ထွဋ်နားမှာ အတူရှိနေခဲ့ရင် နောက်ဆုံး
ထွဋ်တစ်ယောက် လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီး သေဆုံးခဲ့သည်။

ထွဋ်ကိုသတ်သည့် လူသတ်တရားခံကို မင်းရင်စစ်ဟု ဆွတ်က
တရားစွဲဆိုခဲ့ပေမယ့် လူသတ်တရားခံအစစ်ကို ဆွတ်ကပဲ သူမကိုယ်တိုင်
ဧည့် ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ လူသတ်သမားလက်က ဆွတ် အသက်ကို
မင်းရင်စစ် ကယ်တင်ခဲ့သည်။ ညီသူတို့ကို ထွဋ်ကို သတ်သည့်အမှု၊
ထွဋ်အတွင်းရေးမှူး နှင်းရိပ်ကို သတ်သည့်အမှုဖြင့် အဖမ်းခံလိုက်ရ
သည်။

သည်နောက်ပိုင်း ဆွတ်က မင်းရင်စစ်ကို လုံးဝ အတွေ့မိ
တော့ဘဲ သိသာစွာ ရှောင်နေခဲ့သည်။ အစတုန်းက မင်းရင်စစ်ကိုယ်တိုင်
ဆွတ် သူ့ကို ပုန်းရှောင်နေမှန်းမသိ။ နောက်တော့မှ ဆွတ် သဘောထား
ကို နားလည်ခဲ့ရသည်။ ဆွတ်ကို ဇွတ်အတင်း တွေ့ချင်နေသည့်
စိတ်ရိုင်းကို ချုပ်တည်းမျိုသိပ်ပြီး မငြိမ်းဝေ ပြောသလို ဆွတ်ထံ
အချိန်ပေး စောင့်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
အကြောင်းအရာတွေ ရှုပ်ထွေးမှုရှိသလို ရောနှောနေသည့် ခံစားချက်တွေ
အများကြီးရှိနေသည်။ ဘာကိုမှ ဇွတ်အတင်း လုပ်၍မဖြစ်။ သူတို့
နှစ်ယောက် ရှေ့ခရီးကို ဖြောင့်ဖြူးသွားလာစေချင်လျှင် ဆွတ် စိတ်
တည်ငြိမ်လာသည်အထိ သူ့ဘက်က စောင့်ရုံသာရှိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အစစအရာရာ ရှာညှိခဲ့တဲ့ မမငြိမ်းတို့ထံ
ထာဝရ ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

“မမငြိမ်းကလည်း စစ်ကိုရော ဆွတ်ကိုပါ ဘယ်တော့
မှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့တတွေဟာ မမငြိမ်းဘဝရဲ့ ထူးခြား
မှတ်တိုင်တွေပါ”

မငြိမ်းဝေပြောတာကို သူလက်ခံခဲ့သည်။ ဆွတ်တို့ ညီအစ်
နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရသည်ကိုက မင်းရင်စစ်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲစေ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ပြီးနောက်မှ ဆွတ်က ထွက်
ကိုယ်စား သူမလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သော အနုပညာရှင်တစ်ယောက်
အောင်မြင်မှုအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး သာမန်ဘဝမှာပဲ နေထိုင်ဖို့ ရဲရဲ
ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်းလည်း အနုပညာလောကကို ကျောနှိပ်

ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူမဘဝကို ဘယ်သူမှမသိအောင် လျှို့ဝှက် တိတ်
ဆိတ်သော နေရာတစ်ခုမှာ ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူမှ
ဆွတ်ပုံကြည့်နှုန်း ဘယ်နေရာမှာနေမှန်း မသိသလို ဘယ်မှာရှိမှန်းလည်း
မသိကြ။ သူမကို သိသော၊ သူမနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ထာဝရ ကျောခိုင်းသွားသည်။

ဆွတ် အခု ဘယ်မှာရှိလဲ။

ဘယ်နေရာမှာလည်းဆိုတာ မင်းရင်စစ် စုံစမ်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဆွတ်ကို သူ့ အပိုင်ရယူသိမ်းပိုက်ထားတော့မည်။ ဘာ
အကြောင်းနှင့်မှ သူမကို အဆုံးရှုံးမခံတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
မငြိမ်းဝေတို့ ပြန်သွားပြီးနောက်မှ သူ့အာရုံအားလုံးကို မင်းရင်စစ်
အလုပ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်ပစ်လိုက်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ လူယုံအဖြစ်မထား။
သူ့လုပ်ငန်းက ထင်တာထက် ပို၍ အောင်မြင်လာသည်။

“ဆရာ... ဖုန်းလာနေပါတယ်”

“လွှဲပေးလိုက် မာရီ”

အင်တာကွန်ကတစ်ဆင့် ဝင်လာသော မာရီစကားသံကြောင့်
သူ အလုပ်လုပ်နေရင်းက အနားမှာရှိနေသည့် မာရီလွှဲပေးလိုက်သည့်
ဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ဆရာ... ကျွန်တော် အောင်ကျော်ပါ၊ ဆရာ ရှာခိုင်းထားတဲ့
သူကို တွေ့ပါပြီ”

ဆွတ်ပုံကြည့်နှုန်းရှိသည့် နေရာကို ရှာတွေ့ပြီဆိုတော့ လူငယ်
သက်စအလုပ်ကိုရပ်ပြီး သူကြားလိုက်ရသည့် ဖုန်းသတင်းကို စိတ်ဝင်

စားစွာ နားထောင်လိုက်သည်။

“သူ ဘယ်မှာလဲ အောင်ကျော်”

“စခန်းသာမှာပါ ဆရာ၊ ကြည်နူးသစ်ခွဲခြံပိုင်ရှင်ဟာ ဆရာရာ
နေတဲ့ သူပါပဲ ဆရာ”

“သင့်ခံယူ... အောင်ကျော်၊ ခင်ဗျားတာဝန်ကျေပါတယ်
နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့... ဟုတ်လား”

လက်ထဲကဖုန်းကိုချပြီး သူ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။
ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုသည့် စကားက အလကားထားခဲ့တာ
မဟုတ်။ သူ့ကို မတွေ့ချင်၍ ရှောင်ပုန်းသွားသည့် ဆွတ်ကို သူ
ရှာ၍တွေ့လေပြီ။

ချက်ချင်း သူ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်လိုက်သည်။ အခုချိန်ထဲ
မင်းရင်စစ်အတွက် နာရီတိုင်း စက္ကန့်တိုင်း တန်ဖိုးရှိနေ၍ အဖိုးတန်အဖြစ်
တွေ့ကို သူ မမြန်းတီးနိုင်။ ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဆွတ်ရှိသည့်
နေရာကို ဦးတည်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ မင်းကိုယ့်လက်က ဘယ်ကိုမှ ပြေးပုန်းခွင့် မရှိတော့
ဘူး ဆွတ်။

အခုချိန်ကစပြီး ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဆိုတဲ့ မင်းကို ကိုယ်ပိုင်သွား
ပြီ။

အခန်း (၂၂)

အရောင်အသွေးစုံသော ယန်းဥယျာဉ်၏ လှသောအဆင်းနှင့်
ပျံ့သင်းသော ရနံ့တို့က ဆွတ်ရင်ကို ချမ်းမြေ့မှုတွေနှင့်အတူ စိတ်ကြည်
နူးခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။ ထွဋ်ကိုစွဲပြီးကတည်းက ဆွတ် လူတွေနှင့်
ဝေးရာမှာ တိတ်တဆိတ် ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထွဋ်ကိုယ်စား
အနုပညာတာဝန်တွေ ထိုက်သင့်သလောက် စွမ်းဆောင်ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီဆို
သူမ တာဝန်ကျေသင့်သလောက် ကျေပြီဟုထင်သည်။

နောက်ထပ် ထိုအသိုင်းအဝိုင်း၊ ထိုအရှုပ်အထွေးထဲမှာ ဆွတ်
ဆက်နေစရာမလိုတော့။ ထွဋ် မရှိသည့်နေရာ၊ ထွဋ် မြှုပ်နှံသည့်
အလုပ်တွေအားလုံးကို ဆွတ် ကျောခိုင်းခဲ့သည့်အတွက် ဆွတ်မှာ
နောင်တ မရှိပါ။ ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့ရတာ ထွဋ်ကြောင့် ဖြစ်သလို
ဒီနေရာကို ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်ကလည်း ထွဋ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

မနာလိုမှုတွေ ပြင်းထန်သည့်နေရာ။

အပြိုင်အဆိုင်တို့ရဲ့ မဆုံးနိုင်သော တိုက်ပွဲ။ ကိုယ်ရမည့်နေရာ
တစ်နေရာအတွက် ပေးဆပ်ရသည့် အရင်းအနှီးတန်ဖိုးတွေက ကြောက်

ခမန်းလိလိပါ။ ထွဋ် မြတ်နိုးသည့် ဤခရီးလမ်းကို အခုတော့ ဆွတ်ထားခဲ့ပါပြီ။ ထွဋ် မရှိသည့် ဝန်းကျင်မှာ ဆွတ်အတွက် ဘာလုပ်ခဲ့မှမှ မရှိတာ ဆွတ် သိသည်။

ထွဋ်ကိုသတ်သည့်အမှုနှင့် ညီသုတ ထောင်ဒဏ် တစ်သက် တစ်ကျွန်း ကျသွားသည့်အချိန်ကလွဲပြီး ဆွတ်တစ်ယောက်တည်း ဒေါ်အေးဆိုသည့် အိမ်အကူမိန်းမကြီးနှင့် စခန်းသာမှာ ခြေရာဖျောက်နေထိုင် လာခဲ့သည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ နယ်မြေသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်မှာ စိတ်သစ်လူသစ်အဖြစ် နေထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက ရိုးသားကြသည်။ ဘယ်သူမှ ဆွတ်အကြောင်းကို မသိ။ ဆွတ်ကလည်း မပြော။

ဆွတ် ဝါသနာပါသည့် ပန်းဥယျာဉ်ကို ကျွမ်းကျင်သည့် အလုပ်သမားငှား၍ ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထူထောင်ရင်း ကြည်နူးသစ်ခွခြံအဖြစ် ဤအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ နာမည်ရလာခြင်း ဖြစ်သည်။ လှပသော ပန်းများနှင့် ထိုပန်းတို့၏ အရှင်သခင် ဆွတ်ကို လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြသလို ပိုးပန်းမည့်သူတွေလည်း ပန်းဝယ်တာ အကြောင်း ပြုပြီး ဆွတ်ရှိရာ သစ်ခွခြံသို့ ဝင်ကြထွက်ကြသည်။

တချို့ကြတော့ ရိုးရိုးသားသား။

တချို့ကတော့ မရိုးမသား။

ကြီးသူတွေပါသလို ငယ်ရွယ်သူတွေလည်း ပါသည်။ ဆွတ်က အားလုံးကို အမုန်းမဖက်။ အပြုံးတစ်စနှင့် စကားလုံးလှလှတွေသုံးပြီး ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ဆွတ် နှလုံးသားမှာ အချစ်ဆိုသည့်စကား

မရှိတော့။ အသိမိတ်ဆွေအဖြစ်ထက် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မပို။

လှပလွန်းသည့် ဆွတ်အချစ်ကို မရသူတချို့က ဆွတ်ကွယ်ရာမှာ ဆွတ်အကြောင်း စကားတင်းဆိုတာကိုလည်း ဆွတ်က ဂရုမစိုက်။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်သည်။ အနေအထိုင် တည်ကြည်သည်။ ဣန္ဒြေရှိသည်။ သိက္ခာရှိသည်။ ပြောသည့်လူတွေသာ မောချင်မောသွားမည်။ ဆွတ်က အပြုံးမပျက်။ တကယ် ပန်းဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်လို သူမမျက်နှာမှာ ဘာအပြင်အဆင်မှမရှိဘဲ နေထိုင်သည်။

ဝတ်စားတာကလည်း ဘာဟိတ်ဟန်မှ မထုတ်။ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ်နှင့် သူမအလုပ်ထဲမှာပဲ သူမအာရုံကို နစ်မြုပ်ထားသည်။ တခြား ဘာအကြောင်းမှ မတွေး။

ထွဋ်ကို သတိရလျှင် အလုပ်ကို ပိုတိုးလုပ်သည်။ သူမကိုယ်သူမ ပိုအပင်ပန်းခံခြင်းဖြင့် ရင်ထဲက ခံစားမှု ဝေဒနာကို လျော့ချပစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းဆင်းရဲခံပေမယ့် ညလူခြေတိတ်ချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မျက်ရည်ကျရသည်။

ခွဲခွာခြင်းဆိုသည့် စကားကို ဤမျှ ကြောက်စရာကောင်းမှန်းမသိ။ အခုတော့ ထိုစကားလုံးအောက်မှာ ဆွတ်တစ်ဘဝလုံးစာ နှလုံးမထူနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဆွတ်ရေ”

“ဒီမှာ ပန်းဝယ်မည့် စည်သည်လာနေတယ်”

“လာပြီ ဒေါ်အေး”

အတွေးအာရုံထဲ နစ်သွားသည့် ဆွတ်ကိုယ်ဆွတ် ပြန်ဆွဲ

ထုတ်ရင်း ဒေါ်အေးအသံကြားရာသို့ ဆွတ် အပြေးလေး လျှောက်ခဲ့သည်။ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးက ကျယ်သလို ပန်းမျိုးကလည်း စုံသည်။ အရင် ခြံပိုင်ရှင်က ပန်းချစ်သူဆိုတော့ ခြံအကျယ်ကြီးထဲမှာ ပန်းမျိုးစုံအပြင် လှပသော သစ်ခွရံကိုပါ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

သူ နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားတော့ ဤအိမ်နဲ့ ခြံကို ဆွတ် ရလိုက်သည်။ ခြံပိုင်ရှင်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အတိုင်း ဆွတ်က အိမ်ကိုရော ခြံထဲက ဥယျာဉ်ကိုပါ ဘာတစ်ခုမှ အရွှေ့အပြောင်း မလုပ်။ အရင်ပုံစံမပျက် ထားသည်။ သူမ လိုချင်သည့် ပန်းမျိုးစေ့တွေ ထပ်စုသည်။ အခုတော့ စီးပွားဖြစ် ပန်းရောင်းရသော အခြေအနေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၍ ဆွတ် ပျော်ရသလို ဆွတ်ထံမှ လှပသော ပန်းတွေ လိုသလောက် ရကြတာကို ဆွတ်ရဲ့ ပန်းဖောက်သည်တွေကလည်း ပျော်ကြသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆွတ်ခြံကို ပန်းလာဝယ်ကြသည့် လူတွေ မပြတ်။ ဒေါ်အေးနား ဆွတ် ရောက်သွားတော့ နောက်ထပ် ဝယ်သူ နှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာတာနှင့် ဒေါ်အေးက ပထမ ပန်းလာဝယ် သည့်လူကို ဆွတ်နှင့်ထားပြီး တခြားသူတွေကို ခြံထဲကပန်းတွေ လိုက် ပြသည်။

ပန်းလာဝယ်သည့် ဧည့်သည်က ဆွတ် ရောက်သည့်အချိန်ထိ ဆွတ်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ လှပသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုလုံး ကျောပေးအနေအထား ငေးကြည့်နေ၍ ထိုလူကို ဆွတ် လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။

“ဒီမှာ”

ဆွတ်ခေါ်သံကြောင့် ဆွတ်ကိုကျောခိုင်း အနေအထားနှင့် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူက ဆွတ်ရှိရာဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဟင်... ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ပါ”

မမျှော်လင့်ပဲ မင်းရင်စစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဆွတ် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံခြုံလှပြီ၊ စိတ်ချလှပြီဆိုပြီး သူ မသိအောင် ဒီနေရာမှာ လာပန်းနေခဲ့သမျှ အခုတော့ အလကားဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ပန်းရောင်းတယ်ဆိုလို့ ပန်းလာဝယ်တာပါ”

“အုပ်တွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ရှင်လိုလူကို ဘယ်ပန်းမှ ရောင်းစရာ မရှိဘူး၊ ဒီနေရာက ရှင် အခုပြန်ပါ”

တခြားသူတွေ မရိပ်မိစေချင်၍ ဆွတ်က သူမပြောချင်သည့် စကားများကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ပြောရင်း သူမရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် မင်းရင်စစ်ကို ဒီနေရာက ထွက်သွားဖို့ ခပ်မြန်မြန်နှင့်လိုက်ပေးမယ့် သူက မလုပ်။

ဆွတ်မျက်နှာ လှလှလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ရွန်းရွန်း စားစားကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဆွတ်ရင်မှာ ဒေါသလှိုင်ထန်လာ သည်။

“ရှင်ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် ပြန်ပါ၊ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ ဒီနေရာကို

၂၈၆

မလာပါနဲ့”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဪ... ကိုယ့်ကို ပန်းတစ်ပွင့်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ရောင်းပါလို့ ပြောတာပါဗျာ”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေသည့် သူပုံစံကြောင့် ဆွတ် တစ်ယောက်တည်း သူ့အပေါ်မှာ ရန်လိုရန်စွာနေသူ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ... ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်ပန်းမှ မရောင်းဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဆွတ် မရောင်းလည်း ကိုယ်က ဝယ်ရမှာပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို ဒေါသဖြစ်အောင် လာဆွဲမနေနဲ့နော်”

“ဆွတ်ရေ”

“ဟော... ဟိုမှာ ဆွတ် အဒေါ်ကြီးလာနေပြီ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေတဲ့ ဆွတ်မျက်နှာကို အရင်ပြင်လိုက်ဦး၊ တော်ကြာ ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက် မတည့်တာ သူ သိသွားဦးမယ်”

ဒေါသနှင့် သူ့ကို တစ်ခုခု ဆွတ် တုံ့ပြန်ချင်ပေမယ့် ဆွတ်တို့နားကို ပန်းဝယ်မည့်သူပါ ရောက်လာတော့ မင်းရင်စစ် ပြောသလို ဒေါသနှင့် တင်းမာခက်ထန်နေသည့် ဆွတ်မျက်နှာကို အချိန်မီသည် ဆိုရုံ ခပ်မြန်မြန်လေး ပြင်ပြီး ပြုံးလိုက်ရသည်။

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ၊ ဆွတ်ရဲ့ အပြုံးမျက်နှာကို ကိုယ်မမြင်ရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ”

“ရှင်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရန်ဖြစ်စကားများနေသည့် ဆွတ်တို့ နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ။ ဒေါ်အေးနှင့် အတူပါလာသည့် လူတွေက သူတို့ တာဝန်ယူထားရသည့် မင်္ဂလာဆောင်အတွက် သူတို့ လိုချင်သည့် ပန်းအမျိုးအမည် အရေအတွက်များကို စာရင်းအင်းနှင့် တကွ ပေးသွားပြီး ဘယ်နေရာက ဘယ်ပန်းကို သူတို့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားသည်ဆိုတာဆိုပါ အတိအကျ စာရင်းလုပ်သွားသည်။

“ပန်းတွေကတော့ ပွဲချိန်နီးမှ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ထပ်လာကြည့်ပြီး ထပ်ရွေးမယ်၊ အခု အရင်စကား ပြောကြရအောင်”

ဆွတ်နှင့် ဝယ်သူတို့ ဈေးညှိနေချိန်မှာ ဒေါ်အေးနှင့် တခြား ဝယ်သူတွေ ထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ် ဝယ်မည့်သူတွေကို လိုက်ပြေးမည့်သူ မရှိ။ ထိုတာဝန်ကို မင်းရင်စစ်ကယူပြီး ဒေါ်အေးလုပ်သည့် အတိုင်း ပန်းတွေရှိရာသို့ ဝယ်မည့်သူတွေကို ခေါ်သွားသည်။ မင်းရင်စစ် ခေါ်သွားသည့် ပန်းဝယ်သူတွေက တခြားသူတွေ မဟုတ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် နုနုငယ်ငယ်လှပသော မိန်းကလေးအုပ်စုဖြစ်၍ သူမတို့ ဘဝယ်သည့် ပန်းထက် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ ဆံတုံးပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးတောက်တောက် ရယ်မောနေသည့် နှုတ်ခမ်းနှင့် မင်းရင်စစ်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားကြတာ သူ့နားက မခွာကြတော့ချေ။

မင်းရင်စစ်ကလည်း မချောလေးတွေ သူ့ကိုသဘောကျသလို အားလုံးကို အလိုက်အထိုက်ပေါင်းရင်း ရယ်စရာမောစရာ လှပလှပများနှင့် ပန်းဥယျာဉ်အနံ့ လိုက်ပြသည်။

“ဒီက အစ်ကိုကြီးက ဟိုက ခြံပိုင်ရှင်အမလှလှနဲ့ ဘာတော်

မြတ်ဗုဒ္ဓ

လဲဟင်”

“သူက ကိုယ့်အမျိုးသမီးလေ”

“ဟာ... ဒါဆို ကိုကြီးတို့က လင်မယားပေါ့”

“အင်း”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ မချောတစ်သိုက်က ရယ်ကြသည်။

“နဒီတော့ ဆွေးပြီဟေ့၊ ဟိုက ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသား”

“ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား”

ကောင်မလေးအုပ်စုက ဒုတိယအကြိမ် ရယ်ကြပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဆွတ် ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေ၍မရတော့။ ခြံအလုပ်သမား ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မောင်တိုးရှေ့... လာပါဦး”

“ဘာလဲ အန်တီ”

“ဟိုမှာလေ၊ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ သွားကြည့်ပြီး လိုတာတွေလုပ်ပေးလိုက်၊ ကလေးလေးတွေနားက ဧည့်သည်ကို ပြန်လွှဲလိုက် မောင်တိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်တိုးက ကလေးသားသား အရွယ်မို့ ဆွတ်ခိုင်းသည့် အတိုင်း ဆွတ် ညွှန်ပြရာနေရာသို့ အပြေးထွက်သွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ မင်းရင်စစ် ဆွတ်နား ပြန်ရောက်လာပြီး ပန်းဝယ်မည့် ကလေးအုပ်စု မောင်တိုးနောက် ပါသွားသည်။

“ဆွတ် ကိုယ့်ကို ခေါ်တယ်ဆို”

စိုးစိုးစာပေ

“ရှင်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟိုချာတိတ်လေ”

မင်းရင်စစ်က မောင်တိုးရှိရာ မေးဆုတ်ပြလိုက်၍ ဆွတ် မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

“စကားကို စဉ်းစားပြီးမှပြော၊ ရှင်လိုလူကိုလား ကျွန်မက ခေါ်မှာ”

“ဒါဖြင့် မခေါ်ဘူးလား”

“ရှင်ပြန်တော့၊ ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်ကို စကားမပြောနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ တခြားအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

ဒါကိုတော့ မင်းရင်စစ် ယုံပါသည်။

ဆွတ် သစ်ခွခြံက သူ ထင်တာထက် ပိုအောင်မြင်မှု ရနေတာ သူ့လက်တွေ့ဖြစ်သည်။ ပန်းတွေက လှသလို ထိုပန်းတွေနှင့်အပြိုင် ပန်းဥယျာဉ်ပိုင်ရှင် သခင်မက ပိုလှနေတော့ ခက်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူချစ်သော ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်နေကုန် တစ်မိမိမို့ ထိုင်ကြည့်ချင်နေမိသည်။

“ဆွတ်”

သူခေါ်ပေမယ့် ဆွတ်က မထူး။

လှပသော ဆွတ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆွတ် သူ့ကို စိတ်နှာမည်ဆိုလည်း နာချင်စရာပါ။ ထွဋ်ကြောင့်လည်း မင်းရင်စစ်ကို ဆွတ် မုန်းခွင့်ရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဆွတ်ဆိုသည့် ကလေးကို ဘယ်တော့မှ မမုန်းနိုင်သည့် နှလုံးသားတစ်စုံ သူ့မှာ ရှိနေတာကို သူမ သိစေချင်သည်။

စိုးစိုးစာပေ

“ဒီမှာ... ဆွတ်အတွက်”

“ရှင်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းကို ကျွန်မက ဘာကိစ္စယူရမှာလဲ”

“ဒါ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

ဆွတ်က သူမရှေ့ရောက်လာသည့် မင်းရင်စစ် လက်ထဲက ယွန်းသေတ္တာလေးကို ကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲ ဒီတခဲနဲ့ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။

“ဒါ... ဒါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ထွဋ်ပစ္စည်း၊ ဆွတ်ကိုပေးဖို့ ကိုယ့်အပ်ထားခဲ့တာ”

“ထွဋ်က ရှင်ကိုပေးခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကို ထွဋ် ပေးခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော ပစ္စည်းလေးဆိုလည်း မမှားဘူး”

သော့ခတ်ထားသည့် ယွန်းသေတ္တာလေး ဆွတ် မှတ်မိပါပြီ။

“ဒီသေတ္တာလေးထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ပစ္စည်းတွေ ထည့်သိမ်းထားတယ်နော် ဆွတ်၊ တစ်နေ့ ဒီသေတ္တာလေးကို နှင်းထွဋ်ပေးမယ် သိလား...”

ဘယ်နေ့ဟု ထွဋ် မပြောခဲ့သလို ဆွတ်ကလည်း ထွဋ် လျှို့ဝှက်သေတ္တာလေးအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ စပ်စုမေးမြန်း မရှိခဲ့။ အခုထိုသေတ္တာလေးက ဆွတ်လက်ထဲမှာမရှိဘဲ မင်းရင် လက်ထဲမှာ ရှိနေတာကို အံ့သြနေမိသည်။

“ရှင် ဒီသေတ္တာလေးထဲက ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဟင်အင်... ကိုယ်မကြည့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီ သေတ္တာ လေးထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်သိတယ်”

“ဘာရှိလဲဟင်”

ဆွတ်က မသိပဲ မင်းရင်စစ်က ထွဋ်သေတ္တာလေးထဲက ပစ္စည်းကို သိထားသည့်ဆိုတော့ ဆွတ်ရင်ထဲ သိချင်စိတ် ပိုပြင်းလာပြီ။ မင်းရင်စစ်ကို မေးလိုက်ပေမယ့် မင်းရင်စစ်က ဆွတ်သိချင်သော အဖြေ ကို မဖြေပါ။

“ဆွတ် သိချင်ရင် ဆွတ်ဘာသာ ဖွင့်ကြည့်လေ၊ ဒါဆို သေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိလဲဆိုတာ ဆွတ်ကိုယ်တိုင် သိရလိမ့်မယ်”

“သေတ္တာသော့ရော”

“ဒီမှာ”

မင်းရင်စစ် လှမ်းပေးသော သော့ကို ဆွတ် လှမ်းယူလိုက် သည်။ ပြီးမှ မင်းရင်စစ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ပြန်တော့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဆွတ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်”

အခုမှ ဆွတ်က ရပ်ထားသည့် မင်းရင်စစ်ကားကို မြင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရင်စစ်က ဆွတ်နှင့်ဘာတစ်ခုမှ အတိုက် အခံမပြု။ ဆွတ် ပြန်ဆိုတာနှင့် ဆွတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကားနှင့် ပြန်သွားသည်။

ဆွတ်မြင်ကွင်းထဲက မင်းရင်စစ် ပျောက်သွားတာနှင့် ဆွတ် အလုပ်တွေကို ဒေါ်အေးနှင့် လွှဲထားခဲ့ပြီး ဆွတ်အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင် ခဲ့သည်။ ဒီသေတ္တာလေးထဲမှာ ဘာရှိနေသည်ဆိုတာကအစ သူ့က

၂၃

အတိအကျ သိနေသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ချပြီး မင်းရင်စစ် ပေးသွားသည့် ထွဋ်
သေတ္တာလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့အထဲမှာ စာအိတ်တစ်အိတ်က ဆွတ်ကို
ဆီးကြိုနေသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ဆွတ်အမည် အပြည့်အစုံကို ထွဋ်
လက်ရေးနှင့် လှပစွာ ရေးထားသည်။ ထွဋ်လက်ရေးလေးတွေကို
မြင်တော့ ဆွတ်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေနှင့် ထိခိုက်နာကျင်
သွားသည်။

ထွဋ်ရယ်...။

ထွဋ်အမည်ကို ဆွတ်နှုတ်ဖျားက တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်
မိသည်။ ဆွတ်အရင် ရောက်လာပြီး ဆွတ်အရင်ပြန်သွားလိမ့်မည်
ထွဋ်ကို မထင်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ ဆွတ် ကပ်ယောက်တည်းကို ထွဋ်
ထားသွားသည်။

အခုချိန် ထွဋ်တစ်ယောက် ဘယ်ဆီရောက်ပြီလဲ။ ဖြစ်နိုင်
ဆွတ်လည်း ထွဋ်ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်သွားချင်သည်။

ဆွတ်ကို ဘာလို့ထားခဲ့တာလဲ ထွဋ်ရယ်။ တကယ်ဆို ထွဋ်
ဆွတ်ကိုပါ ခေါ်သွားခဲ့ရမှာ။ အသက်အရွယ် အိုမင်းသည်အထိ ဆွတ်
ညီအစ်မ အတူနေကြရလိမ့်မည်ဟု ထွဋ် ယုံကြည်ခဲ့သလို ဆွတ်လည်း
ယုံကြည်ခဲ့ပါလျက် ကံတရားက ဆွတ်တို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်
ရက်စက်စွာ ခွဲစပ်ခဲ့သည်။

ဒီစာလေးကို ထွဋ် ဘယ်အချိန်က ဆွတ်မသိအောင်
တာလဲ မသိ။ ပိတ်ထားခြင်းမရှိသော စာအိတ်ထဲက စာခေါက်လေး
ဆွတ် ဆွဲယူ ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။

ဆွတ်

နင့်ကို အစက ထွဋ် ဒီလောက်ရှေးမှန်း မသိခဲ့ဘူး၊ အခုတော့
နင့်က ထွဋ် ထင်ထားတာထက် ပိုရှေးနေခဲ့တာပဲ ဆွတ်။ ဒါပေမယ့်
နင့် ထွဋ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ထွဋ်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်
အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ နင့်ကို ထွဋ် သနားလည်း
သနား၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်ရတယ် မိဆွတ်ရယ်...

နင် ဘာလို့ အဲဒီလောက် ရူးရဲခိုက်ရတာလဲ၊ နင့် ချစ်သူ
တစ်ယောက်လုံး ထွဋ်ကို ရင်အကွဲခံပြီးပေးရလောက်အောင် နင့်ကိုယ်
နင် ဘာများထင်နေလို့လဲဟင်...

မင်းရင်စစ် ပြောပြလို့ နင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြ
တာကို ထွဋ် သိပြီ၊ နင် ရူးသလို လိုက်ရှုးနိုင်တဲ့ နင့်ချစ်သူ အရူးကို
လည်း ထွဋ် ရယ်ချင်တယ်၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အရူးတွေပါ...

တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ့်အစ်မကိုပေး
တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့
ချစ်သူရဲ့အစ်မ လိုချင်တာတွေ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံး လိုက်လုပ်ပေး
တယ်၊ ဘယ်လောက် ကြောင်လိုက်လဲဟာ...

အများအပြင်မှာတော့ ထွဋ်မြတ်တာရာဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ
မင်းရင်စစ်ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့ချစ်သူ၊ လက်ထပ်မယ့် ဇနီးလောင်းပေါ့၊
ဒါကလည်း ထွဋ်ဘက်က တမင်ဖန်တီးခဲ့တာပါ၊ သူ တကယ်ချစ်တာ
နင့်ကိုလေ၊ နင်ပျော်မယ်ဆို ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့
သူကိုယ်သူ အချစ်သူရဲကောင်းလုပ်ပြနေတာ ထွဋ်သိသားပဲ...

သူကလည်း ထွဋ်ကို သူ့သဘောအားလုံး ဖွင့်ပြောတယ်၊

နင် ကံကောင်းတယ် ဆွတ်၊ နင့်ဆီက ချစ်သူကို ထွင် လုပ်ယူချင်စိတ် မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင့်ကို သနားလို့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီက ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှု ရသလောက် ထွင် လိုချင်နေတယ်၊ အဲဒီ လောဘက တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းမှန်း သိပေမယ့် ထွင်စိတ်ကို ထွင် မနိုင်ဘူး ဆွတ်...

ထွင်ပြောတာ နင် နားလည်ရဲ့လား၊ ထွင်ကတော့ ထွင် လိုချင်တဲ့ငွေပေးရင် သူ့နဲ့ဆွတ် လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စ သဘောတူမယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီ...

ထွင်လိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံရရင် နင် သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး လက်ထပ်လိုက်တော့ ဆွတ်၊ သူနဲ့နင့်ကို ထွင် သဘောတူတယ်၊ နင် ထွင်ကို တကယ်ချစ်ရင် သူ့ကို လက်ထပ်ပါ...

ထွင်

စာအဆုံးမှာ ဆွတ်မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးသွားသည်။ ပါးပြင် ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို တားမရ။ ဒီစာကို ထွင် ဘယ်တုန်းက ရေးသွားမှန်းမသိ။ ထွင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း စာကို ရက်စွဲ တပ်ချင်မှတပ်သူဆိုတော့ နေ့ရက်မပါ။ ထွင်ကိုယ်တိုင် ရေးသွား တာတော့ သေချာသည်။

ဒီအကြောင်းတွေ ထွင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက သိနေခဲ့ တာလဲဆိုတာ ဆွတ် မသိ။ မင်းရင်စစ်လို လူတစ်ယောက်ကို ထွင် မချစ်ခဲ့ဖူးဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဆိုသည့် အတွေးက ဆွတ်ခေါင်းထဲ ရောက်လာသည်။ တစ်ပြိုင်နက်မှာ ထွင် နှလုံးသား အေးစက်မာကျောစွာ

မချစ်တတ်ပုံကို တွေးမိပြန်သည်။ စာထဲမှာ ထွင်က သူ့ကို တကယ် ချစ်ရင် မင်းရင်စစ်နှင့် လက်ထပ်ပါဟု ရေးထားသည်။

ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိ။

ထွင်နဲ့ဆွတ်ကြားမှာ လိုက်မမီနိုင်တာတွေ အများကြီးရှိတာ နှစ်ခံသည်။ ထွင်ကလည်း ဆွတ် အမြဲညှဉ်းနေတတ်တာကို မကြာခဏ ဆယ်သည်။ လက်ထဲက ထွင်စာကို သေချာပြန်သိမ်းလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေ အများကြီးဝင်လာ၏။

အထူးသဖြင့် မင်းရင်စစ်အကြောင်းဖြစ်သည်။

ဒီလူ အခုကြမှ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ထွင်စာကို ယူလာရလဲ။

အဖြေက တခြားမရှိ။

ဆွတ်နှင့် ပတ်သက်ရန် သူ့နောက်ဆုံးနည်းလမ်းက ထွင်စာ နှစ်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

အခန်း (၂၃)

ဆွတ်က ထွဋ်ဇာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ကြည့်နေသည်။ တချို့ဇာတ်ပုံထဲမှာ မင်းရင်စစ်နှင့် ထွဋ် ရယ်ရယ်မောမော တချို့ဇာတ်ပုံတွေထဲမှာ ဆွတ် သိသူတွေရော ဆွတ် မသိသူတွေပါ သည်။ အားလုံးထဲမှာ ထွဋ်ပုံက လှပမှုတွေနှင့် လင်းလက်တောထဲ နေသလို ထွဋ်ဘဝ၏ အဆုံးသတ်ကို မည်သူမျှ မတွေ့မြင်နိုင်သော ဝင့်ကြားမှုတွေက တန်ဆာဆင်ထားသည်။

မင်းရင်စစ်နှင့် ထွဋ်တို့ ဆက်ဆံရေးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်လျှောက် ပြည့်လွှမ်းနေခြင်းအဖြစ်ကို ဆွတ်ကိုယ်တိုင် အစကမသိ။ ထွဋ်ဘဝ အဆုံးသတ်နောက်ဆုံးနေ့များကြာမှ မင်းရင်စစ်နှင့် ထွဋ်ဆိုတာ အသက်ဆိုင်။ မပတ်သက်ကြသူတွေ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖြစ်စဉ်အားလုံး အစမှအဆုံး သိခဲ့သူက ညီသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထွဋ် ချစ်သူဟောင်း ညီသူတက ထွဋ်အပေါ် စိတ်မကုန်။ သူ့အထဲက ထွဋ် ရက်စက်လေ၊ သူက ထွဋ်အပေါ် ပိုစွဲလမ်းလေ။ ပိုတန်ဖိုးထားလေဖြစ်ရသူ။

ထွဋ်က ညီသူတကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့။ သူ ဘာပြောပြော လက်မခံ။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်မှုတွေများလာတော့ ညီသူတက ထွဋ်အပေါ် နာကြည်းလာသည်။ ပေါက်ကွဲလာသည်။ မင်းရင်စစ်နှင့် ထွဋ်ကို လူတွေအားလုံး သိပ်ချစ်ကြသည့် ချစ်သူတွေ၊ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မည်သူများအဖြစ် ထွဋ် အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံး သိထားပေမယ့် မင်းရင်စစ်က ထွဋ်အလိုလိုက်၊ ထွဋ်အကြိုက် ဆောင်နေပေမယ့် သူ တကယ်ချစ်တာက ထွဋ် မဟုတ်။ ဆွတ်ကို ဖြစ်သည်။

အစက ထွဋ်ကိုယ်တိုင်လည်း မင်းရင်စစ် ဆွတ်ကို ချစ်နေတာ၊ ဆွတ်ရဲ့အရင်က ချစ်သူဆိုတာ မင်းရင်စစ်မှန်း မသိ။ ဆွတ် ချစ်သူသာဆိုရင် ထွဋ်လည်း မင်းရင်စစ်ကို သူနှင့်စေ့စပ်သည့်လူ၊ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည့် ခင်ပွန်းလောင်းအဖြစ် လူသိခံခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။

ထွဋ် ကိုယ်တိုင် မင်းရင်စစ်ရင်ထဲက အဖြစ်မှန်တွေ သိခွင့် ရရှိမှာ အရာအားလုံး နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။ မင်းရင်စစ် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်က ညီသူတလက်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ထွဋ်ဘက်က သူ့ကို အရင်လို ထွဋ် ချစ်သူအဖြစ် ပြန်လက်ခံလျှင် လက်ခံ၊ လက်မခံလိုကတော့ ထွဋ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ထွဋ် အရက်ကို တိုင်းသိပြည်သိဖြစ်အောင် မွေ့ခြေပစ်မည် ဆိုသည့် ခြိမ်းခြောက်စာတွေ ထွဋ်ထံ ပလူပျံအောင် ရေးပို့ခဲ့သည်။

မင်းရင်စစ်ကို ဆွတ်အကြောင်းမေးတော့ သူက ဝန်ခံသည်။ ဆွတ်က သူ့ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း လုံးဝမငြင်း။ ပြောလက်စနှင့် မထူးတော့ဟု သဘောပိုက်လေသလား မသိ။ သူ့နဲ့ဆွတ် ချစ်သူရည်စား ဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ ဆွတ်က ထွဋ်အတွက် သူ့ကို ချစ်လျက်နှင့် စွန့်လွှတ်ခဲ့ဖူးအားလုံး

ရင်ဖွင့်ပစ်လိုက်တော့ ထွင် ဧွေဧွေခန့်ဒေါသတွေနှင့် လူးနေအောင် ခံစားပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့။ ဆွတ် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိတိုင်း ဆွတ်ကို သနားစိတ်နှင့် ထွင် ရင်တွေ ကွဲမတတ်ခံစားရသည်။ နောက် သူမစိတ်ကို သူမ မထိန်း နိုင်တော့။ မင်းရင်စစ်ကို ရစရာ မရှိအောင်ပြောသလို ညီသူတကိုလည်း ရင့်ရင့်သီးသီးစကား တွေသုံးပြီး ရစရာမရှိအောင် ပြောပစ်သည်။ သူမကိုယ်သူမလည်း အရက်သောက် ဆေးချသည်အထိ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်သည်။ ဘယ်သူမှ ထွင်ကို မထိန်းနိုင်ကြ။ မင်းရင်စစ်က စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အရက်တွေ လူမုန်းသူမုန်း မသိအောင် သောက်မိသလို ညီသူတက ဆေးကြောင်ကြောင်ပြီး ထွင်ကို ပန်းညီလာစံအိမ်ကြီး အပေါ်ထပ် ဝရံတာမှ ပစ်ချသည်အထိ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဒါတွေအားလုံးဖြစ်ပြီးမှ ဆွတ်က မင်းရင်စစ်ကို ထွင်ကိုသတ် သည့် လူသတ်တရားခံအဖြစ် ရုံးတင်သည်။ ညီသူတကလည်း မင်းရင်စစ် လူသတ်တရားခံအဖြစ် တရားစွဲဆိုခဲ့ရသည့်အပေါ် အခွင့် ကောင်းယူပြီး မင်းရင်စစ်ကို ထောင်ကျအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် အကွက်ကျ စီစဉ်သည့်လူ ဖြစ်လာသည်။

ဆွတ် ကိုယ်တိုင် ညီသူတကို မသိကာဖြစ်လာရုံမှာ သူ့ အကြောင်း အသေးစိတ် လိုက်နာစမ်းရင်း ထွင်ကို သတ်သည့် လူသတ် တရားခံမှာ ညီသူတကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ညီသူတကိုယ်တိုင်လည်း ထွင်ကိုရော နှင်းရိပ်ကိုပါ သတ်သူမှာ သူ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသည့်အတွက် ဖြစ်မှုထင်ရှားပြီး အလုပ်ကြမ်းနှင့်

ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံစေခဲ့သည်။

အားလုံးငြိမ်းအေးသွားမှ မင်းရင်စစ်က ဘယ်သူမှ အတွေ့ မခံဘဲ ပုန်းနေသည့် ဆွတ်ထံ ရှာဖွေပြီး ရောက်လာသည်။

ရိုးရိုးရောက်လာခြင်း မဟုတ်။ ထွင်ထံမှစာနှင့်အတူ ရောက် လာခြင်းဖြစ်သည်။

“သူက နင့်ကို တကယ်ချစ်တာပါ ဆွတ်၊ နင့်ကို ချစ်လို့ နင့်အလိုကိုလိုက်ပြီး ထွင်ဖြစ်စေချင်တာတွေ၊ ထွင် လိုချင်တာတွေ အားလုံး လိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ နင့်ကိုချစ်လို့ပေါ့ မိဆွတ် ရယ်”

ထွင်အသံက အဝေးက လွင့်လာသလို ဆွတ်အိပ်မက်ထဲ ဝိုးတဝါးကြားခဲ့ရတာ ဆွတ်ကိုယ်တိုင်ကပဲ စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ ဆွတ်ဖြစ် ချင်တာ၊ ဆွတ်ကြားချင်တာတွေ ထည့်မက်ခဲ့သည်လား မသိပါ။

“ဆွတ်”

“ဟင်... ရှင်”

“ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆွတ်အိမ်ထဲအထိ ကျူးကျူးကျော်ကျော် ရောက်လာတာလဲ၊ ဆွတ် အိမ်ထဲက အခု ထွက်သွားပါ”

ဆွတ်မှာ သူမ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် မင်းရင်စစ်ကိုကြည့်ပြီး အလန့်တကြား နှင်ထုတ်ပေးမယ့် သူက ဆွတ်စကားကို မကြားဟန်နှင့် ဂရုမစိုက်။

“ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပါ ဆွတ်”

“ဘာအဖြေလဲ၊ ရှင်ကို ပေးစရာ ဆွတ်မှာ ဘာအဖြေမှ

မရှိဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ်ကပဲ ဆွတ်ကို တောင်းဆိုပါရစေ၊ ဆွတ်ကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေ၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

“ဟင့်အင်... ရှင့်ကို ဆွတ် လက်မထပ်ဘူး”

ထိုစကားကို သွက်လက်စွာ ဆွတ်ငြင်းပယ်လိုက်ပေမယ့် သူက မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်။ လှပသော ဆွတ် မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူပြောချင်သည့် စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ဆွတ် ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် လက်မထပ်ချင်တာလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကိုယ်မမေးတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆွတ်ကို ကိုယ့် ဘက်က မဖြစ်မနေ လက်ထပ်မှဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာတော့ ဆွတ် သိစေချင်တယ်”

“ရှင်က ဆွတ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

“အသိပေး တောင်းဆိုနေတာပါ”

“ဆွတ်ကို ကိုယ် ချစ်တယ်၊ ဆွတ်လည်း ကိုယ့်ကို ချစ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ...”

“အခု ရှင့်ကို ဆွတ် မချစ်တော့ဘူး”

“ကိုယ် မယုံဘူး၊ ဟိုတုန်းကလည်း ဆွတ်သဘောနဲ့ ဆွတ် ကိုယ့်ကို ထွင်နားကို ပို့ခဲ့ပြီးပြီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဆွတ် ကိုယ့်နားမှာပဲ နေရမယ်”

“ဆွတ် ဘာပြောပြော ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အရှင်ဆုံးမ ပြောတော့မယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး ဆွတ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီး၊ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့သူအဖြစ် အားလုံးကို ကြေညာလိုက်တော့မယ်”

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ ရှင် အခုပြော နေတာတွေ တစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

ပြောရင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သည့် မင်းရင်စစ် အကြောင်းသိ၍ ဆွတ် ထိတ်လန့်သွားကာ သူ့မျက်နှာကို နေ့နေကြည့် ပြီး ဒေါသနှင့် ဆွတ် အော်လိုက်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်ရှိစေချင်ရင် ကိုယ် ပြောတာ ဆွတ် သဘောတူ လက်ခံပါ”

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ ဆွတ်ရယ်၊ ဆွတ်ကို ကိုယ် ဘယ်လောက် ထပ်ခွဲနေရဦးမှာလဲ”

“ဆွတ် မသိဘူး”

“ဆွတ်”

“ရှင်၊ ဆွတ်ကို လွှတ်နော်”

“မလွှတ်ဘူး”

ဆွတ်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

တကယ်လည်း ဆွတ်ကိုယ်ဆွတ် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်း မသိသည့် အခြေအနေမှာ မင်းရင်စစ်က ဆွတ်စကားကို သည်းမခံနိုင် တော့သလို ဆွတ်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူ လိုက်၍ ဆွတ် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်ပစ်သည်။

“မင်းကြိုက်သလိုလုပ် ဆွတ်၊ ကိုယ့်ကို မကျေနပ်ရင် သတ်ပစ်လည်း ရတယ်၊ ကိုယ်မင်းကို အခုလည်း မလွှတ်ဘူး၊ နောင် လည်း ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကရော ကိုယ့်ဘဝထဲကရော ဘယ်ဘာမှ မလွှတ်တော့ဘူး သိလား”

“ဦးမင်းရင်စစ်... ရှင်နော်... ဆွတ်ကို လွှတ်ဆို”

“အို”

မင်းရင်စစ်က ဆွတ် ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်တော့သလို ဆွတ် ဇွတ်အတင်း ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားမှ ဆွတ်ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွဲထဲ တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ပြီး လှပသော ဆွတ်မျက်နှာလေးအနံ့ ချစ်အနံ့တွေ သည်းထန်စွာ ရွာချသည်။ ဘယ်လိုမှ မလှုပ်နိုင်အောင် တုပ်နှောင်ထားသူ၏ ရင်ခွင်မှာ ဆွတ် စကားဆိုခွင့် မရ။

စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေ တားမရသလို မင်းရင်စစ်ထံမှ ပြိုဆင်းလာသည့် ချစ်အနံ့တွေကလည်း တားမရ ဆီးမရပါ။

ဆွတ် သူ့ရင်ဘတ်ကြီး လက်သီးဆုပ်နှင့် အဆက်မပြတ် ထိုရိုက်ပစ်တော့ သူက ဆွတ်လက်လေးတွေကို ဖမ်းဆုပ် ရှိုက်နမ်းရင်း ဆွတ်ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို အနမ်းနှင့် ဖယ်ရှားသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ဆွတ်ရယ်၊ နောက်ထပ် ဘာအတွက်နဲ့မှ ကိုယ် မဝေးရဲတော့ဘူးဆိုတာ အချစ်သိမှာပါ”

သူ့အသံက တိုးရှုတုန်ယင်နေသလို သူ့အနံ့တွေကလည်း နွေးထွေးမှုတွေနှင့် ချိုမြိန်နေသည်။

“ဆွတ်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဟင့်အင်း ရှင့်ကို ဆွတ် မချစ်ဘူး”

“အခုမှ မချစ်လို့ မရတော့ဘူး ဆွတ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ချစ် ကိုချစ်ရမယ့် အခြေအနေ ရောက်နေပြီ”

“ရှင်နော်... အို”

လဲပြိုလာတဲ့ အနံ့တွေကလည်း ဆွတ် ရုန်းကန်နေသည့်

အင်အားတွေကို ပျောက်ဆုံးစေခြင်းပဲလား။ ဆွတ် သေချာမသိ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်ရင်း ရှိုက်ငိုနေသည့် ဆွတ်ကို သူ့ထံမှ တွင်တွင်ဆိုနေသော ချစ်စကားတွေက ဟိုးအဝေးဆုံး အရပ်ရှိရာသို့ လှပစွာ ဆွဲယူခေါ်ဆောင် သွားကြသည်။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းဖြင့်

မြပုလဲသွယ်